virtual-project.eu

D.W. BUFFA

TRANDAFIRUL NEGRU

D.W. BUFFA

TRANDAFIRUL NEGRU

Original: *The Black Rose* (2007)

Traducere din limba engleză de:
ANA ANDREESCU

virtual-project.eu

2012

Capitolul 1

Totul a început cu o invitație. Andrew Morrison primea frecvent invitații de la oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată și care voiau să-l întâlnească. Majoritatea rămâneau fără răspuns, câtorva, celor ce veneau de la persoane despre care avea oarece cunoștințe, le răspundea cu scuza politicoasă și întotdeauna justificată că era foarte ocupat cu un alt proces. Dar aceasta era o invitație de a petrece un sfârșit lung de săptămână pe *Trandafirul negru.* Despre care se spunea că este cel mai scump iaht construit vreodată. Proprietarul era unul dintre cei mai bogați oameni din lume, retrasul și oarecum faimosul Nelson St. James, despre care circulau zvonuri că deține acea putere de care trebuie să se teamă chiar și unele guverne. Pentru Morrison era o șansă cu care se putea să nu mai aibă ocazia de a se întâlni, semăna a posibilă aventură. Și-a dat seama că era chiar nerăbdător să o facă. Faptul l-a surprins puțin, l-a intrigat nerăbdarea pe care o simțea, dar, după cum și-a dat seama brusc, trecuseră luni de când nu mai ieșise în oraș.

— Mă bucur că ați putut veni, a rostit Nelson St. James, când l-a întâmpinat pe Morrison la bord, în aceeași după-amiază târziu.

Părăsiseră San Francisco de dimineață, dar St. James își petrecuse ziua în cabină, lucrase, după cum a explicat degajat, „la ceva afaceri pe care le am”.

Pentru un om cu o minte atât de iute cum se presupunea că este mintea lui, vocea îi era moale, detașată, plină de oboseală și, oricât de ciudat ar suna, oarecum amuzată de propria sonoritate, de parcă aparținea unei alte persoane, cuiva pe care el îl cunoștea și a cărui apariție neașteptată i-a adus pe buze un zâmbet nedumerit.

— I-ai cunoscut… pe ceilalți? a întrebat St. James cu o insesizabilă mișcare din umăr în

direcția celor cam o duzină de persoane adunate la pupa.

Morrison se aplecase peste parapet și privea oceanul lovind malul abrupt al țărmului aflat la vreo doi kilometri depărtare. Și-a îndreptat spinarea și, la întrebarea care i se pusese, a răspuns încuviințând din cap că făcuse cunoștință cu ei.

— A fost ideea nevesti-mi, a zis în continuare St. James întinzându-i lui Morrison un pahar cu băutură. Și îi cunoaștem pe toți de ani de zile. Cei mai plictisitori bastarzi pe care-i vei întâlni vreodată… Mă bucur că ai venit, a spus el cu subînțeles, în timp ce a sorbit încet și îndelung din pahar și și-a ațintit privirile, dincolo de Morrison, spre țărmul din ce în ce mai îndepărtat. Cel puțin, tu ești nou. A mai luat o înghițitură, de această dată rapid. Plictisitori ca țărâna, toți, fără excepție, a mormăit în barbă. Tu ești avocatul, așa-i? Lucrezi cu criminali, da? Unii dintre ei trebuie că sunt interesanți. Măcar ei au făcut ceva ce nu face toată lumea. Asta îți ține atenția trează? Nu contează. Poate că nu-i adevărat, poate că sunt la fel de plictisitori sau poate mai plictisitori decât restul.

St. James s-a uitat din nou spre locul unde ceilalți musafiri ai lui stăteau de vorbă. A început să râdă.

— Poate că singura diferență este că bogații sunt numai niște criminali care n-au fost prinși încă. Ochii i-au lucit ciudat, aproape cu răutate. Multă lume gândește acest lucru despre mine, știi asta. Numai că ei greșesc, a adăugat el, sclipirea din ochi intensificându-se. N-am făcut nici măcar un lucru rău în toată viața mea.

St. James și-a terminat băutura și a coborât din nou, în vreme ce Morrison a traversat puntea. A rămas acolo singur, privind cum soarele portocaliu strălucitor a devenit apoi roșu auriu. Părea că s-a oprit la marginea mării, ezitând dacă, măcar de această unică dată, să se joace sau nu de-a dezastrul cu siguranța oamenilor, dacă să o ia într-

o nu știu ce nouă direcție și să lase pustiu cerul dinspre apus. Apoi, ca și cum decizia îi aparținea în exclusivitate, s-a risipit încet la orizont și a înecat marea într-o baie strălucitoare de aur topit.

— „Niciodată nu a fost mai sigur decât atunci când a fost singur”. Nu sunt acestea cuvintele pe care le-a rostit cândva nu știu ce personaj?

Răsucindu-se, Morrison s-a trezit față în față cu privirea scrutătoare a celei mai înnebunitor de frumoase femei pe care o văzuse vreodată. Danielle St. James era mai tânără decât soțul ei, nu avea mai mult de jumătate din vârsta acestuia. Nu era așa de neobișnuit pentru bărbați ca Nelson St. James, al căror farmec se baza mai puțin pe ceea ce aveau decât pe energia, hotărârea și ambiția care le permiseseră să dețină ce aveau. Ceea ce era neobișnuit, ceea ce o deosebea de alte femei splendide care se căsătoriseră cu banii era o inteligență sclipitoare, cum Morrison nu mai întâlnise. Și-a dat seama de acest lucru în clipa în care s-a uitat în ochii ei liniștiți și râzători.

Morrison nu a știut ce să spună, așa că a zâmbit și a așteptat, și nu a zis nimic.

— Nu ai vrut să te alături celorlalți… Ești… timid?

El a negat cu un râs timid.

— Nu, am fost acolo… am băut ceva… dar, apoi… Trebuia să se forțeze să nu se uite lung la ea… apoi soarele a început să coboare și, cum n-am mai fost niciodată pe mare, am vrut să văd apusul – felul în care lumina își schimbă culorile, felul în care soarele… A râs ușor autoironic, și-a apucat paharul cu băutură cu amândouă mâinile, coborându-l la nivelul taliei și a început să studieze scândurile punții dintre pantofii săi. O clipă mai târziu, a ridicat din umeri ca și cum își admitea înfrângerea și s-a uitat din nou la ea… Și pentru că, după câteva minute, n-am mai avut nimic altceva de spus.

— Tu, faimosul avocat! În sfârșit, presupun că sunt lucruri diferite – ceea ce faci tu la tribunal și trăncăneala asta care… L-am văzut pe Nelson stând cu tine de vorbă. Și el zice că niciodată nu poate avea o conversație decentă cu niciunul dintre oamenii aceștia, dar… oh, Doamne, îmi imaginez ce trebuie să-ți fi spus. Să știi că nu sunt chiar așa de proști… El le reproșează tuturor acest lucru, în vreme ce tu… tu crezi că este vina ta! Te-ai gândit vreodată că se tem cu toții că nu au nimic ce să-ți poată spune ție? L-a luat de braț și l-a condus înspre ceilalți. Nu te teme, l-a îmbărbătat ea strângându-și mai tare degetele în jurul brațului lui, voi avea eu grijă de tine.

Morrison nu-și putea lua ochii de la ea. În seara aceea, la cină, la lumina febrilă a vinului și a lumânărilor, în mijlocul râsetelor furtunoase, Danielle St. James părea nu numai frumoasă, ci și uluitoare. Mai mult decât pometii înalți ai obrajilor și gura moale, mai mult decât ochii care păreau să se facă mai mari pe măsură ce ea se uita mai lung la tine, mai mult decât părul castaniu-roșcat ce avea în el ceva din culoarea schimbătoare a înserării, gustul reținut, zâmbetul subtil care adăugau căldură vorbelor ei, sprâncenele ridicate în semn de surpriză sau amuzament față de ceva ce-i spusese cineva o făceau atât de dumnezeiește de fascinantă când o priveai.

Morrison o urmărea cu privirile în vreme ce ea stătea în capul mesei, față în față cu soțul ei aflat la celălalt capăt, purtând o conversație cu unul dintre acei bărbați despre care St. James gândea că sunt proști peste măsură și a remarcat felul în care ea a dirijat conversația, astfel încât l-a făcut pe acel bărbat să creadă despre sine că era cel puțin interesant.

Morrison urmărea scena cu atâta concentrare, încât nu a auzit întrebarea care a oprit toate celelalte conversații și i-a făcut pe toți mesenii să-și întoarcă imediat privirile spre el.

— Așadar, a repetat Nelson St. James întrebarea, cu un râs grav, gutural, dacă m-aș decide să ucid pe cineva, pe tine ar trebui să te angajez să mă aperi?

Morrison era stânjenit și se temea că St. James trebuie să fi sesizat felul în care el se uitase la soția lui. Acesta s-a lăsat pe spate în scaun, cu un zâmbet strâmb care i se tot lărgea pe față pe măsură ce un răspuns din partea lui Morrison părea că nu va veni niciodată.

— Cu asta te ocupi, nu-i așa? Aperi ucigași, violatori și hoți, și…

— Depinde pe cine te hotărăști să ucizi, a rostit Morrison, recăpătându-și stăpânirea de sine în cele din urmă. Mi-am făcut o regulă din a nu apăra niciodată pe cineva care mi-a omorât un prieten. A studiat paharul pe care-l ținea încă în mână și, cu un surâs pe măsura zâmbetului lui St. James, s-a întors spre acesta și a adăugat: Un prieten apropiat, înțelegi.

St. James a încuviințat rânjind.

— Da, se înțelege, afacerile sunt afaceri. Nu pierzi prea des procesele – aproape niciodată –, așa mi s-a spus. Nu te deranjează?… Nu, ce întrebare stupidă, ca și cum l-aș întreba pe Darwin de acolo, a adăugat el arătând cu capul în direcția unui bărbat chel, cu ochi mici și lacomi, dacă îl deranjează sau nu când vreo manevră financiară de-a lui lasă fără locuri de muncă niște mii de oameni.

Darwin a râs și a făcut un gest de protest, nu pentru că ar fi fost jignit, ci pentru ca, astfel, St. James să nu poată monopoliza în totalitate conversația.

— Ca să nu mai vorbim despre milioanele de investitori care… a început el.

St. James l-a oprit cu o privire.

— Cum spuneam, a continuat St. James întorcându-se spre Morrison, este tipul de întrebare prostească pe care o pun oamenii care nu au nimic

de pierdut. Ceea ce vreau eu să știu este cum faci. Ce te face pe tine mai bun decât toți ceilalți? De ce câștigi cazurile despre care se zice că oricine altcineva le-ar pierde?

— Uitați-vă la el! a strigat Danielle. Ochii ei alergau de la chipul unuia la al celuilalt, râzând de expresia tâmpă a fiecăruia, râzând pentru că niciunul dintre ei nu părea să înțeleagă ceva atât de simplu, atât de explicit. Cu o față ca aceasta, cum ai putea vreodată să-ți închipui că ar spune minciuni? Când se ridică să se adreseze juriului… Eu n-am fost niciodată la tribunal, n-am asistat niciodată la un proces – a subliniat ea, aruncându-i o privire lui Morrison –, așa că îmi imaginez numai… despre clientul lui că este nevinovat, nu credeți că membrii juriului vor să-l creadă, că, dacă au vreo îndoială, îl vor crede pe el pe cuvânt și nu ce le zice un oarecare procuror? Se uitase drept peste masă la soțul ei, dar acum privirea i s-a întors spre Morrison. Îmi place fața ta, a rostit ea cu un zâmbet timid și provocator în același timp. Ochii i s-au îndreptat din nou către soțul ei. Aș crede, cu siguranță, tot ce-mi spune el.

— Și Danielle crede uneori pe oricine, indiferent ce-i zice, a replicat St. James în vreme ce ridica un pahar de vin gol și-l studia cu o expresie gânditoare. A pus paharul jos și a făcut semn că mai vrea niște vin. Dar, în spatele acestei fețe cinstite a dumitale, domnule Morrison… Este o mască, nu-i așa, pentru că orice om de succes trebuie să aibă o mască: o ambiție neîndurătoare, o voință imbatabilă de a face orice pentru a câștiga.

— Nelson! a strigat Danielle vizibil iritată.

St. James a ridicat palma la orizontală pentru a-l face pe chelner să înțeleagă că i-a turnat destul vin în pahar. S-a lăsat o tăcere de rău-augur în timp ce el se uita de-a lungul mesei spre soția lui, privirea lui părând să poarte un avertisment în ea, să aducă aminte de ceva ce cântărea greu pentru amândoi. Expresia din privirea lui s-a schimbat, a devenit

oficială, distantă și evident rece. Un zâmbet trist, genul care însoțește aduceri aminte care s-au pierdut odată cu trădarea care a schimbat totul, a trecut încet peste buzele lui.

— Ar trebui să fim în stare să spunem adevărul câteodată măcar, nu crezi? a zis el în cele din urmă.

În ochii lui Danielle a sclipit un fulger de mânie sau cel puțin așa a crezut Morrison, un început de revanșă rapidă și bine țintită.

— Adevărul este că nu există de fapt niciun secret, a rostit Morrison lăsând să-i cadă șervețelul pe masă. Singura cale ca să câștigi este să cunoști cazul și pe dinăuntru, și pe dinafară, astfel încât să nu faci nicio greșeală și să fii pregătit să obții un avantaj din orice greșeală făcută de partea adversă. Procesele se câștigă adesea cu ajutorul celor mai neînsemnate detalii: felul în care își mișcă ochii un martor, o pauză neașteptată pe care acesta o face, ca și cum ar fi uitat o parte din minciuna pe care intenționa să o spună.

— Așadar, dacă vrea cineva să comită o crimă, tot ce are de făcut este să te angajeze ca avocat și să aibă o memorie destul de bună ca să nu se încurce în minciuni, iar acestea să fie credibile. Pare destul de simplu, a spus St. James în vreme ce i-a făcut semn chelnerului să înceapă a servi șampania.

— Dar, dacă vrea într-adevăr să comită o crimă – dacă s-a gândit la ea dinainte –, de ce s-ar gândi la una din două posibilități: să-l angajeze pe domnul Morrison sau să nu se abată de la povestea pe care o zice? a întrebat Danielle cu un zâmbet ostil.

St. James i-a aruncat o privire uluită, nerăbdătoare, în timp ce și-a ridicat paharul cu șampanie și a început să bea.

— Nu este cea mai bună cale să comiți o crimă și să nu fii prins? Oare singurul motiv pentru ca să-

l angajezi pe domnul Morrison și fața lui cinstită nu este acela că tu ai dat greș?

Înainte ca St. James să-și pună paharul jos, înainte să poată da un răspuns, s-a întors spre Morrison cu un zâmbet care brusc a devenit jucăuș și plin de viață.

— Spune-ne, în afară de crime, te ocupi și de divorțuri?

Nimeni din cei aflați la masă nu a râs mai mult decât Nelson St. James, dar lui Morrison i s-a părut că râsul era găunos și forțat, genul cu care poleiești ceva tulburător și foarte serios.

Morrison a băut prea mult în noaptea aceea și, când s-a trezit în dimineața următoare, îl durea capul. Câteva ore mai târziu, în lumina orbitoare a soarelui de amiază, țărmul opus, deși aflat nu la mai mult de vreo doi kilometri distanță, era încă o pată încețoșată, îndepărtată. Puntea îi vibra sub picioare în ritmul trepidațiilor motorului navei. Cu o mână se ținea de parapet și în cealaltă mână avea un pahar cu Bloody Mary.

— Este cu adevărat frumoasă, nu-i așa?

Nelson St. James stătea foarte aproape în spatele lui. Morrison a dat din cap confuz la auzul celor rostite de St. James și a aruncat o privire aprobatoare spre liniile zvelte ale prețioasei proprietăți a acestuia. St. James a început să râdă.

— Nu ambarcațiunea, Morrison! Mă refeream la soția mea! Nu-ți puteai lua ochii de la ea, seara trecută. Nu, nu fi stânjenit. Danielle este una dintre frumusețile acestei lumi. Acesta-i motivul pentru care m-am căsătorit cu ea. La ce-ți folosește să ai ceva dacă nu poți arăta tuturor? Da, știu – nu trebuia să spun una ca asta.

St. James și-a încleștat amândouă mâinile pe parapet și și-a depărtat picioarele. A dat din cap aprobator înspre dealurile care-și ridicau și-și coborau coamele de-a lungul coastei, cu acoperișurile de țiglă roșie ale unei proprietăți senioriale așezate pe înălțimi.

— Hearst Castle, a zis el ridicându-și privirea peste Morrison. Crezi că Hearst a construit această așezare pentru că nu voia să vadă nimeni ceea ce avea el, pentru că nu voia să știe nimeni ce luase el – de pe tot mapamondul – ca să umple cotloanele goale ale vieții lui? Este singurul castel din lume numit după bărbatul care și-a permis să-l construiască. Și America este singurul loc unde castelul ar fi putut fi construit, pentru că, aici, noi nu venerăm proprietatea, noi venerăm banul.

St. James și-a îndreptat spinarea și și-a desfăcut brațele. A observat ce anume bea Morrison. A clătinat din cap cu o expresie de scârbă pe față.

— Ai băut cel mai puțin dintre toți și ești singurul care simte efectele băuturii. Ceilalți – tot ce fac este să bea, dar cine-i poate condamna? Dacă ai fi fost atât de prost cum sunt ei, nu ai fi vrut să încerci să uiți cine ești?

— Atunci, de ce?… a izbucnit Morrison neputând să se abțină.

— De ce-i invit? De ce sunt oaspeții mei în weekend? O sclipire de malițiozitate subtilă a dansat în ochii lui St. James. Deoarece lumea crede că sunt interesanți și pentru că Danielle este de acord. Adevărul e că toți mă plictisesc, Morrison, aproape toți. Singurul lucru interesant la ei este ceea ce sunt în stare să facă.

Și Morrison s-a prins: adică pentru ce îl putea folosi St. James pe fiecare dintre ei. Ce alte standarde putea să aibă St. James, un bărbat care se căsătorise cu o femeie pentru motivul pe care el însuși îl declarase.

— Este ceea ce consider interesant și la tine, Morrison: modalitatea în care folosim amândoi legile, adică într-un fel care nu a fost niciodată în intenția legiuitorului… Mâna i s-a ridicat ca împinsă de un resort să stăvilească inevitabilele posibile obiecții. Știu, știu „prezumția de nevinovăție”, „dincolo de orice bănuială”. Folosește aceste argumente cu altcineva. Tu și cu

mine… A clătinat din cap cu o expresie de triumf atotștiutor în privire. Legile sunt pentru alți oameni, Morrison, și amândoi știm lucrul acesta. Singura noastră lege este să câștigăm.

Brusc, s-a stârnit vântul care a început să sufle în rafale. Valuri scurte, agitate au început să se lovească de carenă. Gheața a zăngănit în paharul pe care Morrison îl ținea cu o mână încă nesigură.

St. James îi căută privirea, cu un zâmbet subțire, enigmatic.

— Nu am încredere în cel care vrea să încalce legile. Zâmbetul de pe buzele lui a devenit larg. A început să râdă zgomotos. Ți-am spus ieri că mă intrigă criminalii.

Vântul devenea mai puternic, vasul înainta tăind mai adânc apa mării. Efectul asupra lui St. James a fost instantaneu. Acesta s-a însuflețit, a început să trăiască totul mai intens.

— Nimic nu se compară cu a fi aici, în larg. Mai ales în această zonă, unde nu s-au produs multe schimbări, unde nu s-a construit: Big Sur și San Simeon. Aproape că poți simți cum trebuie să fi fost la începuturi, când au venit spaniolii și englezii și când totul de aici era de luat – de către cei care aveau îndrăzneală.

Morrison privea uluit în vreme ce peste ochii negri și neîndurători ai lui St. James s-a lăsat ca o umbră grea, privirea cuiva înșelat în ceea ce privește lucrurile pe care ar fi trebuit să le aibă.

— O țară întreagă așteptând să fie construită și ce? S-a întors din nou spre Morrison. Să faci bani… să tot continui să aduni cifre? Asta-i lumea în care trăim acum – chiar și criminalii sunt lipsiți total de ambiție. Ai apărat vreodată un om acuzat de delapidare? N-ar conta că a furat milioane, nu-i așa? Tot ar fi plictisitor în comparație cu un singur act de piraterie!

St. James s-a întors și s-a îndepărtat râzând.

— Poate că asta ar trebui eu să fac, a strigat în vântul ce sufla în rafale, în timp ce brațul drept i-a

țâșnit ridicându-se drept în aer. Să ridic steagul cu cap de mort și oase încrucișate și să navighez pe mările lumii! S-a oprit ca trăsnit, înțepenit pe loc, și a făcut stânga-mprejur cu un rânjet irezistibil întipărit adânc pe chip. Îmi vor da de urmă cu ajutorul unui satelit și vor strica toată distracția!

A tăcut și, cu ochii plecați, a ascultat ceva ce tocmai îi venise în minte.

— Știi poezia… nu m-am gândit la ea de ani de zile, am învățat-o pe când eram încă în școală – cred că mi-o amintesc exact:

> Eram goeletă cu pânze și rapidă, cu o carenă lungă și suplă
> Și am arborat frumoasele culori ale steagului cu oase încrucișate și craniu…

Zâmbind pentru sine însuși, St. James s-a concentrat îndelung până și-a amintit și versurile următoare, apoi i-a adresat un zâmbet lui Morrison, un zâmbet adevărat și larg.

> …Când morții au astupat gurile de scurgere și răniții au umplut lanțurile
> Și toată vopseaua a fost împroșcată cu creierele celorlalți.

— Mai ia-ți un Bloody Mary. Eu trebuie să mă ocup de niște afaceri plicticoase, care nu seamănă deloc cu viața de pirat; îmi vor lua probabil toată după-amiaza.

Morrison s-a așezat într-un șezlong, pe punte. Și-a ridicat gulerul hainei lui de culoare maro, și-a vârât adânc mâinile în buzunare și a început să privească lipsit de interes siajul lung și alb ce încă rezista în depărtare, o urmă efemeră a locului în care se aflaseră cu puțină vreme în urmă. Se gândea la St. James și la cele ce spusese acesta, la oamenii de la bord pierduți în propriile probleme ce le absorbeau toată atenția și în propriile visuri mărunte, la soția lui St. James sau, mai degrabă, la

felul în care el vorbise despre ea. Nu era vorba despre mândria că ea era o posesiune a lui, ci, mai degrabă, despre indiferența față de aceasta – disprețul studiat pentru ceea ce el avea și ceilalți invidiau, felul în care el o considera o dimensiune a propriei desăvârșiri, ceva ce avea valoare numai pentru că ea avea o înfățișare pe care lumea o aprecia – fapt pe care Morrison îl considera uluitor. Acesta să fie motivul pentru straniile subînțelesuri pe care le sesizase noaptea trecută, și anume că St. James și soția lui știau amândoi că banii și numai banii îi aduseseră împreună? Știau acest lucru și îl resimțea fiecare în felul lui?

Morrison și-a spus că nu avea niciun rost, că nu era deloc treaba lui ce făceau ceilalți oameni. El fusese invitat într-o croazieră de-a lungul coastei Californiei și venise pentru că voia să evadeze puțin de oraș, să iasă în largul Pacificului și, măcar o dată, să privească înapoi spre țărm, să iasă din rutină. St. James putea să-i considere pe criminali interesanți, Morrison știa că majoritatea abia știau să citească și cu greu se putea afirma că-și planificau fapta pe care o făceau.

Vântul s-a domolit, marea s-a liniștit și singurul sunet era acum murmurul molcom din sala motoarelor de dedesubt, în timp ce iahtul lung și alb înainta pe ocean. Morrison s-a hotărât să stea de vorbă cu două cupluri care veniseră pe punte să facă plajă.

— Vând apartamentul din New York, a spus Pamela Clark în vreme ce-și dădea cu loțiune pe picioarele lungi și subțiri.

Avea ceva din femeile răsfățate, genul preocupat mai mult de cum arată pe terenul de tenis sau pe cel de golf decât de cât de bine joacă.

— Și terenul din Miami Beach, a adăugat cealaltă femeie pe ton mușcător și acid.

Cum stătea lângă parapet, Barbara Oliver arăta ca un manechin în vitrina unui magazin, cu părul ei negru strălucitor tuns scurt, cu breton pe toată

fruntea și drept peste umerii firavi, cu ruj roșu lucios și dinți albi, sănătoși. Cu machiaj la ochi, cu o cantitate prea mare de fard care începuse să se fărâmițeze, folosit pentru contur, dezvăluind toată strădania depusă pentru a obține un anumit efect. Barbara Oliver s-a întors spre Pamela Clark, pregătită să spună ceva caustic și chiar mai crud, după cum se vedea din modul în care-și țuguiase buzele, când l-a zărit pe Morrison.

— Îl cunoști de mult timp pe Nelson? a întrebat ea adresându-i-se cu un zâmbet inventat instantaneu.

Morrison își făcuse carieră din a-i citi pe martori dintr-o ochire și și-a dat imediat seama de caracterul femeii după insesizabila schimbare a expresiei.

— Am reușit să ne cunoaștem, a replicat el zâmbindu-i întâi celeilalte femei și apoi bărbatului care le însoțea.

Toată lumea avea pahare în mâini. Morrison și-a amintit ce spusese St. James.

— Doriți?… s-a oferit Townsend Oliver.

Morrison a clătinat din cap, cu ochii ațintiți spre soția acestuia.

— Terenul din Miami Beach și?…

— Și?

— Erai pe punctul să zici ceva și mă tem că te-am întrerupt.

— Nu, a răspuns ea cu un zâmbet rapid, nerăbdător. Chiar nu m-ai întrerupt, eu…

— Tu urmai să spui că-și vând dracului aproape tot ce au, a zis Pamela, încă ocupată să-și ungă picioarele. Urma să spui că toate zvonurile sunt adevărate, că…

— Ba nu urma să spun nimic, a insistat Barbara cu o privire de gheață. Nu știu nimic despre niciun zvon.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Se cunoșteau între ei, dar nu-l cunoșteau pe el. Ar fi fost momentul să se retragă, să-și ceară scuze și să-i

lase să se certe cu privire la ce să spună și ce să țină pentru ei înșiși. Însă, în loc să facă acest lucru, Morrison a luat un șezlong liber și s-a așezat.

— De ce n-ar vrea cineva să aibă o casă în New York sau la Miami Beach, sau oriunde altundeva, dacă își permite? a remarcat el cu o mișcare largă a brațelor. Nu există multe case de mărimea aceasta și poți să-ți pui în cap să ai una oriunde. Și ei nici nu o vând pe aceasta, a ghicit el cu siguranța perfectă a unei minciuni rostite în sala de tribunal, unul dintre lucrurile pe care îl învățase pe vreun martor să le spună, pentru a o convinge că nu exista nimic ce el să nu știe.

— Oriunde, a reflectat Townsend.

Soția lui i-a aruncat o privire uluită de dezaprobare. Townsend a ignorat-o.

— Mai ales în afara apelor teritoriale și în afara jurisdicției federale.

Morrison a zâmbit atotștiutor și, într-un fel, chiar știa totul. Întotdeauna circulau zvonuri despre Nelson St. James și despre situația dificilă în care se afla: zvonuri despre investigații care tocmai au început și despre investigații care nu se terminaseră niciodată, zvonuri despre mărturii noi și mărturii vechi, zvonuri despre scandaluri care au ruinat reputații și au doborât guverne, zvonuri despre corupție la o scară inimaginabilă, zvonuri despre indiferent ce putea inventa cineva, toate acestea putând dovedi cu siguranță că Nelson St. James era în spatele tuturor lucrurilor rele, dovada fiind că niciodată nu fusese arestat pentru ceva. Nelson St. James era prea bogat, prea puternic ca să fie prins.

— De ce anume trebuie să se teamă Nelson? a întrebat Wendell Clark. Acesta era mai în vârstă decât Townsend, avea ochii obosiți și bărbie dublă, o voce aspră, răgușită și un rânjet aproape brutal pe buze. L-ar putea da jos pe președinte dacă ar spune jumătate din ce știe despre unele dintre lucrurile pe care le-a făcut această șleahtă de idioți,

despre felul în care au aranjat primele alegeri, despre banii cheltuiți…

— Fii atent, Wendell… N-ar trebui să vorbim despre…

— Oh! La dracu', Townsend! Nu dau doi bani pe… Ce-mi pasă mie dacă Morrison ăsta…

Wendell Clark i-a aruncat lui Morrison o privire rugătoare.

— Townsend nu crede că ar trebui să vorbim despre ceva ce, mai curând sau mai târziu, va ști toată lumea.

Clark a sorbit îndelung din paharul lui cu gin tonic și apoi l-a ridicat înspre stewardul îmbrăcat cu jachetă albă pentru a-i comanda încă unul. Pe buze i s-a așternut un zâmbet răutăcios.

— Anumite companii faimoase care au dat faliment, companii în care mulți au pierdut bani, au făcut aranjamente pentru un grup de – cum să spun? – investitori privilegiați care au putut ieși cu milioane. Uită-te cât de sus poftești – cel puțin un fost președinte. Când sunt dezvăluite acele nume, când oamenii încep să vadă conexiunile care există, felul în care oamenii aflați la putere îi folosesc pe cei cu bani și felul în care aceștia din urmă îi folosesc pe cei de la putere… A luat paharul cu gin tonic pe care l-a adus stewardul și a sorbit o înghițitură. Apoi, a continuat: Vor vorbi despre aceste lucruri… – a dat ușor din cap în direcția cabinei de dedesubt, unde Nelson St. James își petrecea încă o după-amiază lungă – … în anii ce vor veni, întrebându-se cum a făcut, cum a doborât…

— Ai băut prea mult, a rostit brusc speriat Townsend Oliver. Dacă aude Nelson ce spui?…

— Să-l ia dracu' pe Nelson, să-i ia dracu' pe toți ai lui! a replicat Clark. Nu-mi pasă că oamenii fac bani, a zis el întorcându-se spre Morrison. Ce dracu', și eu am făcut bani destui. Nu mă interesează nici când oamenii ocolesc legea – am făcut-o și eu când nu am avut încotro, dar există o

limită până la care poți să mergi și singurul care nu o cunoaște, singurul dornic de a face indiferent ce-i trece prin cap…

Pamela Clark era în picioare și-l trăgea cu putere de braț.

— De ce nu-mi aduci încă un pahar? a spus ea cu o voce atât de sonoră cât să acopere ultimele vorbe ale soțului ei. Uite-l că vine, a șoptit în grabă înainte ca acesta să poată începe a opune rezistență.

— Haideți cu toții! a strigat St. James punând piciorul pe punte. Danielle ne vrea pe toți la pupa. Vrea o poză de grup.

Capitolul 2

În seara aceea, cu *Trandafirul negru* ancorat la Channel Islands și cu luminile Santei Barbara dansând pe marea poleită de lună, lichiorul a curs din belșug și toți cei aflați la bord s-au comportat ca și cum ar fi fost cei mai buni prieteni. Wendell Clark părea să fi renunțat la felul lui de a purta o conversație, urmând oricare direcție în care St. James voia să ducă discuția.

— Seara trecută, am vorbit despre… a început să spună St. James în vreme ce-l căuta cu privirea pe Morrison.

— Cum să ucizi, a strigat apăsat Clark.

S-a înclinat în față sprijinindu-se pe coate, nerăbdător să vadă ce urmează. St. James s-a uitat la el aproape compătimitor și apoi s-a uitat la cele așternute pe masă ca unul care-și contemplă crima pe care a comis-o. În cele din urmă, trăgând adânc aer în piept, și-a ridicat privirea.

— Da, exact: despre crimă. Nu despre ceea ce sugera Danielle – cum să o faci și să nu fii prins –, ci despre cum face un avocat precum Morrison să convingă juriul că poliția a arestat pe cine nu trebuia.

Morrison a remarcat amuzat felul în care se comporta Clark în prezența lui St. James și se gândi să fie prudent și la felul cum se comporta când era singur, și simți că poate să spună ce gândește. Clark a observat expresia din ochii lui Morrison și i-a dat de înțeles că nu este el în situația de a judeca pe cineva.

— Oare asta nu este mai rău decât o crimă? a întrebat Clark. Să ajuți pe cineva să o comită? Ce face un avocat când înșală juriul, convingându-l să-l lase în libertate pe un nenorocit de criminal!

Morrison a ridicat o sprânceană.

— Nenorociți de ucigași… înșelătorii avocățești. La fel crezi că ai zice dacă tu sau altă

persoană, de exemplu domnul St. James, ar fi acuzată de o crimă pe care nu a comis-o? a adăugat el cu o privire de cunoscător. Este foarte ciudat câți oameni care cred de obicei că oricine este arestat trebuie că este vinovat, în clipa în care ei sunt cei acuzați de crimă, brusc decid că poliția este idioată și că tot sistemul este corupt.

Fața lui Clark s-a înroșit, ochii i s-au micșorat și privirea i-a devenit intensă.

— Ceea ce vreau eu să știu, a intervenit Danielle aplecându-se înainte ca bărbatul să poată da un răspuns, nu este cum l-ai putea apăra pe unul dintre acești „nenorociți de ucigași", ci cum ai comite tu însuți o crimă dacă ai vrea acest lucru. Da, ia spune-ne! a strigat ea cu ochii sclipitori din cauza râsului. Toată lumea este fascinată de crimă, dar tu ești singurul de-aici care cunoaște totul despre o crimă. Ai lucrat cu toți oamenii aceștia… ai fost implicat în toate acele cazuri… Probabil că te-ai gândit la acest aspect: ce-ai face dacă ai vrea să ucizi pe cineva, dar nu ai dori să fii prins. Spune-ne, Andrew Morrison, spune-ne cum se comite o crimă perfectă!

— Crima perfectă! a întrebat Morrison ridicând din umeri. Am văzut câteva crime în care ucigașul nu a fost prins. În ciuda a ceea ce ar putea gândi unii oameni, chiar am avut clienți acuzați de crime pe care le comiseseră alții.

O exclamație solemnă, mai mult o exprimare de convenință decât a unui simțământ sincer, s-a rostogolit de-a lungul mesei.

— Da, bine, chiar dacă luăm asta în considerare, cea mai mare parte a persoanelor de care te-ai ocupat, pe care i-ai scăpat, cei mai mulți dintre ei sunt…

— Ucigașul perfect, a zis Morrison înainte să poată termina Clark ce avea de spus. Privea direct spre Danielle. Trei lucruri: arma crimei este de negăsit, alibiul este de necontestat și – cel mai

important lucru dintre toate – existența unei alte persoane care poate fi acuzată.

— Existența unei alte persoane care poate fi acuzată? a întrebat St. James.

Morrison s-a întors spre el cu un fel de ușurare. Era un chip de care nu trebuia să se rușineze, o față care nu îl făcea să uite ce încerca să zică.

— Nimănui nu-i place să creadă că o persoană ar putea comite o crimă fără să fie prins. Trebuie să-i inoculezi juriului ideea că adevăratul ucigaș este undeva, în altă parte, și că, dacă nu votează achitarea acuzatului, adevăratul criminal, oricine ar fi el, va scăpa nepedepsit.

— Dar noi vorbim despre crima perfectă, acea crimă în care ucigașul nu este prins, i-a reamintit St. James.

— Este vorba despre același lucru: trebuie să existe o altă persoană care să fie acuzată. Singura cale pentru a rezolva o crimă este să convingi poliția că au arestat pe cine trebuie. Aproape niciodată poliția nu mai caută un al doilea suspect dacă are deja unul. Aceasta este, bineînțeles, o problemă.

Nimeni nu voia să se hazardeze dându-și cu părerea. Dacă ai putea să comiți o crimă fără să fii prins, dacă ar fi atât de ușor cum păruse a sugera Morrison, ce problemă ar putea să o depășească în importanță pe aceasta?

— În loc să comiți numai o crimă, ai putea să comiți două, a rostit, în cele din urmă, Morrison.

Danielle a fost prima care a sesizat, în toată cruzimea lor demonică, gravitatea faptelor pe care le-ar fi comis în cazul unei crime perfecte.

— Pentru că, efectiv, o ucizi și pe persoana care este acuzată, a spus ea cu un zâmbet victorios. Poliția o arestează, persoana este acuzată de omor și, cu toate că este complet nevinovată, toate probele sunt împotriva ei și toată lumea crede că ea este unul dintre acei „nenorociți de ucigași” din eleganta descriere a lui Wendell. Juriul îl

condamnă și fie își petrece viața în închisoare, fie este executat pentru crimă. Dar de ce este aceasta o problemă?

Danielle a zis toate acestea într-o manieră atât de degajată, cu un asemenea aer de indiferență, încât Morrison s-a întrebat dacă realiza cu adevărat despre ce vorbește. Danielle a văzut întrebarea din ochii lui, a deslușit-o perfect. Zâmbetul de pe buzele ei a devenit enigmatic, misterios și totuși cumva înțelegător, ca și cum nu tocmai s-ar fi cunoscut, ci ca și cum se cunoșteau de foarte multă vreme.

— Dacă adevăratul criminal, cel ce se află în spatele întregii afaceri, își face probleme în acest sens, nu trebuie decât să se asigure că acuzatul are un avocat care-l poate salva de la închisoare sau execuție – un avocat ca tine, Andrew Morrison, a explicat Danielle cu o voce ciudat de emoționată.

Toți mesenii au ținut-o într-o băutură în timpul cinei și vreme îndelungată după aceea, până târziu în noapte. Vorbărie ieftină și râsete cinice, priviri atotștiutoare și ocheade piezișe, iar apoi un singur cuvânt fără sens, și chiar și acesta bolborosit de să nu-l recunoști, a devenit cauza isteriei sălbatice, totul urmat de o neașteptată istovire soră cu moartea, aproape prea beți cu toții, prea proști ca să gândească și apoi un alt cuvânt, un alt strigăt și un nou pretext pentru altceva de băut. Dar Morrison și Danielle au rămas treji. Cu cât ceilalți vorbeau mai tare, cu cât gesturile lor deveneau mai exagerate, cu atât ei doi deveneau mai tăcuți. La puțin timp după miezul nopții, St. James, plictisit și dezgustat de oaspeții lui, s-a scuzat și a zis că trebuie să meargă la culcare.

— Ia-mă de aici, a șoptit Danielle câteva minute mai târziu, punându-și ușor mâna pe umărul lui Morrison în vreme ce îi anunța pe ceilalți că simte nevoia să iasă la aer.

Morrison avea privirea fixată asupra Pamelei Clark, cea care fusese mai devreme atât de

îngrijorată că remarcile înjositoare ale soțului ei la adresa lui St. James ar fi putut fi auzite. Stătea la masă chiar în fața lui Morrison și încerca să-i spună acestuia ceva peste zgomotul general, dar când în sfârșit i-a captat acestuia atenția nu și-a mai putut aminti ce anume voise să-i zică. Morrison a zâmbit și a dat din cap, și, când toți ceilalți au început să râdă, a râs și el, și abia apoi s-a ridicat încet de la masă, și-a coborât brațele pe lângă corp și s-a strecurat afară din salon, singur.

Când a ajuns pe punte, nu a văzut-o pe Danielle, dar s-a bucurat să fie singur afară, în aerul rece al nopții, departe de trăncăneala stupidă, de aerul saturat cu vapori de alcool și de mirosul rânced de femei sulemenite. A privit apa luminată de lună, la luminile pâlpâitoare de pe țărmul insulei Santa Barbara, captivat de felul în care fiecare schimbare de perspectivă crea o nouă iluzie, de sentimentul că un anumit ceva ce nici măcar nu era acolo era cumva destul de aproape, încât să-l poți atinge. Cu un râs mâhnit, se minună că nu se prea gândise la faptul că Danielle era o femeie măritată și de cât de repede făcuse ce îi ceruse ea. Era aproape mulțumit că aceasta se răzgândise și nu venise. Atunci, o mână i-a atins umărul.

— De ce râzi? a întrebat Danielle cu o voce gâtuită, sacadată. Cât de ușor este să mă găsești singură?

Și apoi, înainte să-și dea seama, ea era în brațele lui.

— N-ar trebui… a spus ea după ce el a sărutat-o. Este prea periculos.

Dar ochii îi erau plini de lumina lunii și de dorință, iar Morrison nu putea să se gândească la nimic altceva decât la ea și la cât de bine era s-o țină în brațe, A început din nou să o sărute.

— Danielle! a strigat St. James în vreme ce urca poticnindu-se pe punte.

Nu-i văzuse încă. Privea în cealaltă direcție.

— Dumnezeule, dacă ne vede… a șoptit Danielle cu o privire înfricoșată.

Morrison a început să zică ceva, să-i spună că este în regulă, că St. James nu văzuse nimic. Ea s-a întors pe călcâie și a dispărut în întuneric.

— Oh, tu ești Morrison, a rostit St. James întorcându-și privirea spre el. Își scosese haina și-și lepădase cravata. În mână avea un pahar cu băutură. A trebuit să ies de-acolo, a admis el cu un râs răgușit. Nu-i suport pe oamenii care nu-și pot ține în mână paharele cu lichior. În plus, am ceva de lucru. Ai văzut-o pe Danielle? Mi s-a părut că am auzit-o urcând pe punte.

Morrison simți gustul rujului pe buze. Parfumul ei era peste tot în jurul lui.

— Am ieșit numai de câteva minute.

A crezut că vede o urmă de neîncredere în zâmbetul care s-a întins pe fața altfel lipsită de orice expresie a lui St. James.

Acesta a oftat, a făcut o remarcă injurioasă la adresa rătăcirilor femeilor și i-a oferit un trabuc.

— Am uitat, nu fumezi. Nici eu nu fumez… prea des, doar din acestea, a zis el cu un rânjet cinic. Cubaneze. Nu le pot găsi pe aici. Se găsesc în alte locuri, a adăugat el nedeslușit. Sunt oameni pe care-i știu… care fac afaceri cu… America de Sud, în principal, a continuat el fără niciun sens. Spui că nu ai văzut-o, a rostit apoi, aprinzând un chibrit care i-a luminat pe neașteptate chipul.

În clipa aceea, Morrison a crezut că vede un râset în ochii lui.

— Aș fi putut jura că am auzit-o… Și-a aprins țigara și, cu o mișcare îndelung exersată a încheieturii mâinii, a făcut să dispară chibritul. Și-a îndreptat spatele și, în timp ce pufăia din trabuc, și-a lăsat privirile să rătăcească de-a lungul țărmului îndepărtat. Trebuie că am greșit – sunetele se întrepătrund aici. Probabil că este jos… Ochii lui sfredelitori, știutori și plini de malițiozitate și-au întors încet privirile înspre

Morrison… jos, cu unul dintre musafirii mei – la ora aceasta, probabil, în pat.

Morrison a simțit o emoție specială, o formă ciudată de gelozie, nu pentru ce făcea ea acum cu cineva – știa bine că nu făcea nimic –, ci pentru că avea convingerea sarcastică, vinovată că acesta era genul de lucruri pe care ea le făcuse înainte. Și nu numai atât, ci, după cum sugera privirea din ochii lui St. James, pentru că era genul acesta de lucruri care puteau să fi devenit obișnuință.

— Nu mi-a făcut impresia că…

— Nu ți-a făcut impresia că… a râs Morrison. Ce fel de femeie crezi tu că este? O femeie credincioasă care stă și-și așteaptă soțul acasă, o femeie care nu se gândește niciodată la alți bărbați? St. James a tras din țigară cu ochii scânteind a ceva care, dacă nu era cruzime, era foarte aproape de aceasta. A continuat: Danielle – credincioasă? Este adevărat, a promis, dar mă întreb: Eu am crezut-o? S-a sprijinit cu amândouă coatele pe parapet și a scuturat scrumul trabucului. Cu o privire intensă și plină de interes, a întors capul și i-a prins privirea lui Morrison. Tu ai fi crezut? Dacă ai fi căsătorit cu o femeie care ar arăta cum arată ea, cu o femeie cu atât de mulți ani mai tânără, o femeie care nu s-ar fi uitat de două ori la cine dacă n-ar fi existat ceva despre care ea să creadă că trebuie să?… De ce crezi că s-a căsătorit cu mine? Pentru că sunt atât de fermecător, de bun și de blajin sau acest lucru ar fi putut avea vreo legătură cu faptul că toți par a crede că sunt proprietarul a jumătate din New York și a altor câtorva lucruri pe deasupra?

St. James s-a tras înapoi de lângă parapet și a aruncat trabucul cât de departe a putut, privind cum roșul slab s-a întețit și a pâlpâit, a scăzut în intensitate și, în cele din urmă, a murit.

— Nu numai pentru bani, ci pentru ceea ce înseamnă banii, pentru agitația, pentru această nevoie permanentă pe care o are pentru altceva

nou. Nu poate avea destul din toate, inclusiv alți bărbați. Îmi place oare că nu se poate stăpâni la faptul că ar exista ceva sau cineva ce ea să nu poată avea? Intenționez eu să fac ceva în acest sens? A zâmbit și a ridicat din umeri. Tu ai face ceva dacă ea ți-ar aparține și tu nu ai vrea să o pierzi?

St. James a început să se îndepărteze, dar s-a oprit apoi și a privit îndărăt.

— Are talentul acesta, știi. În ciuda tuturor infidelităților ei, te poate face să crezi că încă îți aparține.

La colțurile gurii i-a răsărit un zâmbet al cărui cinism părea aproape înduioșător.

— Trebuie că ai simțit asta acum câteva minute, când a fost aici, afară, împreună cu tine.

Și, apoi, s-a întors și s-a îndepărtat, și nu s-a mai uitat înapoi, și, pentru prima dată după mult timp, Morrison a simțit ceva ce părea să fie rușine.

A încercat să dea vina pe alcool. Nu consumase așa de mult, dar ceilalți băuseră zdravăn și, ca la orice beție, regulile de comportament fuseseră uitate în această noapte târzie, bine asezonată cu băuturi spirtoase, în care senzualitatea bărbaților și femeilor nu-i lăsa pe aceștia să gândească limpede, ci numai să simtă. După cum își putea el aminti, aceasta era cea mai stupidă scuză pe care o auzise vreodată, să dai vina pentru comportamentul tău greșit pe starea de spirit a altcuiva. Era ca în situația în care un hoț își învinovățește victima că a lăsat toate ușile neîncuiate.

Noaptea devenea din ce în ce mai rece. Morrison și-a ridicat reverele și și-a strâns haina pe lângă gât, apoi, pe neașteptate, gândul la ea a revenit și el nu s-a mai jenat așa de mult de ceea ce făcuse. Parfumul ei, felul în care se lipise de el și-și pusese brațele în jurul gâtului lui – asta era tot ce va avea vreodată de la ea, dar amintirea, sentimentul intens al momentului… Spre deosebire de aceasta, gândul că ea era soția unui

alt bărbat era o abstracție neclară, o regulă formală care-și pierduse orice sens odată ce ea a decis că regulile erau pentru ceilalți oameni.

Dar apoi a apărut întrebarea: Ce înseamnă pentru el regulile? Asta l-a oprit și a făcut o pauză până când și-a amintit că era prea târziu, că el nu avea de luat nicio decizie în ceea ce-l privea. Petrecuseră împreună câteva clipe și atât, câteva săruturi furate, apoi nimic. Și totuși, dacă n-ar fi fost căsătorită, dacă…

Morrison și-a scuturat capul și s-a străduit să uite – sau să încerce să uite – ceea ce știa bine că nu poate avea. A dat ocol iahtului, mișcându-se repede pentru a-și limpezi mintea. Cerul era plin de stele, un auditoriu strălucitor, i se părea lui Morrison, al unei scurte drame – sau fusese o comedie, o farsă? – care abia se declanșase: soțul cu soția infidelă care, cu un pic de noroc, i-ar fi fidelă pe vecie unui bărbat pe care abia îl cunoscuse, un bărbat cu care ar fi putut fugi în lume și nu s-ar fi uitat măcar o dată înapoi, dacă scena ar fi durat un pic mai mult. Ochii lui Morrison au sclipit cu un fel de triumf, nu pentru că el credea că s-ar fi putut întâmpla astfel, ci pentru că, înclinat să ia totul din fiecare moment al vieții scurte pe care era convins că o avea de trăit, era capabil să viseze.

După un al doilea tur în jurul punții, le-a făcut cu mâna stelelor, ca un actor care iese din scenă, și a coborât. Salonul unde se servise cina era gol, pe masă se aflau răspândite în dezordine pahare goale și câte ceva din conținutul lor era risipit pe scaune. Platouri cu marginile aurite erau îngrămădite unele peste celelalte, pline de desertul pe jumătate mâncat zdrobit și topit, formând dulci movilițe. Mirosul înțepător de transpirație umană și de alcool răsuflat i-a amintit lui Morrison cât de mult efort consumau oamenii pentru a se distra, iar asta l-a deprimat ușor. Și-a vârât mâinile în buzunare, și-a lăsat capul în jos și și-a continuat drumul.

Liniștea era atât de totală, încât se aștepta oarecum ca, la capătul culoarului, să găsească pe cineva întins pe jos, zăcând mort. În schimb, venind de dincolo de ușa groasă, închisă a apartamentului stăpânului iahtului a auzit un zgomot înfundat. A rămas pe loc și a ascultat cu mare atenție. St. James țipa la soția lui și ea îi răspundea în același mod. Morrison nu putea înțelege ce-și spuneau sau, cel puțin, nu toate cuvintele. A auzit cuvântul „curvă" destul de clar și apoi, cu o voce care-și pierduse toată emoția, gâtuită, „bastardule" a răsunat strident. A deslușit pași repezi de cealaltă parte a ușii care s-a deschis brusc, ca smulsă din țâțâni.

— Nu-mi pasă dacă vreodată… a strigat Danielle peste umăr.

Conștientă brusc de faptul că Morrison se afla la numai doi pași de ea, pe coridor, furia a dispărut din ochii ei și ceva asemănător fricii i-a luat locul. A clătinat repede din cap, gest ce însemna să nu se apropie mai mult și să nu scoată niciun cuvânt. S-a răsucit pe loc, strigând încă, dar renunțând la tonul sfidător.

— Crezi că vreau să mă culc cu toți bărbații cu care stau de vorbă? l-a întrebat jignită în timp ce închidea ușa în urma ei, lăsându-l pe Morrison să ghicească vorbele pe care urma să le rostească St. James, dacă ar fi catadicsit să o facă.

Așa de multe emoții se învălmășeau în creierul lui Morrison – gelozie și neputință, dorința de a face ceva și conștiința faptului că nu putea, jenă, teamă, convingerea că el crease această situație care putea să aibă consecințe serioase pentru toți cei implicați și imposibilitatea totală de a ști care puteau fi aceste consecințe – încât a durat până când, în cele din urmă, somnul l-a doborât. Dar, odată adormit, a făcut-o atât de profund, încât, atunci când ușa de la cabina lui s-a deschis, habar n-a avut, a auzit zgomotul abia când s-a închis la loc.

— Cine-i acolo? a întrebat el trezindu-se cu o tresărire de spaimă.

Umbra care înainta spre el s-a mișcat încă și mai încet când i-a auzit vocea.

— Încet, nu vorbi așa de tare, a șoptit Danielle în timp ce s-a așezat lângă el și și-a pus trei degete pe gură ca să-l facă să tacă. Doarme acum, dar când este furios… Nu avea nimic pe ea, cu excepția unei cămăși de noapte din mătase care nu-i ajungea nici până la genunchi. Îmi pare rău de ce-ai auzit, îmi pare rău că…

Morrison a tras-o spre el și a sărutat-o cu blândețe pe gură.

— Nu, nu se poate, nu aici, nu acum, a început ea să spună.

El a sărutat-o apăsat și a tras-o spre el.

— Nu, nu aici, nu acum, a strigat ea moale în vreme ce se rostogolea și se ridica de pe pat. Este prea periculos! Ne-ar ucide pe amândoi dacă ne-ar prinde.

Morrison s-a întins după ea, dar femeia s-a dat câțiva pași înapoi și atunci a priceput că vorbea serios.

— Nu trebuia să fi venit, a murmurat ea aplecându-se să-i mângâie părul de pe frunte. Și-a trecut degetele prin părul lui, zâmbind de dezamăgirea din ochii bărbatului. Ești irezistibil, dar știi asta. Nu-i așa? În privirea ei era ceva trist și melancolic când a adăugat: A trebuit să te mai văd o dată – încă o dată, singur – ca să-ți zic.

— Ce să-mi zici? a întrebat Morrison ridicându-se într-un cot.

— Că nu te mai pot vedea din nou, oricât de mult mi-aș dori. A zâmbit și i-a spus din priviri că și-ar dori mai mult decât orice pe lume să poată rămâne. Apoi, fără să se mai uite la el, fără alt cuvânt, a deschis ușa și a dispărut pe culoar.

Capitolul 3

În dimineața următoare, Morrison a urcat pe punte cu speranța c-ar putea să o găsească. Ambarcațiunea cu motor se îndrepta spre țărm. Stând alături de soțul ei, Danielle a privit peste umăr, încercând, după câte se părea, să prindă o ultimă privire a cuiva rămas în spate.

— Domnul și doamna St. James trebuie să zboare înapoi la New York, a spus căpitanul, înainte ca Morrison să pună vreo întrebare. Peste buze i-a trecut un zâmbet răuvoitor. Afaceri, a adăugat el cu o privire plină de înțeles, cu o licărire enigmatică în ochi.

Ceva era nelalocul lui, ceva nu era în regulă cu căpitanul vasului *Trandafirul negru.* Comportamentul lui era prea formal, prea studiat, de parcă ar fi jucat un rol. Arăta ca și cum ar fi ieșit din una dintre acele reclame care arată cum trebuie să se îmbrace un bogat proprietar de iaht. Haina albă cu rever dublu strălucea ca un smoching, iar pantalonii de flanelă perfect croiți se terminau în exact unghiul perfect peste mocasinii negri, italienești. Părul cărunt avea fix lungimea necesară și mustața neagră era tunsă cu asemenea precizie, încât Morrison s-a întrebat dacă nu cumva la bord se află un frizer. Căpitanul vorbea englezește, dar, în mod clar, nu era limba lui maternă.

— Mustafa Nastasis, a anunțat el întinzând mâna. Nu ne-am cunoscut. Pe ceilalți musafiri îi cunosc, dar dumneata ești aici pentru prima dată, nu-i așa?

Morrison a dat din cap.

— Ești grec… da?

— Din partea tatălui meu. Mama era din Istanbul. De obicei, grecii și turcii se urăsc, dar asta nu a părut să fie o piedică pentru părinții mei; au avut nouă copii.

— De când lucrezi pentru domnul St. James?

Nastasis nu i-a răspuns. Privirea lui a părut a se întoarce spre lăuntrul lui, ca și cum întrebarea pe care o pusese Morrison nu era așa de simplă cum părea.

— Am făcut un lung drum împreună, a spus el în cele din urmă întorcându-se spre locul în care ambarcațiunea cu motor, acum abia vizibilă, lăsase în urmă un siaj lung și îngust în drumul ei spre țărm, un drum foarte lung.

Morrison abia l-a auzit. Ochii lui urmăreau dâra lăsată de barcă, în timp ce se gândea la ceea ce văzuse cu câteva momente mai înainte, când Danielle s-a întors și a privit înapoi. Se întreba dacă nu cumva ceea ce căuta ea prin ceața ușoară, saturată de soare, era el.

— Se vor întoarce? a întrebat Morrison.

Nastasis a zâmbit.

— Pe *Trandafirul negru?* Da, întotdeauna. A tăcut ca și cum ar fi vrut să-l impresioneze pe Morrison cu importanța lucrurilor pe care le știa el, dar pe care nu le va dezvălui niciodată. Dar, când sau unde?…

A ridicat dintr-o sprânceană care începea să încărunțească și a dat din umeri. Morrison a clătinat din cap în semn că a înțeles și s-a întors pregătit să plece.

— Dar, te rog să nu eziți să-mi spui dacă putem face ceva pentru ca restul weekendului să fie plăcut pentru tine, a strigat Nastasis în urma lui.

Morrison a zâmbit în sinea lui și nu s-a uitat înapoi.

În seara aceea, la cină, după ce *Trandafirul negru* a început drumul de întoarcere spre San Francisco, când cineva a întrebat dacă mai există vreun iaht ca acesta, Morrison a întrebat despre căpitan. Numele lui Mustafa Nastasis a făcut să înceteze orice conversație. S-a lăsat o liniște lungă, apăsătoare.

— Nu este nimic de știut despre el, a zis Wendell Clark, într-un târziu. A încercat un zâmbet. Cred că a venit împreună cu iahtul.

Apoi, spre ușurarea evidentă a tuturor, a schimbat repede subiectul întrebându-se unde ar putea merge împreună în următorul weekend lung.

Era curios, dar Clark, atât de dornic să-l vorbească pe Nelson St. James pe la spate, nu a rostit niciun cuvânt despre Nastasis. Nu erau numeroase lucrurile care-i făceau pe oameni așa de precauți sau atât de înfricoșați. Morrison auzise toate zvonurile despre presupusele legături ale lui St. James cu diferite firme care operau în afara legii, câteva dintre ele menționate chiar cu o zi înainte de Wendell Clark însuși, dar, până în acest moment, nu se gândise că vreuna dintre ele ar presupune violența. Ceea ce ridica întrebarea: în ce fel de afaceri era implicat cu adevărat Nelson St. James?

Aceasta nu era o întrebare care să-l preocupe vreme îndelungată pe Morrison. Stând la biroul lui într-o dimineață cețoasă de luni, pregătindu-se pentru un alt proces, singurul gând cu privire la weekend era amintirea lui Danielle. Pentru prima dată de când începuse să pledeze, a descoperit că era sătul de ceea ce făcea, de repetarea la nesfârșit a acelorași lucruri: repetarea pledoariei de deschidere, pe care o putea spune, de-acum, și în somn. A privit pe fereastră spre Golden Gate, învăluit în ceață groasă, și s-a gândit la acea ultimă privire, la acel ultim rămas-bun pe care el nu l-a văzut cu adevărat, apoi a râs ușor, din vanitate, și și-a spus că este nebun. Și-a zis că Danielle St. James a fost numai un scurt flirt, nimic mai mult, o femeie căsătorită cu care nimic nu s-ar fi putut întâmpla și nici nu se va întâmpla vreodată. Și totuși, numai gândul la ea, felul în care arăta ea, căldura atingerii ei… Era mai bine să nu se gândească la ceea ce nu va putea vreodată să aibă.

A scuturat din cap ca să-și limpezească mintea și s-a întors la lucru.

Nu se putea stăpâni să nu se gândească la ea, desigur, nu în totalitate. Ea era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, dar nu a insistat asupra acestui aspect, nu a devenit genul de obsesie care-l face pe bărbat să uite de orice. Morrison nu fusese niciodată îndrăgostit – fusese mult prea preocupat de ceea ce credea el că trebuia să facă totuși cu viața lui –, dar știa acum că ar fi putut fi dacă situația ar fi fost favorabilă. Așa găsea un fel de confort, un fel de siguranță. Îi permitea să se gândească la felul cum ar fi putut fi viața lui dacă Danielle nu ar fi fost căsătorită și dacă el ar fi avut mai mult timp pentru a face lucrurile pe care simțea nevoia să le facă. Așa că se gândi la ea, la femeia de care s-ar fi putut îndrăgosti, dar numai în momente ciudate, de obicei noaptea târziu, când stătea în pat gata să adoarmă și își imagina din nou ce s-ar fi putut întâmpla pe *Trandafirul negru.* Apoi, desigur, erau momentele de pe stradă, când vedea pe cineva care semăna cu ea sau se mișca în felul acela ușor, cu pași ca de pisică, la fel ca ea, și-și amintea de privirea ei în acea primă clipă în care a văzut-o înaintând spre el, pe puntea iahtului, în acea lungă după-amiază însorită și cât de bine se simțea el, cum nu se simțise niciodată în viața lui, de fiecare dată când a văzut-o după aceea. Dar Morrison avea de pregătit un proces și el fusese întotdeauna necruțător cu timpul lui.

Cu cât se apropia data procesului, cu atât lucra mai din greu și cu atât se gândea mai puțin la orice altceva, cu excepția acestuia. Danielle St. James a fost izgonită din mintea lui. Când, în seara de dinaintea procesului, în biroul lui a intrat un străin, Morrison era atât de captivat de ceea ce lucra, încât, la început, nu și-a putut aminti numele acestuia.

— Nelson St. James, a repetat străinul care, fără a aștepta să fie invitat, își trăsese un scaun în fața biroului lui Morrison.

Îmbrăcat în costum închis la culoare și cu cravată asortată, bărbatul se mișca având siguranța cuiva care, chiar dacă nu-și făcuse un obicei din a da buzna peste alți oameni, simțea că are un anumit drept să facă lucrul acesta. Păienjenișul de riduri de la colțurile ochilor lui întărea impresia unei hotărâri neclintite de a obține ceea ce voia.

— Cine ești? Cum ai intrat?

— Jack Taylor, a spus el în timp ce căuta o carte de vizită în buzunar. Departamentul de Justiție.

Morrison s-a lăsat pe spate sprijinindu-se de spătarul scaunului. Pe față i s-a așternut un zâmbet ambiguu în vreme ce examina cartea de vizită.

— Nelson St. James. Care-i treaba? Ai petrecut câteva zile împreună cu el.

Morrison a ridicat cartea de vizită cu amândouă mâinile, și-a înălțat capul și a râs.

— Ai intrat în biroul meu după ce toată lumea a plecat; nu te-ai deranjat nici măcar să-mi spui numele tău înainte de a-ți lua un scaun… Sunt în mijlocul unui proces! De ce-aș vrea să stau cu ține de vorbă despre Nelson St. James sau despre orice altceva?

Taylor a dat din mână cu un gest de nerăbdare față de tot ce nu era relevant pentru scopul lui.

— Ai studiat la Berkely, corect?

— Facultatea de Drept. De ce?

— Și eu am studiat acolo… cu câțiva ani înaintea ta, a adăugat el cu un zâmbet rapid, dezarmant. Frumos birou, a remarcat cu subînțeles, în timp ce se uita în jur, prin încăperea spațioasă, funcțională, plină cu mobilier negru și cu covoare orientale. Privirile i-au revenit la Morrison. Ai o anume reputație – una foarte bună, aș putea adăuga. Nu ești unul dintre acei avocați ai apărării care fac orice ca să câștige… poate pentru că ești atât de bun, nici nu trebuie, dar, în ambele situații,

ești cinstit și, cel puțin până acum, aparent incoruptibil. De aceea am fost puțin surprins să aflu că ai petrecut trei zile pe iahtul acela al lui, *Trandafirul negru.*

— Știu că există zvonuri în legătură cu St. James, dar…

— Mai mult decât zvonuri, domnule Morrison. La bord a fost un tip, Wendell Clark, ți-l amintești?

— Da, mi-l amintesc. A…

— Este mort.

Felul în care Taylor a spus-o, cu o detașare aproape cinică, mai mult decât faptul în sine, l-a izbit pe Morrison cu putere. Era ceva aproape nepăsător în felul în care o zisese, ca și cum moartea lui Wendell Clark fusese un eveniment atât de perfect predictibil, încât singurul mister nu fusese că s-a întâmplat, ci când.

— Ucis, atât el, cât și soția lui; azi-noapte târziu, în casa lor din Washington, a rostit Taylor fără vreo urmă de regret

— La Washington? Nu știam că locuiesc acolo. Chiar nu știam…

— Că el era unul dintre cei mai puternici oameni din țară? N-ai auzit niciodată de ceva numit Grupul Hawthorne?

Morrison a clătinat din cap.

— Nu, eu… Cu o privire care spunea că parcă-și amintea ceva, s-a răzgândit. Ba da, cred că știu. Oficiali de rang înalt – foști membri ai cabinetului, un fost președinte – investiții financiare, guverne străine…

— Printre alte lucruri, a zis Taylor cu o căutătură mai intensă în vreme ce se apleca în față. Clark a fost capul afacerii. Ceilalți, cei faimoși, nume pe care le cunoaște toată lumea, își folosesc contactele, ajută să se facă înțelegerile, dar Clark administra operațiunea zi de zi. El știa ce făcea fiecare.

Morrison nu-și prea dădea seama ce însemna această ultimă afirmație.

— Ce făcea fiecare?

— Hai să spunem numai că el știa lucruri care ar fi putut aduce prejudicii unora dintre persoanele implicate. Știa cu certitudine despre Nelson St. James lucruri care puteau fi…

Morrison și-a amintit că Wendell Clark vorbise despre St. James, în acea după-amiază, și cât de alarmată fusese soția lui că St. James l-ar fi putut auzi.

— Crezi că St. James…

Taylor i-a aruncat o privire cinică.

— El era la mii de kilometri depărtare, pe *Trandafirul negru,* undeva în Pacificul de Sud. St. James nu l-a ucis pe Clark și pe soția acestuia, a făcut-o altcineva pentru el.

— Dar de ce? Clark știa multe despre St. James, dar nu ai spus chiar tu că știa lucruri despre toți cei implicați în Grupul Hawthorne. Așadar, de ce ar fi?…

— St. James nu făcea parte din Grupul Hawthorne, ci Grupul Hawthorne era interesat de St. James. Taylor s-a ridicat de pe scaun, s-a dus la fereastră și s-a uitat la cerul plin de nori. Erau băgați în toate, dar existau niște lucruri pe care nu le puteau face. Era o afacere cu petrol, o conductă în valoare de miliarde, dacă o puteau construi pe teritoriile câtorva țări din Orientul Mijlociu. Au oferit mită oricui voia, dar guvernul uneia dintre acele țări nu a dorit ca o companie apuseană să-și trimită vreun om în teritoriul său.

S-a uitat la Morrison cu un zâmbet tăios pe buze.

— Oamenii aceștia se cred în stare de orice. Au decis că guvernul – cel care nu a primit șperțul lor – era corupt, nu era democratic și trebuia schimbat. Erau cu toții în favoarea dezvoltării democrației în toate țările din Orientul Mijlociu, când stabileau politica pentru Statele Unite. Erau încă în favoarea acestui lucru. Au început o campanie publică, în Congres, în presă, pentru reformă în Orientul

Mijlociu. Și, apoi, au început un mic război privat. Taylor și-a întors iarăși privirea spre fereastră, spre Golden Gate, care se contura în depărtare ca o umbră. Sau, mai degrabă, l-au pus pe St. James să înceapă unul, în locul lor.

Morrison a luat un creion și apoi a pipăit după o gumă, pe birou. Și-a amintit ceea ce spusese Clark despre St. Jones și despre oamenii care vor fi distruși dacă anumite lucruri ies vreodată la iveală. Dar, dacă spusele lui Taylor erau adevărate, St. James era un fel de infractor internațional care accepta să fie plătit pentru a ajuta la răsturnarea guvernelor. A știut Danielle despre asta de aceea îi era frică de moarte de el și de ceea ce ar putea face el?

— Acum, ce-mi poți zice despre ce s-a întâmplat pe *Trandafirul negru*? a întrebat Taylor când s-a întors la scaunul său. Ai văzut ceva, ai auzit ceva, s-a întâmplat ceva între Clark și St. James care să te facă să crezi că era ceva în neregulă?

Morrison a pus creionul pe birou. Încă o putea vedea pe Danielle, vedea privirea din ochii ei când i-a spus că, oricât de mult și-ar dori ea, nu putea să se mai vadă cu el niciodată. Era aproape sigur că, indiferent ce ar fi putut face Nelson St. James, nu se putea ca Danielle să nu fi știut ceva.

— Ceea ce-mi amintesc în primul rând este cât de mult a băut fiecare. Brusc, Morrison și-a răsucit capul într-o parte, ca pentru a-l studia pe Taylor dintr-o altă perspectivă. De unde știi că am fost acolo? Ați pus *Trandafirul negru* sub supraveghere, a întrebat el înainte ca Taylor să poată răspunde. Prin satelit? A început să zâmbească. St. James a avut dreptate, la urma urmelor.

— Dreptate la urma urmelor? a repetat Taylor confuz. A avut dreptate în legătură cu ce?

— Că nu putea deveni pirat chiar dacă și-ar dorit. A spus că l-ar urmări peste tot, oriunde s-ar

afla, prin satelit și toată distracția s-ar duce naibii.

Taylor a ridicat din sprânceană. Gura i s-a strâns într-un rânjet amar.

— Îi lipsește distracția, nu-i așa? Din câte îmi aduc eu aminte, pirații trebuie să se lupte, de obicei, cu oamenii pe care-i ucid. Acesta-i un risc mult prea mare, pe care Nelson St. James nu a dorit niciodată să și-l asume!

Cu o privire care zicea că ar fi mai bine pentru Morrison să nu se amăgească singur în legătură cu Nelson St. James, Taylor s-a ridicat să plece. A făcut doi pași spre ușă, a șovăit și s-a răsucit în loc.

— Știi de ce ai fost invitat pe *Trandafirul negru?* L-ai mai întâlnit vreodată pe St. James?

— Nu, nu l-am întâlnit până în ziua când m-am îmbarcat. Presupun că a fost numai un eveniment social, că eu am fost o persoană pe care el să fi vrut s-o cunoască. Nu a zis nimic care să mă facă să cred altceva.

Taylor i-a aruncat lui Morrison o privire lipsită de bunăvoință.

— S-a întâmplat, uite-așa, să invite un faimos avocat al apărării la un eveniment monden, într-o excursie de trei zile de-a lungul coastei californiene, în vreme ce un mare juriu federal delibera dacă să-l pună sau nu sub acuzație pentru o duzină de fapte foarte reprobabile.

— Habar n-am avut de lucrul acesta.

Cu o aprobare scurtă, hotărâtă, Taylor i-a spus că încă nu știe nimic, că lucrurile pe care tocmai le-a auzit au fost strict confidențiale. Și apoi i-a zis ceva ce a fost încă și mai confidențial decât ce-i spusese până în acel moment.

— Clark și soția lui au fost uciși noaptea trecută. Totul a fost aranjat să pară o spargere nereușită, dar nu aceasta s-a întâmplat. Clark era programat să apară în fața marelui juriu, în dimineața aceasta. O privire îngrijorată i-a umbrit trecător fața: Ascultă, mai e ceva. Am interceptat o convorbire telefonică; nu am obținut prea multe informații din

ea, dar o parte are legătură cu tine. Taylor i-a aruncat o privire ciudată lui Morrison. Nu ți-a propus să devii avocatul lui, nimic de felul acesta?

Morrison a dat să-i spună că aceasta nu era treaba lui, dar s-a răzgândit. Era foarte curios cu privire la sclipirea din ochii bărbatului.

— Dacă nu ți-a propus să devii avocatul lui, atunci, în locul tău, eu aș fi cu mare grijă.

— De ce? a întrebat Morrison ridicându-se în picioare. Ce a zis?

— „Luați-l pe Morrison”. Asta-i tot ce am obținut: „Luați-l pe Morrison”. Ce crezi că înseamnă asta?

Morrison habar n-avea la ce s-ar fi putut referi Nelson St. James în acea convorbire telefonică parțial interceptată și adevărul era că nu-i păsa prea mult. Avea de pledat într-un proces în ziua următoare și nimic nu era mai important decât asta. Totuși, nu se putea stăpâni să nu se gândească la Danielle și la propria reacție, la modul straniu în care încercase s-o ajute. De ce nu i-a spus lui Taylor ce știa, de ce nu a repetat pur și simplu ceea ce-l auzise pe Wendell Clark zicând? În mod ciudat, într-un fel pe care nu îl prea înțelegea, simțea că nu era cinstit și totul din cauza unei femei pe care nu o cunoștea cu adevărat. Și-a spus în sinea lui sau a încercat să-și spună, că avusese noroc că lucrurile nu merseseră mai departe. Dar dacă nu era atât de nevinovată cum își dorea el atât de mult, cu ardoare chiar, să creadă? St. James nu păruse să fi avut iluzii prea mari în legătură cu femeile de genul ei… De ce voia el să gândească numai de bine despre ea? Oare pentru că, în acele câteva momente din acea noapte târzie, ea a lăsat garda jos și i-a permis lui Morrison să o vadă cu toate spaimele și vulnerabilitățile ei, cum nu lăsase probabil pe nimeni să vadă înainte? Acesta să fie motivul pentru care, fără a minți întru totul, nu-i mărturisise lui Taylor adevărul? Deoarece i-ar fi părut o trădare a unei femei care avusese încredere

în el și-i dezvăluise ceva intim din viața ei? Indiferent de motiv, Danielle era acum secretul lui, singurul pe care-l avea.

Capitolul 4

Andrew Morrison nu avea prieteni, niciun prieten apropiat, nu avea pe nimeni căruia să fie tentat a-i împărtăși ceea ce simțea. Cu excepția unui weekend, asemenea celui pe care-l petrecuse pe *Trandafirul negru,* rareori părăsea orașul și aproape niciodată nu făcea altceva decât să muncească. De la început chiar, de pe vremea când abia începuse să pledeze la tribunal, singurul lui gând era să facă tot ce putea pentru a învăța tot ce avea nevoie. Așa îl întâlnise pe grefierul tribunalului care a ajuns să-l cunoască așa cum probabil nimeni nu-l va cunoaște vreodată.

Philip Conrad încă zâmbea ori de câte ori se gândea la prima lui întâlnire cu Andrew Morrison, când acesta i-a cerut transcrierea unui proces. Morrison tocmai câștigase un caz în care nimeni nu credea că are sorți de izbândă. Într-una dintre cele mai devastatoare examinări pe care o văzuse în viața lui, Morrison îl distrusese pe principalul martor al statului; și aceasta atât de ușor, încât aproape că păruse că acesta nu așteptase decât ocazia să-i mărturisească juriului că tot ce-i spusese procurorului fusese o minciună. Din ceea ce i se zisese lui Conrad, era greu de crezut că acesta era numai al treilea sau al patrulea proces în care tânărul Andrew Morrison fusese avocatul apărării.

— Cât va costa? a întrebat Morrison în timp ce-și scotea carnetul de cecuri. Știu că taxați pe pagină, dar, dacă-mi spui cât ar putea dura, îți pot plăti ceva acum și restul când termini.

Conrad și-a ridicat privirile de pe birou. Nu era nicio mirare că jurații îl plăceau pe Morrison. Avea o față deschisă, sinceră, inteligentă, nu era nici urmă de șmecherie avocățească în ochii lui. În clipa în care-l vedeai, știai că puteai să ai încredere în Morrison. Ținea carnetul de cecuri deschis, de

cealaltă parte a biroului lui Conrad, gata să completeze suma. Conrad a clătinat din cap și a încercat să-i explice:

— Apel faci numai când pierzi, domnule Morrison; este singura situație în care ai nevoie să parcurgi transcriptul: când vrei să găsești vreo greșeală juridică, vreo eroare de aplicare a legii, a zis el vorbind în felul lui lent, metodic, oarecum apăsat, care părea să accentueze importanța, valoarea relativă a fiecărui cuvânt folosit. Și acuzarea nu poate face apel pentru că…

— Pentru că acuzarea nu poate face apel la un verdict de achitare în cazul unei crime. Da, știu, domnule Conrad, a spus Morrison nu cu nerăbdare, ci cu un fel de stângăcie, ca și cum regreta că-l necăjea pe domnul vârstnic făcându-l să-i spună ceea ce el știa deja.

Cu o expresie ușor mirată, Conrad s-a lăsat pe spate în scaun. Își atârnase jacheta sport maro-deschis, pe care-o purta în fiecare zi, pe cuiul bătut în ușa micului său birou tihnit și-și pusese un cardigan gri peste cămașa albă cu cravată. Acesta avea o gaură în cotul drept, un semn nu atât de neglijență, cât de rafinament sărăcăcios în care trăia Conrad.

— Ai câștigat. Acuzarea nu poate face apel… atunci, de ce?…

— Știu că am câștigat, a răspuns Morrison cu o privire care va deveni faimoasă mai târziu, o privire de uluire nedumerită că a putut face ceva care luase o întorsătură așa de bună. Știu că am câștigat, a repetat Morrison clătinând din cap: M-am gândit că ar fi bine să aflu de ce.

Conrad a început să râdă, dar a înțeles apoi că Morrison vorbea serios. Nu era interesat de vreo greșeală pe care judecătorul ar fi putut s-o facă, nu era interesat de vreo chichiță a legii și, chiar și în termeni de tactică, nu era interesat de nimic ce-ar fi putut face acuzarea. Nu, Morrison era interesat numai de propriile lui greșeli, de lucrurile pe care

ar fi putut să le facă mai bine, de modalități de îmbunătățire.

Cu mâinile încrucișate pe piept, Conrad s-a uitat la Morrison o clipă, numai cât să fie sigur. Apoi, și-a îndepărtat privirile de la el și, cu un zâmbet palid pe buze, a ridicat din sprâncene în semn de aprobare tăcută. Morrison era deosebit, și Conrad știa acest lucru.

— Va fi gata într-o săptămână.

Morrison a început să întrebe cum să completeze cecul. Conrad a clătinat din cap și a spus:

— Poți să-mi plătești când vii să-l iei.

Philip Conrad era grefier la tribunal de aproape 20 de ani când l-a cunoscut pe Morrison și văduv de aproape tot atâta vreme. Toți cei care lucrau cu el tribunal îl plăceau. Era modest, aproape că trecea nevăzut, din propria voință, avea o față rotundă, plăcută și niște ochi blânzi care, chiar și când zâmbea, păreau împovărați de o tristețe adâncă. Poate că din această cauză avea dorința să nu-i implice pe ceilalți în ceea ce-l privea numai pe el însuși, altminteri, în general, era un bărbat vesel. Nu vorbea despre zvonurile din afara tribunalului care se întâmpla să fie colportate de grupurile mici de funcționare și grefieri din tribunal, cu care adesea își mânca sandvișul la ora prânzului.

Toată lumea care lucra la tribunal îl știa pe Philip Conrad așa cum cu toții îi cunoaștem pe cei cu care ne petrecem o parte din zi la muncă, dar totuși, dacă l-ai fi întrebat pe oricare dintre ei unde locuia sau ce făcea în weekend, tot ce-ar fi putut să-ți spună era că locuia undeva în oraș, ceea ce însemna, desigur, în San Francisco și că, probabil, își petrecea cele mai multe zile de sâmbătă și duminică bătând la mașină transcrierea stenogramei vreunui proces de care vreun avocat avea nevoie pentru apel. Dacă ai fi întrebat-o pe vreuna dintre aceste persoane dacă este căsătorit,

aceasta s-ar fi întrebat stânjenită de ce a considerat întotdeauna că Philip Conrad era singur.

Niciodată, el nu vorbea despre soția lui sau despre ce i se întâmplase. Niciodată, nu i-a trecut prin cap că ar trebui să facă acest lucru. Era ceva prea intim, prea dureros pentru fi exprimat și în niciun caz care să trebuiască a fi povestit. Cel puțin, acesta era modul în care vedea Conrad problema. Se căsătorise de tânăr cu o fată din cartier, o fată pe care o știa de când era un băiețandru. Căsătoria avusese loc la o săptămână după întoarcerea lui din Vietnam, ca veteran de război rănit de două ori, și se mutaseră împreună într-un apartament cu două dormitoare pe același bulevard, unde locuia și acum. Fiecare zi pe care a trăit-o cu ea a fost un balsam pentru sufletul lui și, când a murit, după numai un an și jumătate de la căsătorie, lovită de o mașină în timp ce se întorcea de la magazin, a murit și o parte din el. Fotografia ei a rămas pe noptiera din dormitor și a urmărit, an după an, schimbările din viața lui. Nici măcar o dată nu s-a gândit să se mute, în felul în care mulți tratează, în mod regretabil, orice tragedie ca pe un inconvenient trecător. Singura lui mândrie a fost credința în importanța activității în folosul celorlalți și în lucrul bine făcut. Și, astfel, vreme de 20 de ani, cu chipul anonim al unui grefier, Philip Conrad a ascultat tragediile desfășurate în sălile de judecată, în timp ce stenografia cu grijă totul, fără să scape un cuvânt.

Poate că acest sentiment de mândrie pentru munca lui, înțelegerea faptului că nimic din ceea ce făcea el nu era chiar așa de important, că nu exista nimic care să te scoată în evidență, să arate cine ești tu dacă îți îndeplineai sarcina cât mai bine posibil, aceasta l-a făcut să-i acorde un asemenea interes lui Andrew Morrison. Morrison i-a amintit de felul cum fuseseră avocații – marii avocați – înainte ca epoca televiziunii, a mass-mediei să înceapă să răspândească învățătura succesului

imediat, înainte ca o nouă generație de avocați să fi ocupat scena, siguri că, pentru a susține un proces la tribunal, tot ce îți trebuia era un zâmbet lustruit și o jumătate de duzină de expresii banalizate de prea multă folosire.

Avocații cei mari, legendele, dintre care pe unii Conrad îi văzuse cu ochii lui spre sfârșitul carierei lor, aveau în capul lor mai multe legi decât putea găsi în computerele ei această nouă rasă de avocați. Ei munciseră, niciodată nu se opriseră din lucru. Lucrau toată noaptea dacă era nevoie și niciodată nu găsiseră un motiv să se plângă din această pricină. Nu aveau nevoie de așa-ziși experți care să le spună ce jurați să folosească și ce jurați să refuze, nu-și pierdeau vremea să pună în scenă un simulacru de proces înainte de cel adevărat, ca să vadă ce-ar funcționa cel mai bine. Puteau ține un martor ore în șir sub tirul întrebărilor fără să-și arunce măcar o dată privirea spre însemnările pe care le făcuseră. Erau ani de zile de când Conrad nu mai întâlnise un avocat capabil să facă lucrul acesta sau măcar dornic să-l facă. Dar Morrison se dovedea în stare și nu era la sfârșitul carierei, ci abia la începutul ei.

Intrigat, Conrad a ascultat încă și mai atent următoarea dată când a fost grefier în unul dintre procesele lui Morrison. Nu mai era interesat numai de cuvintele pe care trebuia să le noteze, ci și de felul în care erau folosite acele cuvinte: ușoara schimbare a tonului, intonația nuanțată prin care Morrison dădea sens vorbelor sale. În vreme ce degetele îi alergau pe clapele mașinii de stenografiat, Conrad urmărea pe sub sprâncene mișcările abile, gesturile subtile prin care Morrison îi comunica juriului ce ar trebui să gândească de fapt despre ceea ce tocmai spusese un martor aflat sub jurământ.

Morrison se învârtea prin sala de judecată de parcă și-ar fi pierdut conștiința de sine. Nimic din acea vanitate pe care Conrad o văzuse la atât de

mulți avocați, la cei care umblau țanțoși de colo colo, în costumele lor ajustate pe corp și cu pantofii lor cu ciucuri, prin sala de judecată, la cei care credeau că trebuie să li se adreseze juraților pentru a-i face să înțeleagă, la cei cărora niciodată nu le trecuse măcar prin cap vreun singur gând care să nu fie deja un clișeu. Morrison nu vorbea în limbajul formal pe care-l foloseau alți avocați, în care cuvintele erau repetate atât de des, încât își pierduseră înțelesul, ci în felul în care vorbești cu cineva atunci când crezi, crezi în mod sincer că persoana cealaltă știe mai multe decât tine. Le vorbea juraților cu respectul pe care ignoranța îl poartă inteligenței, le vorbea acestora ca și cum ei erau cei mai serioși doisprezece oameni pe care i-a întâlnit vreodată, încercând din greu să se ridice la nivelul lor.

Procesul s-a încheiat cu o altă achitare, o altă victorie pentru apărare și, în dimineața următoare, Morrison s-a înființat la micul birou al lui Conrad cerând cu același zâmbet respectuos transcrierea procesului, ca să vadă ce greșeli făcuse.

— Nu prea multe, îmi imaginez, a rostit Conrad cu un surâs cald.

Morrison păru aproape stânjenit, ca și cum ar fi primit un compliment pentru ceva nemeritat. Și-a plecat privirile în podea.

— Discursul de deschidere a fost… Și, apoi, a fost întrebarea aceea pe care am pus-o… Se putea să…

I-a aruncat o privire lui Conrad, sigur că-și va aminti și, când o va face îi va da dreptate. Dar Conrad s-a uitat la el și i-a spus că transcrierea va fi gata într-o săptămână. Abia după ce a fost grefier la cel puțin șase procese ale lui Morrison, a menționat pentru prima dată existența unei posibile legături între Morrison și unul dintre avocații legendari din trecut. Morrison venise să mai comande o transcriere după o altă achitare într-un proces pe care nimeni nu crezuse că-l va putea

câștiga. Folosise o machetă a casei în care se petrecuse crima, o machetă construită exact, la scară mică, pentru a arăta că depoziția martorului-cheie nu putea fi în niciun caz adevărată.

— Melvin Belli făcea așa, folosea machete, a remarcat Conrad. Și-a lăsat capul puțin pe-o parte, urmărind reacția lui Morrison. Cred că el a fost primul.

Ochii lui Morrison au sclipit. S-a așezat pe taburetul de lemn de lângă biroul din lemn al lui Conrad.

— L-ai văzut pe Belli la lucru? Ai fost grefier la vreunul dintre procesele lui? a întrebat cu admirație crescândă. Era așa de bun cum se zicea? Pariez că era chiar mai bun!

— La unul dintre ultimele lui procese… era deja destul de în vârstă, dar încă era impresionant. Uitase mai multe legi decât majoritatea avocaților învățase vreodată.

Morrison a dat din cap cu nerăbdare.

— Poveștile acestea sunt cu adevărat reale? Că, după fiecare caz pe care-l câștiga, trăgea o rafală de tun de pe acoperișul clădirii pe care o avea pe strada Sutter?

Conrad și-a împreunat mâinile la ceafă. Un zâmbet plin de nostalgie i-a luminat încet și cu reținere fața.

— Așa mi s-a spus, deși eu personal nu am auzit niciodată.

Morrison a râs. Ochii i s-au aprins de emoție.

— Și cum e cu povestea că, odată, a distrus o petrecere, unde o femeie cânta la harpă complet despuiată?

— Despre această poveste nu știu exact, nu am fost invitat. Dar, probabil, că s-a întâmplat. Cu Belli, totul era posibil.

După această scurtă conversație, în mod ciudat, au devenit prieteni. Această unică poveste despre unul dintre cei mai mari avocați din trecut, un avocat legendar, un avocat care făcuse ceva la care

visase o generație întreagă de dinainte de Morrison, a declanșat un șir fără sfârșit de întrebări. Morrison voia să știe tot ce-i putea zice Conrad despre marii avocați pledanți pe care-i cunoscuse. Niciun detaliu nu era prea mic sau prea neînsemnat. Orice-i spunea Conrad, el voia să știe mai mult: cum le vorbeau juraților, cum îl abordau pe martorul chemat la bară și, mai mult decât orice, ce făceau când se confruntau cu ceva la care nu se așteptaseră. Indiferent despre ce avocat vorbea Conrad, Morrison dorea întotdeauna să știe mai mult, cum se descurcase avocatul respectiv când avusese parte de surpriză.

— Mă plictisește, a rostit Morrison într-o după-amiază târzie, pe când stăteau amândoi la o ceașcă de cafea, într-o cafenea aproape goală.

— Ce te plictisește? a întrebat Conrad, amestecând zahărul cu linguriță în cafea.

— Că întotdeauna se întâmplă ceva la care nu te aștepți.

Conrad nu și-a ridicat privirea.

— Indiferent cât de mult te pregătești, indiferent cât de grijuliu crezi că ai fost, întotdeauna se întâmplă ceva ce schimbă totul și apoi îți dai seama că trebuia să fi știut deja acel lucru.

Conrad a pus linguriță pe masă, a ridicat ceșcuța cu amândouă mâinile și a sorbit cu înghițituri mici. Cafeaua nu avea niciun gust, era ce mai rămăsese la sfârșitul zilei într-o cafenea aglomerată. Dar, chiar dacă a remarcat lucrul acesta, nu-l deranja.

— Vorbești despre ce se întâmplă într-un proces; ai putea vorbi la fel de bine despre ce se petrece în viața reală.

— Nu cred că voi înțelege bine vreodată, a continuat Morrison concentrat numai și numai asupra acestui gând. Întotdeauna există ceva care mie pare că-mi scapă.

Conrad a mai luat o sorbitură și a pus ceșcuța jos. A început să-și pocnească degetele.

— Fac acest lucru de multă vreme, a zis el aruncându-i o privire prietenoasă. Nu am văzut pe nimeni mai bun.

Morrison l-a privit neîncrezător, de parcă nu știa dacă trebuia să-l creadă sau dacă, oricum, va conta de-l credea. Conrad a înțeles imediat starea lui de spirit.

— Ai dreptate, presupun că a fi mai bun decât ceilalți nu înseamnă că ești destul de bun, dar totuși…

Morrison a rânjit.

— Eu nu sunt mai bun… Nu mai bun. Nu sunt nici pe jumătate la fel de bun ca Melvin Belli sau ca vreunul dintre ceilalți mari avocați despre care te-am auzit vorbind câteodată.

Privindu-și mâinile, Conrad și-a studiat liniile adânci de la articulațiile degetelor întrebându-se cât de bun fusese Belli sau oricare dintre ceilalți avocați la început, înainte să fi devenit cunoscut și toată lumea să creadă că orice făcea era grozav – pentru că era cine era.

— Te subestimezi, a replicat el prompt. Doar nu câștigi toate aceste procese din întâmplare. Nu ai pierdut niciodată. Ceea ce este aproape nemaiauzit pentru un avocat al apărării. Probabil că faci ceea ce trebuie.

— Întotdeauna e ceva greșit în ceea ce am făcut, ceva la care nu mă așteptam.

Conrad i-a căutat privirea.

— Dacă tu cauți perfecțiunea, mă tem că nu o vei găsi niciodată. Nu poți controla ce se întâmplă, nu poți controla ce hotărăsc ceilalți să facă.

— Este ceva rău în faptul că încerc să mă perfecționez?

— Nu, dacă asta nu te face să uiți de ce voiai să devii mai bun.

— De ce voiam să?…

— Mai bun în ceea ce faci… sau pentru că nu suporți să pierzi? Mai bun pentru că vrei să fii cât de bun poți tu să fii? Sau mai bun pentru singurul

lucru pe care toată lumea pare să-l respecte este triumful?

Erau întrebări pe care Conrad nu știa dacă trebuia să le fi pus. Dar, mai mult decât orice om pe care îl cunoștea – și, în orice caz mai mult decât oricare dintre avocații pe care-i văzuse în sala de judecată –, Morrison era mânat de un impuls straniu, la limita obsesiei. Alți avocați ieșeau în oraș să sărbătorească atunci când câștigau, Morrison trecea prin frigurile morții căutând greșeli pe care era posibil să le fi făcut. Orice lucru căruia îi lipsea ceva, puțin chiar, pentru a atinge perfecțiunea era în ochii lui Morrison sinonim cu eșecul, ceea ce avea ca singur efect să-l chinuiască și mai tare.

Morrison a continuat să câștige procese în următorii ani. Lua cazuri de care nimeni nu s-ar fi atins, cazuri în care apărarea părea să nu aibă nicio șansă să câștige și, de fiecare dată, pe căi pe care nimeni nu le anticipase, adesea spre propria lui surpriză, îi convingea pe jurați că verdictul de nevinovăție era singura alternativă pe care o aveau. Era imbatabil și el era singurul care nu știa lucrul acesta. Fiecare victorie era o înfrângere, îi aducea aminte cât de mult mai are încă de învățat, era încă un motiv să revadă transcrierea procesului în căutarea propriilor greșeli.

Conrad nu mai aștepta să fie rugat. De fiecare dată când era grefier la un proces al lui Morrison, transcria noaptea consemnările din ziua precedentă și, dată fiind vechimea lui, aranja să fie grefier în cele mai multe dintre cazurile pe care acesta le avea în San Francisco. În dimineața de după încheierea procesului, în dimineața imediat următoare zilei în care Morrison câștigase încă un proces, Conrad avea transcrierea gata. Devenise o rutină, un obicei, un fel de glumă personală.

— Aș vrea să-ți cer transcrierea procesului, îl ruga Morrison.

— În mod normal, durează cel puțin o săptămână, răspundea Conrad în timp ce-i înmâna dosarul care putea să aibă și o mie de pagini sau chiar mai multe.

Morrison îl studia, îl relua în minte de nenumărate ori, îl parcurgea de trei, patru, uneori chiar de cinci ori, făcând comentarii pe margine, mâzgăleli pătate cu cerneală, o autocritică mai brutală și neiertătoare decât a celui mai aspru critic. Aparent, era absurd felul în care ajungea să domine evoluția fiecărui proces în care era avocat al apărării, cât de des era convins că avocatul celeilalte părți, al părții care pierdea procesul fusese mai bine pregătit, cu mai multă experiență, mai versat în legislație. De fiecare dată când câștiga, Morrison se gândea că avusese pur și simplu noroc și că, de la următorul caz, indiferent care ar fi fost acesta, va începe să piardă și niciodată nu va mai ajunge să câștige vreun proces. Acea expresie de uimire profundă care-i atrăsese prima dată atenția lui Philip Conrad a fost reală.

Conrad era uluit de ciudata contradicție: pe de-o parte, strălucitul avocat atât de plin de încredere, încât părea a fi stăpânul sălii de judecată și, pe de altă parte, studentul serios, atent la propriile deficiențe, care nu înțelegea niciodată pe de-a-ntregul de ce nu pierduse procesul. Să fi fost ceva în mediul din care provenea Morrison, ceva motivat de felul în care fusese crescut? Fusese oare determinat să creadă că nimic din ce făcea nu era destul de bun? Încerca oare Morrison bărbatul să se revanșeze pentru ceea ce Morrison băiatul nu fusese în stare să facă? Erau întrebări pe care Conrad le gândea, dar niciodată nu le rostea cu voce tare. Motivele bărbatului erau exclusiv treaba acestuia. Stăteau de vorbă amândoi despre alte lucruri, în special despre trecut și numai în biroul mic și înghesuit al lui Conrad, când se întâmpla ca Morrison să treacă pe-acolo sau când se întâlneau

din întâmplare în cafeneaua din incinta tribunalului. Mai mult decât diferența de vârstă, Morrison devenea faimos, iar Conrad își petrecea viața în singurătate.

— Întotdeauna ți-ai dorit să fii avocat? l-a întrebat Conrad într-o zi când stăteau amândoi în cafenea.

Tocmai se terminase un proces. Juriul se retrăsese încă din cursul dimineții și judecătorul considera că exista șansa ca membrii acestuia să dea verdictul înainte de sfârșitul zilei.

Morrison a suflat în cafeaua neagră, fierbinte pe care o avea în față.

— N-am vrut să fiu doctor.

Conrad a crezut că a înțeles ce voia să spună.

— Tatăl tău a fost doctor? De aceea nu ai?…

— Tatăl meu? Nu știu ce-a fost. Pe buze i s-a așternut un zâmbet trist, un fel de scuză față de stânjeneala celuilalt. Nu l-am cunoscut pe tatăl meu. Oricum, nu-mi amintesc nimic despre el. Ne-a părăsit când aveam 2 ani. Era un cartofor și un bețivan. Cred că o trata pe mama foarte rău. Cu toate acestea, i-a rupt inima când a plecat. Nu cred că mama și-a mai revenit vreodată după această poveste.

— Așa se întâmplă uneori, a rostit Conrad cu o privire tristă și îndepărtată. Te îndrăgostești de cineva și știi că se întâmplă numai o dată.

Morrison încă era cu gândul la proces, la lucrurile pe care trebuia să le fi făcut, dar a remarcat expresia din ochii lui Conrad și apoi, înainte să se întrebe ce anume putea să însemne această privire, ea a dispărut din privirea lui și a revenit la celălalt gând rămas neterminat.

— Nu am vrut să mă fac doctor pentru că nu-mi plăcea ce fac ei. Când eram mic, doctorii au crezut că am un murmur cardiac și-mi luau sânge la fiecare două săptămâni. Uram acele ace.

Ochii lui Morrison au scânteiat la amintirea fricii ce-i bântuise copilăria și apoi, o clipă mai

târziu, expresia i s-a schimbat. Privirea i s-a îndreptat spre lăuntrul său și a început a vorbi cu o voce care, cel puțin la început, a fost ezitantă și stinsă.

— Apoi, mama a murit… Eram săraci, nu aveam nimic, Mama făcea orice găsea de muncă, a avut două slujbe aproape în permanență. A murit de inimă și nu avea decât 33 de ani. A murit pentru că nu au internat-o în spital, pentru că niciun doctor nu s-a uitat la ea când a început să simtă dureri în piept, când mai puteau face ceva pentru ea. A murit pentru că nu avea asigurare medicală, pentru că nu avea bani, pentru că tot ce câștiga cheltuia pe doctoriile pentru mine. S-a uitat direct în ochii lui Conrad. Acesta-i motivul pentru care m-am dus la Drept: ca să devin avocat și să pot da în judecată orice spital, pe orice doctor care i-a întors spatele unui pacient care apoi a murit.

Morrison, care nu putea să fi avut mai mult de 12 ani când a murit mama lui, a fost, după toate probabilitățile, crescut de vreo rudă, străin în casa altuia. Și apoi îl bântuia și problema de care i se zisese că o are la inimă – boala de inimă care o ucisese pe mama lui. Din vremea când era destul de mare ca să înceapă a se gândi la viitor, Morrison fusese împovărat de înțelegerea faptului că timpul zboară. Aceasta putea explica de ce se străduia atât de mult; sau o explica măcar în parte, pentru că, după cum a înțeles Conrad, când este vorba despre ceea ce simt oamenii cu privire la ce trebuie să facă, nu poți fi niciodată sigur de motivația acestei nevoi.

— Dar nu ai făcut acest lucru, a subliniat Conrad. Nu ai devenit avocatul celor ce depun plângere, nu te ocupi cu darea în judecată a doctorilor din spitale, ai devenit în schimb avocat al apărării în cazuri de crimă.

Morrison și-a mângâiat bărbia, cu o privire întrebătoare în ochii lui întunecați, adânci.

— Acele cazuri durează ani de zile, în general este muncă de rutină. M-aș fi plictisit de moarte. N-am vrut să-mi petrec viața luând depoziții, mi-am dorit să fiu cât mai mult timp în tribunal.

— Prezentând cazurile în fața juraților, a adăugat Conrad, dând din cap în semn că totul are sens.

Juriul – doisprezece străini care judecau prestația lui – devenise pentru Morrison singura sursă de confirmare pe care o putea găsi.

În orele de conversații, obișnuite și adesea neimportante, conversații care au avut loc la diverse intervale de timp de-a lungul celor opt ani de când îl cunoștea pe Morrison, Conrad a aflat destule lucruri care să-l facă să creadă că a înțeles ceva din forțele demonice, ciudate, care păreau să-l posede pe acesta. Aproape orfan, prea mare pentru a se apropia serios de mătușa la care fusese trimis să locuiască, prea mic pentru a nu avea nevoie de ea, un copil care, lipsit de orice iubire și încurajare, a văzut numai ce aprecia lumea în general, Morrison știa sau credea că știe că singura alternativă pe care o avea era să facă lumea să gândească frumos despre el. Și avea sau credea că are atât de puțină vreme să convingă lumea să facă lucrul acesta. Ceea ce nu știa Conrad era cât de puțin timp avea de fapt Morrison sau că, într-un mod total neașteptat, cauza va fi, în cele din urmă, inima lui Morrison. Dar, cu siguranță, nu exista niciun motiv care să arate că urma o tragedie pe când Morrison se afla în mijlocul procesului care începuse a doua zi după ce Jack Taylor venise să-i pună întrebări despre Nelson St. James și despre ce se întâmplase în decursul acelui weekend prelungit, de pe *Trandafirul negru.* Dimpotrivă, Conrad se gândea că era cel mai bun lucru pe care-l văzuse vreodată, nu doar din partea lui Morrison, ci a oricui altcuiva în sala de judecată. Îl urmărea fascinat pe Morrison în timp ce acesta îi chema pe martori unul după altul și transforma fiecare lucru

pe care-l spunea martorul într-un argument în favoarea apărării. Morrison a continuat în acest ritm ore în șir, subjugând juriul și a ținut-o așa la nesfârșit, până când Conrad s-a gândit că se va prăbuși extenuat, arătându-le că, oricare ar fi evidența, tot ce le zisese el cu privire la nevinovăția acuzatului era adevărul adevărat.

La capătul celei de-a patra zile de proces, după ce aproape toți părăsiseră tribunalul, Conrad l-a găsit pe Morrison prăvălit peste o cană cu cafea neagră, la bufet.

— Iau cina, înainte de a mă întoarce la birou să mai lucrez ceva, a rostit Morrison cu un zâmbet obosit.

Conrad avea bănuiala că Morrison trăia numai cu cafea în timpul proceselor. A vrut să-i spună cât de strălucitor credea el că fusese, dar, ca grefier, simțea obligația să fie imparțial ca un judecător.

— Interesant proces, a fost tot ce a spus.

Un fel de zâmbet a trecut în zbor peste buzele lui Morrison.

— Teribil proces, a replicat el. A aruncat apoi o privire rapidă înjur ca să se asigure că paznicul care ștergea podeaua cu mopul era prea departe ca să audă și a continuat: Cea mai mare parte a lor sunt vinovați, cei pe care-i apăr, dar nu și acesta. Dacă fac numai o singură greșeală, merge la pușcărie pe viață pentru ceva ce n-a făcut. În zile ca asta, mă gândesc că ar fi trebuit să-mi petrec vremea dându-i în judecată pe doctori, așa cum plănuisem.

De-acum, Morrison devenise nu numai faimos, ci chiar o legendă. Existau judecători care jurau că singura cale prin care Morrison putea pierde era dacă acuzatul s-ar răzgândi pe neașteptate și s-ar decide să mărturisească; unii judecători credeau că nici măcar în acest caz nu ar fi posibil. Insistau că Morrison ar găsi o soluție. I-ar face probabil pe jurați să creadă că mărturisirea nu face decât să dovedească tot ceea ce el spusese întruna: că

poliția arestase pe cine nu trebuia, pe cineva atât de dezaxat, atât de dezamăgit, încât să vrea să ia asupra lui vina pentru ceva ce făcuse altcineva. Indiferent ce credea cineva despre Morrison – și unii se gândeau la el ca la un erou, alții, din invidie, poate, ca la un escroc –, nimeni nu se îndoia că, dintre toți avocații pe care-i văzuseră vreodată, el chiar știa cum să câștige.

Dar nu și în acest caz. Conrad asculta cu chipul inexpresiv, caracteristic pentru un grefier, cum Morrison îi zicea că nu crede că are vreo șansă.

— Singurul martor pe care îl am este acuzatul însuși și e așa un pachet de nervi, încât probabil va claca în momentul în care va fi chemat la bară.

Morrison și-a scărpinat obrazul și a măturat cu privirea locul. Alți bărbați poate că s-ar fi plimbat de colo colo, strigându-și frustrarea, dar Morrison stătea perfect nemișcat, urmărind lupta care se dădea în mintea lui cu o intensitate aproape explozivă, dacă era să judeci după mișcarea rapidă a ochilor.

— Ai văzut vreodată un caz – la toți acei mari avocați pe care i-ai urmărit pledând –, un caz în care vreunul să încalce regulile, să facă un lucru interzis, pentru că era convins de nevinovăția clientului său și știa că acesta era singurul mod de a-l salva?

Conrad i-a prins privirea lui Morrison și i-a înțeles toată agitația dintr-o singură uitătură.

— Vrei să spui să înșele, dar numai puțin? Să devină un mincinos și un escroc, dar numai pentru o cauză bună? A tăcut, uitându-se în ochii ficși acum ai lui Morrison. Se poate să se fi întâmplat… Nu sunt sigur… Dar, dacă s-a întâmplat în vreun proces la care eu am fost grefier, nimeni nu și-a dat seama, nimeni nu a știut. Cu ochii încă ațintiți asupra lui Morrison, pe buze i-a trecut un zâmbet viclean. Bineînțeles, cu excepția avocatului care a făcut-o, care va ști tot restul vieții lui că, atunci când a avut de dat primul test adevărat despre ce

fel de om, ce fel de avocat era, el a eșuat. Și mai rău de-atât este ceea ce nu va ști niciodată.

— Nu va ști niciodată? a întrebat Morrison găsind oarecare încurajare în privirea directă și totuși blândă din ochii bătrânului.

— Nu va ști niciodată dacă nu a renunțat la tot ce avea valoare pentru nimic, nu va ști niciodată dacă nu ar fi putut câștiga chiar de ar fi rămas în limitele legii.

Morrison a fost de acord cu acest lucru, dar numai până la un punct.

— Mă întreb dacă este mai greu de trăit cu această minciună decât cu convingerea că, dacă te-ai fi abătut numai puțin de la lege, și anume să lași un martor despre care știai că va minți să depună mărturie, ai fi salvat de la pușcărie pe cineva care nu merita să fie acolo.

— Nu vei fi totuși tentat să faci așa ceva în acest proces, nu-i așa?

Morrison a râs.

— Pentru că acuzatul este singurul meu martor? Asta arată cât de complicat este cazul: nu aș putea să câștig prin înșelătorie nici dacă aș încerca.

Apoi, Morrison și-a terminat cafeaua, s-a întors în birou și a lucrat toată noaptea.

În ciuda celor mai rele temeri, procesul s-a încheiat așa cum știa Conrad că se va încheia, cu un verdict în favoarea acuzatului și cu Morrison așteptând, în dimineața următoare, să obțină transcrierea procesului, ca să poată vedea unde greșise.

Capitolul 5

De-a lungul multelor săptămâni în care Morrison trăsese cortina peste orice nu avea legătură cu procesul despre care Conrad credea că este cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată Morrison, Nelson St. James continuase să aibă probleme cu legea. Uciderea lui Wendell Clark și a soției acestuia, în loc să oprească, a intensificat dorința guvernului de a-l judeca pe St. James pentru crimele sale. La trei zile după ce procesul s-a terminat, Morrison a văzut în ziar un titlu care l-a adus înapoi la Jack Taylor și la ce îi spusese acesta înainte de proces. În cele din urmă, Nelson St. James fusese pus sub acuzație de către un mare juriu federal. Potrivit acuzației, imperiul financiar pe care îl controla St. James nu era altceva decât o conspirație criminală care mituia nu numai indivizi, ci și guverne întregi. Dacă era găsit vinovat chiar și numai pentru o parte din acuzații, St. James urma să piardă tot ce avea și să își petreacă restul vieții în pușcărie. Bineînțeles că St. James a negat totul. Printr-o declarație oficială, a promis că, atunci când va veni vremea să-și spună povestea într-o sală de judecată, toată lumea va afla că singura conspirație era cea care făcuse o victimă dintr-un om nevinovat. Apoi, numai câteva zile mai târziu, Nelson St. James a dispărut. A devenit faimosul fugar de pe mapamond, iar *Trandafirul negru* – o navă-pirat care putea fi simultan în două locuri. În aceeași zi în care s-a zis că a fost văzut într-un bar din Singapore, cineva a afirmat că l-a zărit în holul unui hotel din Sydney, la mii de kilometri distanță. Într-o săptămână, era la Paris, în săptămâna următoare, la Roma; era când în mijlocul Atlanticului, când ancorat la gurile Nilului. Lunile au trecut și nu s-a mai auzit nimic. Exact când toată lumea renunțase și declarase, fără să se știe cu certitudine, că se

ascunsese în America de Sud sau în vreun alt loc în care orice căutare era lipsită de orice sens și instituția extrădării nu exista, *Trandafirul negru* trecea pe sub Golden Gate și se întorcea în golful San Francisco.

St. James nu era la bordul navei. Fusese ucis, împușcat mortal și trupul lui aruncat în mare. Acesta era titlul principal din ziarul de dimineață, dar, sub titlu, era o poză care i-a reținut atenția lui Morrison. Era o fotografie a lui Danielle St. James. Fusese acuzată de omor.

— Frumoasă femeie, a rostit Conrad în vreme ce-i dădea ziarul lui Morrison.

Tocmai își terminase de băut cafeaua de dimineață când l-a văzut pe Morrison intrând. A așteptat, interesat de reacția lui față de cele relatate în ziar. Acesta nu a părut surprins.

— Am văzut ziarul mai devreme, a spus el în timp ce se mai uita o dată la poza lui Danielle. Da, este o femeie frumoasă.

— I-ai cunoscut, nu-i așa?

Morrison nu-și putea aminti cât de mult îi povestise lui Conrad despre acel weekend pe *Trandafirul negru,* dincolo de faptul că el plecase la un moment dat.

— Au zburat înapoi la New York când am ajuns la Santa Barbara. I-am întâlnit. N-aș putea afirma că am ajuns să-i cunosc cu adevărat.

Zâmbetul calm, atoateștiutor, abia vizibil instalat în colțul gurii lui Conrad părea să pună o întrebare cu privire la ce anume ar fi putut trece sub tăcere Morrison.

— Presupun că am reușit să aflu ceva despre ei, și-a permis Morrison să adauge. St. James nu era un bărbat foarte plăcut.

— Adesea, oamenii atât de bogați sunt neplăcuți, a remarcat Conrad privind spre Morrison cu aceeași uitătură studiată, sceptică.

— Ar fi trebuit să te faci procuror, a observat Morrison cu surâsul lui caracteristic. Pui o

întrebare, asculți răspunsul și apoi taci așteptând ceva în plus.

— Mai e ceva de spus în plus, în situația aceasta? Dar, de această dată, Conrad nu a mai așteptat – avea deja un răspuns. Când o femeie este atât de frumoasă, întotdeauna e ceva în plus.

— Pari a ști foarte multe lucruri despre femei.

— Nu știu nimic despre femei, a zis Conrad cu o privire critică în ochi. Nu cred că există cineva care să știe.

Conrad s-a ridicat de pe scaun, dând din cap înspre fotografia din ziar.

— Ai de gând s-o faci?

— Să fac ce?

— S-o aperi?

— Nu am fost solicitat.

— O cunoști. Te cunoaște. Pe cine altcineva să solicite?

Conrad a ezitat ca și cum ar fi fost nehotărât dacă să spună ce gândește sau nu.

— Tu crezi că nu ar trebui să o apăr. De ce? a întrebat Morrison.

— Nu-mi dau seama. Ar putea fi un caz pe care să nu-l poți câștiga. Jurații nu o vor simpatiza.

— De ce nu?

— Căsătorită, având atât de mulți bani, o femeie care arată în acest fel… nu vor avea încredere în ea. Tu ai avea?

Era o întrebare la care Morrison nu a putut răspunde. Avusese încredere în ea, în noaptea aceea, avusese încredere în ceea ce văzuse în ochii ei, dar apoi abia dacă se mai întâlniseră, după cum bine își amintea. Asta nu conta, bineînțeles; nu mai auzise de ea de când fusese arestată. Va avea probabil vreun avocat bine cotat din New York. În vreme ce urca scările spre sala de judecată pentru o audiere cu privire la o moțiune în cazul următor pe care-l programase pentru proces, s-a simțit aproape ușurat că nu va trebui să se lupte cu

întrebarea dacă Danielle St. James comisese sau nu crima și ce era de făcut în cazul în care o comisese.

În aceeași dimineață, mai spre prânz, ea îl aștepta la cabinetul lui, era acolo când el s-a întors de la tribunal.

— Se pare că am ceva necazuri, a rostit cu acea voce caldă, mătăsoasă, care părea să plutească prin aer, o voce pe care, dacă o auzi, îți rămâne în minte ca un ecou. S-a ridicat de pe scaun, și-a înclinat insesizabil capul într-o parte, pe buze cu un zâmbet discret ce exprima nostalgie și regret, ca o sugestie despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla între ei dacă lucrurile ar fi stat altfel. Speram să mă poți ajuta.

Nu părea posibil, dar ea era încă și mai frumoasă decât își amintea. A invitat-o în biroul lui. S-a așezat pe scaunul aflat pe cealaltă parte a biroului și a început să-și scoată mănușile. L-a surprins privind-o intens.

— Dacă aș fi venit aici la o săptămână sau două după weekendul în care ne-am cunoscut, ce-ai fi făcut? a întrebat eliberându-și degetele de cea de-a doua mănușă. M-ai fi invitat la prânz?

Gura ei exprima tristețe și dor, dar în ochii parcă îi râdeau. Cu cât se uita mai îndelung la el, cu atât părea că se relaxează.

Morrison a zâmbit. Ea a clătinat din cap cu un fel de neîncredere, de refuz de a fi încorsetată de ceea ce, în circumstanțele date, urma să zică.

— Unde crezi că ne-am fi dus? Într-unul dintre acele locuri aglomerate de lângă clădirea administrației Ferry, cu vedere spre golf? Sau la restaurantul unui mic hotel de unde să putem pleca înainte de a comanda ceva și să ne luăm o cameră?

Morrison nu știa ce să spună și nici ce să creadă. Avea sentimentul că va trebui să-i ceară să plece, că, exact pentru ceea ce ar fi putut să fie între ei, trebuia să-și caute alt avocat. Dar era prea fascinat de ea, de ceea ce ar fi putut face ea pentru a-l determina să-i zică lucrul acesta.

Ea a ridicat din umeri și, cu o ocheadă rapidă, aproape furișă, a râs trist.

— Este ca într-un film din 1949, nu-i așa? Văduva acuzată că și-a ucis soțul bogat și mult mai în vârstă decât ea, văduva în rochie neagră de doliu – rochie care putea sugera orice altceva, numai jelirea cuiva nu – vine la biroul singurului avocat care ar putea să o salveze și încearcă, dintr-odată, să îl seducă. Pe gura ei cu buze pline, voluptuoase, provocatoare s-a așternut ca o umbră un zâmbet vag și nehotărât. Dar noi am făcut deja lucrul acesta, nu-i așa? Vreau să spun că ne-am sedus deja unul pe celălalt.

Ceva i-a atras privirea sau poate că voia numai să scape de vorbele pe care le rostise, să schimbe subiectul. S-a ridicat de pe scaun și a traversat încăperea. Privind pe fereastră, ochii ei s-au plimbat peste strada strâmtă înspre Bay Bridge și Berkely Hills, aflate pe cealaltă parte.

— Întotdeauna mi-a plăcut San Francisco. Am crescut nu prea departe de aici. Veneam în acest oraș ca să scap de New York. Pentru câteva zile doar și apoi trebuia să mă întorc. Așa este New York-ul, știi, a spus ea încă privind pe fereastră spre golful a cărui apă strălucea ca argintul în lumina verii. După un timp simți că înnebunești dacă nu pleci de acolo, dacă nu te îndepărtezi de toată acea mulțime de oameni, de tot acel zgomot și, apoi… Chiar dacă te-ai dus numai până la Hamptons, pentru o săptămână, trebuie să te întorci de teamă să nu ratezi cine știe ce eveniment. S-a uitat îndărăt peste umăr și, cu o mișcare ușoară din sprânceană, a sugerat că nimic nu este etern, că totul e trecător. Sau că, dacă lipsești prea mult din oraș, nimeni nu îți va simți lipsa. Apoi, când m-am căsătorit cu Nelson și amândoi eram în permanentă în mișcare, eu am avut ideea să ancorăm iahtul aici, cel puțin o parte din timp.

Cu cât îi povestea mai detaliat, cu atât Morrison voia să afle mai multe. Chiar și când știa răspunsurile, voia să afle în ce fel vedea ea lucrurile, să cunoască tipul de explicație care avea sens pentru ea, deși poate pentru ceilalți nu avea nicio logică.

— De ce te-ai căsătorit cu el? a întrebat sigur că acea căsătorie trebuia să fi avut legătură cu banii, dar că, așa cum sugerase Conrad, mai fusese, trebuia să mai fi fost și altceva în afară de bani.

Ea s-a întors la scaunul din fața biroului lui Morrison. A oftat adânc și apoi s-a uitat pur și simplu la el și nu a rostit nici măcar un singur cuvânt. Tăcerea a devenit totală.

— Ce zici, mă vei ajuta? a continuat ea în cele din urmă.

— Mai bine nu.

— De ce?

— Știi de ce.

— Am nevoie de tine, nimeni altcineva nu mă poate ajuta.

— Mai există și alți avocați, există…

— Nu, nu există! Nu există niciunul în care să am încredere cum am în tine. Știi ce s-a-ntâmplat în acel weekend, știi ce-am simțit – știi ce simt încă. Am necazuri, necazuri mari și, dacă tu nu mă ajuți, nimeni nu mă poate ajuta.

Morrison nu a putut face nimic. A trebuit să accepte. Orice alt răspuns ar fi fost o trădare și, dacă exista un singur lucru de care era mândru, acesta era că niciodată nu trădase încrederea cuiva. Era un lucru, singurul, de care Morrison nu era în stare.

— Dacă te voi ajuta, trebuie să știu absolut totul, a zis el după o lungă pauză. Nu poate exista niciun secret între noi. Nu poți să-mi ascunzi absolut nimic.

Ea a zâmbit cu ochii plini de gratitudine și ceva pe deasupra. I-a promis să-i spună tot adevărul, i-a

promis să nu-i ascundă absolut nimic, i-a promis că va face tot ce va dori el.

— Ai vrut să știi de ce m-am căsătorit cu Nelson. Îți voi zice totul, deși mă întreb ce vei crede despre mine după aceea. Dar, mai întâi, vreau să știi un lucru: căsătoria cu Nelson St. James a fost cea mai mare greșeală pe care am făcut-o în viața mea. Îmi doresc să nu-l fi cunoscut niciodată, mi-aș dori să fi întâlnit…

Și-a mușcat buza și și-a întors privirea în altă parte.

— Nu te grăbi, i-a spus Morrison. Nu e nicio grabă. Începe cu începutul. Zi-mi cum l-ai cunoscut.

Danielle s-a uitat prin cameră cu ochii luminați de o amintire amară a unui alt loc și a unui alt timp.

— Într-un birou, un birou destul de asemănător cu acesta. Era mai spațios, desigur, dar era mobilat în același impecabil stil: eleganța sobră a cuiva care cunoaște valoarea lucrurilor.

Indiferent ce altceva știa sau nu știa Nelson, la asta se pricepea.

— A vrut să mă vadă. Împingându-și bărbia înainte, l-a privit pe Morrison pentru a se asigura că acesta a înțeles semnificația acelor cuvinte. Nelson St. James dorea să mă vadă. Ochii i-au scânteiat, bărbia i s-a ridicat cu câțiva milimetri. Nu am fost invitată, am fost somată. El deținea tot, jumătate din New York, chiar mai mult decât atât, presupun. Nelson St. James voia să mă vadă pe mine, un tânăr fotomodel plin de ambiții. De ce să nu mă fi dus?

S-a aplecat înainte, cuprinsă fiind de un fel ciudat de exaltare în vreme ce a început să-i povestească lui Morrison ce se întâmplase la acea primă întâlnire pe care o avusese cu Nelson St. James.

— A spus că-mi admiră mult activitatea, a spus că vrea să vorbim despre viitorul meu. A spus o

mulțime de lucruri despre cariera mea și despre cât de cunoscută urma să devin. Când a terminat – după ce-mi spusese toate lucrurile minunate ce urmau să se întâmple –, i-am zis că nu pentru asta trimisese după mine și că ar fi trebuit să-mi spună pur și simplu ce anume dorea.

Danielle l-a privit pe Morrison și l-a lăsat să se gândească singur la ceea ce ea lăsase nerostit. Chiar dacă acum regreta ce făcuse, trebuia să fi știut că aceasta îl va zdruncina puțin.

— I-am zis că ar fi trebuit să-mi spună pur și simplu și, înainte de a putea să se gândească măcar să mai adauge ceva, înainte de a putea să pună în mișcare acea seducție răsuflată, exersată, pe care trebuie că o folosise cu mii de femei diferite, i-am oferit ce voia. L-am lăsat să mă posede, Andrew Morrison, chiar acolo, pe biroul lui, pe sofa, pe podea. Am făcut lucruri pe care tu nu ți le poți imagina, lucruri pe care el nu le știuse niciodată. Și apoi, când s-a terminat, când a început să-mi vorbească despre weekend și despre locurile în care am putea merge împreună, m-am uitat la el și am râs. Nu am rostit o vorbă, am râs numai și apoi am plecat. El a început, bineînțeles, să mă sune…

Era uluitor cât de ușor îi veneau cuvintele, fără nicio umbră de aroganță sau vanitate. Toți o voiau. Acesta a fost singurul lucru pe care-l știuse de când aflase câte ceva despre viață, anume că toți o voiau și că ea putea avea tot ce-și dorea datorită acestui lucru.

— Dar eu nu îi răspundeam la apeluri și nici nu-l sunam înapoi. L-am făcut să aștepte o săptămână, apoi l-am sunat și l-am rugat să nu mă mai sune. A început să-mi scrie scrisori, să-mi trimită flori, scuzându-se pentru cele întâmplate! Ca și cum fusese ideea lui, ca și cum se întâmplase, cumva, fără asentimentul meu!

Deși umblase cu multe femei, Morrison era curat la suflet. Nu-și putea imagina că o femeie de

care s-ar îndrăgosti ar fi putut face vreodată ceva cu adevărat rău. A încercat să găsească scuze.

— Te-ai gândit mai bine și ți-ai dat seama că făcuseși o greșeală.

Danielle i-a aruncat o privire plină de simpatie și de regret, ca și cum, de dragul lui, și-ar fi dorit să nu fi făcut ceea ce făcuse, că s-ar fi comportat așa cum trebuie dacă l-ar fi întâlnit pe el întâi.

— Am făcut exact ce-mi propusesem să fac și el a făcut exact ceea ce mă așteptam eu să facă. Nelson St. James avea totul, toți banii din lume, dar nu mă putea avea pe mine. Dacă aș fi spus nu de la început, s-ar fi putut să mă dea uitării, dar i-am permis să mă aibă – în fine, o parte din mine – și apoi nu am mai vrut. El credea că, în ziua aceea, în biroul lui, îl dorisem, dar apoi nu l-am mai vrut. Danielle a căutat privirea lui Morrison, dându-i de înțeles că îi împărtășea lucruri pe care nu le mai spusese nimănui până atunci. Pentru un bărbat este umilitor, nu-i așa? Să aibă o femeie o singură dată și aceasta să nu-l mai vrea apoi deloc. Asta îți dă un sentiment… Ce fel?… Că ești necorespunzător, că nu ești dorit? Cam la fel trebuie să fie și în cazul unei femei, să fii folosită și apoi să fii înlăturată pentru cineva nou, cineva mai interesant. Pentru Nelson era o nouă experiență. Nu i-a plăcut deloc.

Danielle și-a plecat ochii, cu un secret pe buze. Își ținea picioarele lungi încrucișate, înclinate pe-o parte, mâinile în poală, abia vizibile, ascunse fiind în spatele genunchilor.

— Apoi, ce s-a mai întâmplat? a întrebat Morrison intrigat împotriva voinței lui.

— Scrisorici, floricele – toate acestea s-au oprit în cele din urmă. Eu am mai așteptat încă o săptămână. Apoi, l-am sunat și i-am spus că am fost ocupată. Știam amândoi că era o minciună. De aceea i-am și spus-o.

Danielle a așteptat să vadă dacă Morrison a înțeles, dacă putea aprecia manevra desăvârșită, calculele măiestre. Indiferent ce simțea, Morrison

avea mintea la fel de rapidă sau poate chiar mai rapidă decât a ei. Își petrecuse ani întregi analizând mijloacele uneori insidioase prin care persoane ingenioase și lipsite de scrupule își urmăresc un scop. A ridicat dintr-o sprânceană și și-a lipit palmele lovindu-și ușor buricele degetelor unele de altele.

— Pentru că, dacă știa nu numai că tot ce-i spuseseși era o minciună, ci și că tu știai că el știa că era minciună, numai astfel ar fi știut că ești interesată, dar numai dacă lucrurile se petreceau în condițiile impuse de tine. Da?

— Și poți bănui condițiile impuse de mine? Vei fi șocat să afli că, după ce petrecusem o scurtă după-amiază fiind curva lui, satisfăcându-i toate fanteziile pe care le avusese, eu am insistat ținând la condițiile pe care le-ar fi impus orice virgină neatinsă de bărbat? Dacă mă vrei, dacă mă vrei iarăși și iarăși, căsătorește-te cu mine! Simplu ca lumina zilei. Complicat a fost numai că i-a luat foarte mult timp să înțeleagă, să-i vină să creadă că nu mă voi mai culca niciodată cu el, că nu-i voi mai da mai mult de un sărut de noapte bună până când nu voi deveni soția lui, doamna Nelson St. James.

Danielle a râs de propria ei îndrăzneală și apoi, ca un comentariu, i-a aruncat lui Morrison o privire care spunea că nu fusese cine știe ce realizare.

— Nelson a făcut singurul lucru pe care-l putea face cineva când vede ceva ce nu are și crede cu tărie că trebuie să aibă: s-a îndrăgostit de mine. Căsătoria a devenit ideea lui. Gândul la căsătorie l-a făcut mai fericit decât fusese vreodată până în acel moment. În noaptea în care m-a cerut de soție, arăta cu douăzeci de ani mai tânăr. Radia. M-a dus la restaurantul lui favorit, în Manhattan, și mi-a dăruit un inel cu un diamant mai mare, mai strălucitor decât tot ce văzusem eu vreodată. Seara toată a fost perfectă. L-am refuzat.

— L-ai refuzat? a întrebat Morrison în vreme ce Danielle se ridica de pe scaun, dădea ocol biroului și-și lipea coapsa de birou. De ce?

— Nu voiam să mă mărit.

— Dar, tocmai ai spus…

— Că nu mă putea avea din nou decât dacă ne căsătoream. A făcut și el aceeași greșeală pe care o faci și tu. A presupus că vreau să mă căsătoresc cu el.

Morrison devenea din ce în ce mai confuz pe minut ce trecea.

— Nu voiai să te căsătorești cu el?

Ea nu a auzit întrebarea sau, dacă a auzit-o, a ignorat-o.

— I-am zis că nu l-am întâlnit pe bărbatul cu care voiam să mă căsătoresc, dar că, atunci când îl voi întâlni, îl voi recunoaște din prima clipă. S-a uitat drept în ochii lui Morrison cu o privire plină de înțelesuri. A continuat să se uite la el cu o expresie de neconfundat. A fost crud să-i spun acest lucru, a zis în cele din urmă, crud, dar necesar sau așa credeam înainte ca el să-mi arate cât de mult îl subestimasem.

S-a răsucit pe călcâie și s-a dus repede la fereastră. Când s-a întors din nou cu fața, avea ochii înroșiți.

— Am crezut că va fi devastat. Te șochează, Andrew Morrison, că am făcut totul cu bună știință. Ar trebui să te șocheze. Eram atât de hotărâtă să obțin ceea ce-mi doream, că nu-mi păsa ce fac pentru asta. Ai simțit vreodată așa ceva? Ți-ai dorit vreodată ceva atât de mult, încât să nu-ți pese de reguli? M-am urât puțin pentru ce am făcut și l-am urât și pe el din această cauză.

— Voiai să te căsătorești cu el, i-a amintit cu o voce care l-a surprins și pe el cât de aspră devenise subit. Voiai să devii doamna Nelson St. James!

— Da, exact! Doamna Nelson St. James. Nu-l voiam pe Nelson, voiam ceea ce reprezenta el. Avea mai mult decât oricine altcineva și eu

credeam că orice mai puțin decât atât nu ar fi niciodată suficient.

Și-a ațintit privirea asupra propriilor mâini, cu o expresie de autoincriminare amară întipărită pe buzele încleștate. Când a ridicat ochii, în ei se citea un fel de vulnerabilitate imploratoare, dorința zadarnică să poată lua totul înapoi, tot ce se întâmplase, tot ce făcuse. Acum, părea o parte din penitența ei să se forțeze să spună și restul.

— Acesta a fost jocul pe care l-am jucat de la început la sfârșit, să-l fac să mă dorească mai mult decât dorise orice în viață. În noaptea aceea, am zis nu, pentru că știam că mă va cere din nou și că mă va dori și mai mult în momentul în care o va face. Dar eu nu am luat în seamă respectul lui față de sine, sentimentul propriei importanțe, dacă vrei. Ciudat, când te gândești: nu am înțeles deloc că reprezenta însuși motivul pentru care voiam să mă căsătoresc cu el.

— Am spus nu, am spus că, dacă mă voi căsători vreodată, o voi face cu cineva de care mă voi fi îndrăgostit din prima clipă în care-l voi fi văzut. Și, știi ce a făcut? A zâmbit și mi-a zis că speră că, atunci când mi se va întâmpla acest lucru, voi fi la fel de îndrăgostită cum era el de mine în acel moment. M-a condus acasă, m-a sărutat pe frunte, mi-a urat numai bine și a plecat pur și simplu. Am citit în ziare că plecase într-o călătorie în Europa, într-o vacanță prelungită. Era luna de miere pe care o pregătise pentru noi doi. Plecase singur. Niciodată nu am mai fost atât de umilită. Trei luni mai târziu, el s-a întors logodit cu o aristocrată oarecare, aparținând unei familii care nu mai există.

— Și cum te-ai simțit când te-ai gândit că se va căsători cu acea femeie?

Danielle a clătinat din cap gândindu-se la luciditatea cinică la care apelase pentru a-și conduce cândva viața.

— Am știut că nu se va căsători cu ea. Abia se întorsese de o săptămână și m-a invitat în oraș, la cină, și m-a cerut din nou de soție.

Morrison a privit-o studiind-o și s-a întrebat în sinea lui dacă ea era chiar așa de calculată cum afirma că este și dacă, în cazul în care așa ar fi stat lucrurile, Nelson St. James nu-și făcuse și el ceva calcule personale.

— În weekendul acela petrecut pe iaht, mi-a vorbit despre tine ca și cum ai fi fost una dintre proprietățile lui, ceva ce-i aparținea. Mi-a spus că nu avea niciun sens să fii căsătorit cu o femeie frumoasă dacă nu o poți etala în fața celorlalți.

— S-a căsătorit cu mine pentru că mă voia. Și-a împins bărbia înainte, într-un gest sfidător. Dar Nelson nu și-a dorit niciodată ceva ce să nu-și fi dorit cu orice preț toți ceilalți, fără să poată însă obține. Era un ticălos și știam acest lucru, dar nu mi-a păsat. Am făcut pactul cu diavolul și m-am ținut de el. I-am făcut lui Nelson trei promisiuni și m-am ținut de fiecare dintre ele.

În ochii ei, Morrison a citit ceva ce i-a dat de înțeles că era pe punctul să-i povestească un lucru care va schimba total situația, făcându-l să-și schimbe părerea despre ea.

— Care au fost cele trei promisiuni?

— I-am promis că-i voi fi credincioasă și i-am promis că-i voi face un copil.

— Și a treia promisiune? Care a fost a treia promisiune?

Danielle și-a tras umerii înapoi și s-a uitat direct în ochii lui.

— I-am promis că-l voi ucide, și l-am ucis.

Capitolul 6

După cele pe care i le povestise Danielle, după ce aceasta îi spusese ce se întâmplase în noaptea în care soțul ei murise, Morrison a știut că trebuia să afle totul despre ea, mai multe chiar decât știa ea însăși dacă avea de gând să aibă vreo șansă să-i convingă pe jurați să o considere nevinovată de crima pe care acum el știa că ea o comisese.

Și-a petrecut luni întregi stând de vorbă cu oameni care o cunoscuseră în diferite momente ale vieții ei, cu femei care o cunoscuseră pe când erau cu toate fetițe de școală, cu bărbații care o cunoscuseră pe când era tânăra pe care cu toții o doreau și nu o puteau avea. Povestea era aproape întotdeauna aceeași, istorisită în nenumărate variante: aparenta indiferență față de ceea ce simțeau ceilalți pentru ea, absența celui mai mic interes față de modul în care puteau fi afectați ceilalți de ceva ce făcuse ea. Felul în care Danielle îl tratase pe Nelson St. James înainte de căsătorie fusese modelul după care ea își trăia viața, singurele criterii și condiții care-i determinau comportamentul fiind cele pe care și le stabilise singură, iar singurele persoane de care părea să-i pese erau acelea care executau ce spunea ea.

Erau momente în care Morrison se gândea la comportamentul ei ca la o mască, o modalitate de a păstra o anumită distanță între ea și oamenii cu care nu voia să aibă de-a face. Alteori, se gândea că masca era tot ce știa ea, că ea era atât de obișnuită să obțină tot ce dorea, încât ajunsese să considere că tot ce nu avea reprezenta un fel de sacrificiu pe care era forțată să-l facă. Morrison cocheta cu acest raționament, îl percepea într-o intuiție de moment, dar nu și-l asuma întru totul, niciodată nu l-a putut transforma într-o concluzie finală, într-o convingere. Era prea îndrăgostit de ea pentru a putea face asta.

Dar nu știa încă. Continua să se mintă că o trata așa cum l-ar fi tratat pe oricare alt client acuzat de crimă. Nu-și putea permite să fie îndrăgostit de ea și, cu siguranță, nu-și putea permite să se comporte ca un îndrăgostit. Toată lumea era cu ochii pe el, toți puneau întrebări, nerăbdători să afle nu numai ce făcuse Danielle, ci și ceea ce știuse ea despre soțul ei și despre conspirația criminală în care se presupunea că fusese implicat. Moartea lui Wendell Clark și a soției lui uciși în locuința lor din Georgetown, în noaptea de dinaintea zilei în care Clark urma să depună mărturie în fața marelui juriu, declanșase zvon după zvon, unul mai sinistru decât altul, despre cine ce avea de ascuns. Apoi, cu numai câteva săptămâni înainte ca procesul lui Danielle să fie programat, s-a mai produs o crimă. Townsend Oliver, care fusese de asemenea musafir pe *Trandafirul negru,* în același weekend, fusese aruncat pe fereastră din apartamentul lui de pe Central Park West, din Manhattan.

Danielle a jurat că nu știa nimic despre afacerile soțului ei și, în mod cert, nu știa nimic despre activitățile lui ilegale, activități pentru care fusese pus sub acuzare. Ce se întâmplase în noaptea aceea târziu, pe *Trandafirul negru,* când, într-un moment de furie, ea își ucisese soțul, nu avusese nicio legătură cu ce făcuse el cu oricine altcineva, ci totul a fost din cauza a ceea ce îi făcuse. Își ucisese soțul, îl împușcase după ce acesta terminase cu ea în pat. Nu recunoscuse asta în fața nimănui până la Morrison și nici în fața lui nu recunoscuse dintr-odată. În ziua în care a venit la biroul lui, i-a zis că ea l-a ucis, dar nu și motivul pentru care o făcuse. Danielle avea talentul de a crea confuzie, un mod de a face ca lucrurile să pară altfel decât erau în realitate.

A treia promisiune pe care i-a făcut-o soțului ei, de exemplu. Morrison rămăsese cu impresia a ceva nobil, o promisiune de a pune capăt vieții soțului ei într-un moment la alegerea lui, tipul de promisiune

pe care un bărbat pe moarte sau un bărbat care nu vrea să ajungă bătrân ar putea să i-o ceară soției lui. Lucrurile s-au schimbat când, ajungând să aibă încredere mai mare în Morrison, Danielle a recunoscut tot. Ceea ce ar fi putut să fie un gest de îndrăgostit, ceva solemn și romantic și profund, o promisiune de a-l elibera nu numai pe el, ci pe amândoi de povara unei morți dureroase, distrugătoare nu fusese nimic mai mult decât o remarcă oarecare. Poate că zisese asta numai din cauza a ceea ce făcuseră amândoi în acea zi, în birou; poate, s-a gândit că singura lui șansă de a o avea din nou era să o convingă că niciodată nu o va obliga să facă vreun lucru împotriva voinței ei. Și i-a spus ce credea el despre bărbații care se purtau urât cu femeile și i-a zis că nu și-ar fi imaginat niciodată că va ajunge să se comporte astfel.

Ar fi făcut-o în mod natural, spontan, dovedindu-și seriozitatea vorbelor printr-o sinceritate evidentă. A fost o promisiune pe care, cu siguranță, au uitat-o amândoi. Nu a existat niciun motiv să-și amintească până când a început să-l urască și să-l vrea mort. Apoi, cuvintele rostite au revenit având un sens diferit, nou și amar. Cu un fel de mândrie răzbunătoare, acea promisiune demult uitată a devenit definiția trădării lui și o justificare pentru fapta ei. Problema era dacă Morrison o credea sau nu, iar răspunsul a fost că Morrison nu știa. Nu atât pentru că se gândea că ea minte, cât fiindcă nici ea însăși nu știa adevărul. L-a ucis – asta era de necontestat –, dar ar fi făcut ea lucrul acesta, în loc să-l părăsească pur și simplu, dacă ar fi fost căsătorită cu altcineva, cu cineva de care nu auzise nimeni, cu cineva care să nu fi fost bogat?

Cu o noapte înainte de proces, Morrison încă nu avea habar cum o va apăra. Singurul lucru pe care-l știa era că, indiferent ce se va întâmpla, nu o putea lăsa să depună mărturie. Dacă le zicea

jurații ce-i spusese lui, nimic nu o mai putea salva. Singura lui șansă era să pună sub semnul întrebării tot ce făcea acuzarea, orice abordare sau nepotrivire, oricât de neînsemnate ar fi părut, și să aștepte ca partea cealaltă să facă o greșeală. Morrison stătea întins pe canapeaua din camera de zi, cu ochii în tavan, puțin descumpănit de fiecare nouă încercare eșuată de a găsi vreo fisură în cazul împotriva lui Danielle. La ora unsprezece și câteva minute, portarul a sunat. Doamna St. James dorea să-l vadă.

— M-am gândit că s-ar putea să existe unele aspecte de ultim moment despre care ai vrea să vorbim. Despre proces, desigur, a adăugat remarcând o privire întrebătoare în ochii lui, în timp ce trecea pe lângă el îndreptându-se spre mijlocul încăperii, unde s-a oprit și a început să se uite în jur. A ales un șezlong pe care s-a așezat. De ce? Crezi că am venit pentru că mă simțeam singură și înfricoșată în această noapte de dinaintea procesului? Crezi că mi-am dorit să-mi găsesc liniștea în brațele tale? Că ne vom vârî în pat amândoi și vom face dragoste până în zori?

Și-a întins picioarele și s-a așezat mai confortabil pe șezlong. Rochia de mătase i se ridicase bine deasupra genunchilor. Zâmbetul de autosatisfacție, siguranța cu privire la efectul pe care-l producea au început să-l enerveze pe Morrison.

— Avem un proces pentru crimă. Încă nu-mi închipui cum te voi putea salva și tu vii aici cu atitudinea asta a ta de „nu dau doi bani pe nimic”, cu această credință stranie pe care se pare că o ai, că tu te poți descurca în orice situație, că adevărul nu contează, pentru că întotdeauna ai fost în stare să scapi de orice. Crede-mă, nu vei putea să scapi și din situația în care te afli acum!

Ea s-a îndreptat de spate și în ochii ei verzi-albaștri a apărut o sclipire înghețată, plină de dispreț. Buzele i s-au despărțit cu precizie

calculată, gata să dea un răspuns nimicitor, care să pună punctul final. Dar, Morrison nu terminase ce avea de zis.

— De câte ori te-am rugat să-mi spui ce s-a întâmplat în acea noapte, de fiecare dată a lipsit ceva. Nu mi-ai zis aceeași poveste de două ori și crezi că sunt atât de tâmpit să nu remarc lucrul acesta?

— Tu… a țipat ea și s-a ridicat din șezlong, și a pornit spre ușă.

Morrison a prins-o de încheietura mâinii.

— Nelson cel puțin știa ce voia și cum să obțină ce voia, i-a strigat ea în față.

S-a zbătut să scape din strânsoare, dar Morrison nu i-a dat drumul. A încercat din ce în ce mai tare să se smulgă, prea mândră, prea sfidătoare ca să se uite în ochii lui, ca să-l implore din priviri.

— Știai ce-o să gândesc, nu-i așa? a întrebat Morrison, cu ochi de nebun și vocea plină de furie. De aceea mi-ai spus, nu-i așa? Ceea ce-ai făcut cu el la acea primă întâlnire… ca să mă faci să mă întreb cum a fost, să mă faci să te vreau în același chip, să mă faci să înțeleg că nu există nimic pe lume pe care tu să nu-l obții odată ce-ai hotărât că vrei acel lucru.

S-a întors spre el cu ochii arzători, plini de patimă.

— Asta te incită? Nu ce vezi când te uiți la mine, ci ce vezi când îți povestesc despre lucrurile pe care le-am făcut?

Respirația ei era fierbinte ca a diavolului însuși. A sărutat-o apăsat pe gură. Ea s-a răsucit și s-a smuls de lângă el, i-a aruncat o privire sălbatică, provocatoare, apoi l-a sărutat la rândul ei. Mâna lui îi eliberase încheietura, iar acum se mișca pe talia ei. Brațele ei erau în jurul gâtului lui, trupu-i prelung, mlădios era lipit strâns de al lui. Au traversat orbește, poticnindu-se, camera de zi, apoi dormitorul, smulgându-și unul altuia hainele. Goală, arăta încă și mai tânără decât era, femeie

tânără devenită din nou fată, cu pielea sidefie a inocenței, o virgină în noaptea nunții, până i-a văzut ochii fierbinți, nebuni de dorință, erotici, excitația ce-i tăia respirația, făcând-o să uite totul în afară de ceea ce voia ea și în afară de ce știa că Morrison voia încă și mai mult decât ea. Și apoi s-au băgat în pat, iar Danielle era toată pe el, sub el, iar el era adânc în ea, mânat de impulsul de a o lua din nou de la început, din nou din momentul de beznă fetidă ce se repetă încontinuu, din nou la începutul vieții și la sfârșitul ei, din nou în cercul ce se închide singur și apoi explodează.

Morrison și-a ridicat capul ca să-i privească ochii. În lumina lunii care se strecura prin fereastră, i-a văzut fața splendidă, strălucitoare și sclipitoare privind dincolo de el, cu mintea în altă parte. Asta i-a distrus dorința și, mai mult decât atât, i-a dovedit că fusese folosit. Înjurând în barbă, Morrison s-a îndepărtat de ea. Fața lui Danielle era expresia pură a perplexității.

— Am crezut că mă doreai.

— Tu nu mă doreai!

— Am făcut dragoste!

— Am făcut sex! Nu, eu am făcut sex. Tu erai altundeva. A fost o greșeală, a rostit hotărât Morrison, cu o privire de gheață.

S-a dat jos din pat și a început să se îmbrace.

Ea și-a încolăcit degetele pe încheietura mâinii lui.

— Nu, a zis ea.

Morrison și-a tras brațul și a continuat să-și încheie nasturii cămășii.

— De ce ai venit aici? Te-ai gândit că e mai bine te culci cu mine ca să te asiguri că fac totul pentru a câștiga? Am câștigat multe procese, dar nu m-am culcat cu niciunul dintre clienții mei.

— Am văzut cât de mult ai muncit în aceste câteva ultime luni. Am vrut să-ți dăruiesc ceva înainte să înceapă procesul, înainte să se ajungă la jurați, înainte de a se da verdictul, ca tu să știi că

nu am făcut-o în semn de mulțumire. M-am gândit să-ți dăruiesc ceva ce am crezut că-ți dorești. Am crezut că mă voiai pe mine.

Din prima clipă în care auzise această voce, Morrison nu-i putuse rezista – era o voce pe care mai mult o simțeai decât o auzeai. Era ca o adiere caldă de vară, ca adierile care se simt seara, după o zi perfectă, genul care te face să-ți amintești de fiecare zi bună pe care ai trăit-o și, mai mult decât atât, de toate zilele pe care le-ai ratat, de cele pe care ți-ai dorit să le ai și nu le-ai avut. De aceea o dorea Morrison, de aceea o dorea oricine: ea era fata pe care ai văzut-o într-o mulțime, fata pe care nu ai cunoscut-o niciodată, cea cu care ar fi putut face totul cum trebuie, care te-ar fi putut face fericit de viața pe care o ai și nu ai mai fi căutat mereu ceva nou și deosebit, ceva ce nu poți niciodată defini cu exactitate. Era fata cu care sexul era începutul și nu sfârșitul a ceea ce simți, a ceea ce caută orice bărbat și, din prostie, nu admite că așa este.

— Nu l-ai iubit deloc, nu-i așa? Niciodată?

— Pe Nelson? Nu.

— Nu ai iubit niciodată pe nimeni, nu-i așa?

— Nu.

Morrison și-a terminat de încheiat nasturii cămășii și apoi și-a pus pantalonii. Cu picioarele goale, cu părul răvășit, s-a dus în bucătărie, a deschis frigiderul și a căutat ceva de băut. Era trecut de miezul nopții și, dimineață, avea proces. Supărat pe sine, supărat pe lumea toată, a mormăit câteva cuvinte nu chiar foarte obscene, a trântit ușa frigiderului și și-a făcut, în schimb, o cafea. Oricum, nu va putea dormi, așa că ar putea foarte bine să încerce să lucreze. I-a spus lui Danielle să se îmbrace, că trebuie să plece, dar, când aceasta a venit în bucătărie, tot ce purta era o cămașă de-a lui pe care nici măcar nu se obosise să o încheie. Morrison a clătinat din cap simțind cât de ușor putea ea să-i limpezească mintea de toate

gândurile cu excepția unuia singur: gândul arzător pentru ea.

— Nu te vreau, a zis el în vreme ce ea se așeza pe scaunul de alături, dincolo de colțul mesei.

Și-a pus picior peste picior. El a sorbit din cafea. Și-a ars cerul gurii, o pedeapsă pe măsură pentru felul în care simțea.

— Nu te vreau, a repetat el râzând de inutilitatea prostească a minciunii. Și ăsta e aproape adevărul.

— Eu nu l-am iubit pe Nelson. Asta nu are legătură cu Nelson. N-am iubit pe nimeni niciodată și el a știut că nu voi iubi pe nimeni niciodată. Dar tu vrei să mă îndrăgostesc de tine, nu-i așa? Tu nu mă iubești, dar nu ai putea să mă iubești, însă numai dacă te iubesc și eu? Peste buze i-a trecut, ca mângâierea mătăsii, un zâmbet care părea să spună că știe totul. Îmi imaginez că multe femei au fost îndrăgostite de tine. Tu ai iubit-o pe vreuna?

Morrison a dat să spună ceva neclar și superficial, dar ea și-a pus degetul pe buzele lui.

— Pe femeile cu care te-ai culcat le-ai dorit la fel de mult cum te-au dorit ele? Te-ai culcat vreodată cu o femeie despre care știai că era îndrăgostită de tine, în timp ce tu nu erai îndrăgostit de ea?

A continuat să nu-l lase să îi răspundă la întrebări. Ochii ei scânteiau de sete de răzbunare, iar Morrison nu și-a putut stăpâni sentimentul că ea merita să simtă ceea ce simțea. În câteva propoziții scurte, în câteva întrebări succinte, ea îi sintetizase viața ca fiind o poveste de dragoste eșuată. S-a înclinat apropiindu-se mai mult de el. Degetul ei s-a dezlipit de buzele lui. Mâna i-a mângâiat obrazul.

— Nu ți s-a-ntâmplat niciodată ca, în timp ce făceai dragoste cu o femeie, să-ți zboare gândul la altceva preț de o clipă trecătoare?

— Sau la altcineva! a zis Morrison cu o voce rece, hotărâtă.

— Eu nu mă gândeam la altcineva; sau poate că da, dar nu pentru că-mi doream să fiu cu altcineva. Nu era deloc vorba despre așa ceva. În noaptea aceasta, a fost pentru prima dată…

Ochii lui Danielle s-au înnourat, întristați de ceea ce nu putea uita. Morrison a știut imediat ce se întâmpla și nu a putut decât să se minuneze de propria prostie, de propria vanitate.

— Prima dată din acea noapte?

— Da, a răspuns ea. Prima dată din noaptea în care a murit.

Și-a ridicat privirile și s-a uitat drept în ochii lui. Nu era nici urmă de regret în ochii ei și, cu siguranță, nici urmă de sentiment de vinovăție. Voia numai să știe dacă a crezut ce-i spusese despre ceea ce se întâmplase în noaptea în care murise Nelson St. James. A continuat să se uite la el, căutându-i ochii, prea mândră pentru a întreba și, mai presus de orice, poate prea înfricoșată ca să nu vrea să știe.

— Mi-a venit pe neașteptate în minte, a început Danielle să explice, am revăzut pe neașteptate totul: cât de tare era înăuntrul meu, cum i s-a încordat tot corpul în momentul în care a terminat… a început să termine. Privirea, expresia pe care o avea în privire de fiecare dată când mă poseda.

Ochii îi erau măriți, iar Morrison nu-și dădea seama care era cauza: excitare? frică? furie? Sau toate acestea împreună, reacție îndelung reprimată la ceea ce făcuse.

— A făcut asta, întotdeauna făcea asta când mă poseda: se uita la mine și îmi spunea din priviri că eram proprietatea lui, că nimeni altcineva nu mă putea avea.

Ceva mai mult decât un resentiment, ceva apropiat de ura pură a fulgerat în ochii ei de culoare albastră-verde. Se hrănea cu ea, găsea plăcere în ea.

— N-ai mai vrut să faci dragoste cu mine pentru că ai crezut că eu nu te voiam la fel de mult cum mă voiai tu, pentru că dorești ceva mai mult decât simplu sex. Nelson nu voia nici măcar asta. Nu voia să facă dragoste! Nu știa ce înseamnă aceasta. El voia ceea ce făcusem noi în acea zi, în biroul lui: voia să fută! Era tot ce știa el. Mai presus de toți banii și farmecul, mai presus de hainele scumpe și manierele corecte de școală privată, nu-i păsa decât de ceea ce poseda. Dacă m-a iubit? Ți-a precizat în weekendul acela: singurul lucru pe care-l iubea era să știe că toți ceilalți voiau ce avea el.

Danielle și-a întors capul de teama a ceea ce urma să spună. Cu o privire lungă, piezișă, tristă, a zis-o oricum:

— Dacă făcea dragoste cu mine? Pentru el, n-am fost decât o curvă bine îmbrăcată! Expresia pe care o avea în privire! Nu o mai puteam suporta. Imaginează-ți. Tot farmecul, toată diplomația lui exersată – faptul că înainte de a mă căsători îmi spunea că nimic nu este mai urât decât un bărbat care se poartă rău cu o femeie și că i-am promis că nu-i voi permite niciodată să se poarte urât cu mine! Mă întreb dacă și-a amintit că m-a pus să fac acea promisiune când am scos pistolul și am tras în el, în vreme ce el mă privea cu expresia-i obișnuită!

Era acum în picioare, tremurând de efortul de a-și stăpâni lacrimile.

— Te doresc mai mult decât l-am dorit pe el vreodată! Poate că nu mă pot îndrăgosti de tine… poate că nu sunt în stare… dar contează asta cu adevărat dacă tu mă dorești?

Cămașa i-a căzut de pe umeri, i-a lunecat pe brațe și s-a așternut pe podea în spatele ei, în timp ce ea i s-a topit în brațe. Nu se putea gândi decât la ea, la nimic altceva decât la ea, nu la proces, nu dacă va regreta mai târziu ceea ce era pe punctul să

facă – se gândea numai la cât de mult o dorea, cât de mult însemna să o aibă.

Erau din nou în pat, începând ceea ce nu terminaseră. Ea îl ținea strâns în brațe, trupurile li se împleteau mișcându-se în ritmul unei pasiuni pe care Morrison nu și-o putea controla chiar dacă ar fi vrut. Își ținea bărbia pe umărul lui, gura apăsată pe urechea lui, atât de aproape, încât el nu-i putea vedea ochii cu tot ce se putea petrece în mintea ei, în acele momente.

Capitolul 7

Au venit reporteri din toată țara să asiste la proces, intrigați, cei mai mulți dintre ei, de mariajul banilor cu frumusețea, mariaj care se terminase cu o crimă. Sexul și violența vând întotdeauna ziarele, dar niciodată în număr atât de mare ca atunci când sunt implicate puterea și celebritatea. Toată lumea înțelesese că Andrew Morrison era un avocat remarcabil, aproape imbatabil, dar aceasta însemna numai că și altcineva în afară de acuzat urma să învețe lecția dură, dar necesară, că nimeni nu este mai presus de lege. În dimineața în care a început procesul, Philip Conrad, așezat liniștit lângă mașina lui de scris, s-ar putea să fi fost singurul din sala de judecată care nu spera ca Morrison să piardă procesul.

În mentalitatea de tabloid a epocii, nu era vorba decât de lăcomia unei femei. În vremea când Danielle fusese arestată, totul se rezumase doar la bani, și nimic altceva. Era atât de evident, așa de limpede de ce Danielle era vinovată, încât primele cuvinte pronunțate de procuror au repetat pur și simplu ceea ce aproape toată lumea pretindea că știe.

— L-a ucis pentru bani. Simplu, ca bună ziua.

Cu mâini mici, tremurânde, hrăpărețe și cu o față rotundă și turtită, cu păr negru, bogat, lipit de țeastă și cu ochi mici, negri, impenetrabili, Robert Franklin afișa o atitudine combativă. Pisălog și insistent, se ridica pe vârfuri stăpân pe situație, străpungând aerul cu degetul pentru a accentua importanța afirmației.

— Aceasta nu este o crimă pasională, nu e un act de violență în care lucrurile scapă de sub control, ci este o crimă comisă cu sânge rece, pentru bani. Nelson St. James a fost unul dintre cei mai bogați oameni din America și, prin moartea

lui, soția moștenește tot ce a avut. Cu o privire mânioasă, Franklin a arătat spre acuzată. Pentru asta l-a ucis.

Asemenea altor procurori de vârsta lui, mult din ceea ce știa Franklin despre dialogul din sala de judecată provenea din filmele pe care le văzuse și mult din ceea ce știa despre punerea în scenă ce avea loc în sala de judecată era preluat din emisiunile de televiziune pe care le urmărise. La două minute după începerea pledoariei de deschidere, după ce-și irosise cele mai bune replici, brusc, s-a oprit. Tăcerea a devenit stânjenitoare. Conrad a privit pe deasupra mașinii de scris – Franklin se uita fix la Danielle St. Nelson, fără nicio expresie pe chip. Era dificil de spus dacă amuțise în fața frumuseții ei uluitoare sau dacă se oprise deoarece considerase necesară o „pauză publicitară”.

Ca un regizor plictisit să-i dea indicații unui actor, Morrison i-a adus aminte unde rămăsese, cu o voce amuzată:

— Apoi, a încercat să dea vina pe altcineva.

Franklin a clipit. S-a uitat la Morrison, la început uluit, nesigur de ceea ce zisese și apoi cu ostilitate vădită când și-a dat seama că-l pusese la colț și făcuse curtea să râdă. S-a întors către jurați, pregătit să reia cu intensitate sporită atacul asupra acuzatei și planului diabolic pe care și-l făcuse aceasta. A uitat însă ce avea de gând să spună.

— L-a ucis, a mormăit el încercând să câștige timp. L-a ucis, și noi vom dovedi acest lucru. Cu capul în pământ, a început să umble încoace și-ncolo prin sala de judecată. Apoi, s-a oprit și și-a ridicat privirea. Vreau să zic că martorii vor prezenta dovezile care vor proba că…

Nu și-a putut aminti ce mai urma să spună. Gâtul scurt și gros i se revărsa peste gulerul cămășii, iar pe frunte i-au apărut broboane de sudoare. Cu cât se concentra mai tare, cu atât devenea mai furios și mai încurcat.

Franklin pledase și în alte cazuri, unele dintre ele crime serioase, dar acesta era cel mai important din cariera lui. Era ca un actor care se pregătește pentru prima lui apariție, pentru un rol într-un spectacol pe Broadway, un actor care pornește plin de încredere și apoi, după primele trei replici, totul îi dispare din minte. Unora le-ar fi putut părea rău pentru el, dar Morrison a încercat să profite de greșelile făcute. S-a aplecat deasupra mesei ca și cum voia numai să dea o mână de ajutor.

— În mod obișnuit, acesta este momentul când procurorii spun ceva despre dovedirea faptei mai presus de orice îndoială. Poate că asta ți-ar putea împrospăta memoria.

— Onorată instanță, a strigat Franklin întorcându-se spre judecător: Aceasta este alocuțiunea mea de deschidere. Apărarea nu are niciun drept să mă întrerupă!

Alice Brunelli era una dintre cele mai tinere judecătoare din oraș, dar, în spiritul excepției care confirmă regula, una dintre cele mai bune. S-a uitat la Franklin cu o privire sfidătoare în vreme ce bătea cu creionul în masă.

— Fără îndoială, cunoașteți expresia *„Nature abhors a vacuum*[1]*”?* Este alocuțiunea dumneavoastră de deschidere – dacă sunteți în stare să o susțineți. Și, cu toate că nu sunt convinsă că domnul Morrison a vrut cu adevărat să vă ajute, cred că trebuie să admiteri că lucrul pe care l-a sugerat ar putea fi ceea ce aveați de gând să faceți. Brunelli și-a scos ochelarii cu rame groase de os, a suflat spre lentile și apoi i-a șters cu marginea robei. Aveți cuvântul, domnule Franklin, a rostit ea punându-și din nou ochelarii și începând să răsfoiască documentele pe care le avea în față. Dacă puteți continua, a adăugat ea, cu ochii ei gri și pătrunzători încă aplecați asupra hârtiilor.

Franklin ar fi putut suferi de ceea ce era numit în genere „trac de scenă”, dar el nu era un prost care nu putea decât să recite cuvintele scrise de

altcineva. El își scrisese alocuțiunea singur, cu litere lungulețe pe paginile unui blocnotes pe care-l lăsase pe biroul acuzării, împreună cu alte lucruri. Cu încrederea în sine redobândită, s-a uitat la asistentă ca și cum abia acum urma să-și înceapă discursul.

Când a rămas la fapte, prezentând concis ceea ce intenționa acuzarea să dovedească, Franklin a fost capabil, eficient și, în anumite limite, convingător. Jurații, opt bărbați și patru femei, cei mai mulți de vârstă mijlocie sau în etate, nu fuseseră impresionați de cabotinismul lui de mai devreme, dar au urmărit cu ochi atenți povestea simplă a ceea ce spunea el că se întâmplase și expunerea modului în care acuzarea urma să dovedească acest lucru.

Franklin nu se mai ridica pe vârfuri, brațele nu-i mai fâlfâiau prin aer, ci stătea ferm la un pas sau doi de boxa juraților, cu mâinile înfundate adânc în buzunare. Vorbea cu voce normală, de conversație. Poate că asta i-a solicitat ceva efort, dar era aproape plăcut. Aproape, pentru că, indiferent ce făcea, ochii lui inexpresivi și impenetrabili te făceau să bănuiești existența unui resentiment profund, a unei ambiții înăbușite în felul în care privea el lumea.

— Acuzata din cazul acesta, Danielle St. James, era căsătorită cu victima, Nelson St. James, de peste șapte ani. Locuiau în New York, în afara altor locuri în care aveau proprietăți, și dețineau o ambarcațiune – un iaht – în golful San Francisco. Nelson St. James era un om foarte bogat care a avut întotdeauna ce era mai bun. Se întorseseră la New York pentru afaceri. Probabil că ați auzit zvonurile despre domnul St. James și afacerile lui, și problemele pe care le avea. Au stat puțin la New York și apoi au revenit aici cu avionul lui particular. Au locuit în cel mai spațios apartament de la Fairmont Hotel. Au început să se certe în momentul în care a aterizat avionul; au fost auziți

certându-se și la cină, în seara aceea. În seara următoare, vineri, acuzata a fost atât de nervoasă, încât a ieșit din restaurantul în care luau cina și s-a urcat singură într-un taxi.

Franklin s-a oprit și a privit în jur, întâi la mulțimea din sala de judecată care venise să asiste la procesul despre care vorbea toată lumea, apoi, aproape împotriva voinței lui, la Danielle St. James. Era acolo, acuzată de omor, și nicio femeie nu semănase vreodată mai puțin cu o ucigașă decât ea. Chiar și în lumina slabă a sălii de judecată, părul ei strălucea ca soarele de vară și ochii ei luminau încăperea.

Când s-a întors înapoi spre jurați și a încercat să pretindă că fața acestei acuzate nu era deloc diferită de a oricărei alte femei pe care o acuzase vreodată de crimă, din vocea lui s-a simțit că avea un nod în gât.

— S-au certat toată săptămâna – la un moment dat, au trebuit să trimită pe cineva să-i roage să înceteze. Au părăsit hotelul duminică dimineața și au plecat din San Francisco în aceeași seară, cu iahtul personal. Următoarele câteva săptămâni au navigat prin sudul Pacificului, oprindu-se în diferite locuri, dar fără nicio destinație anume. Certurile dintre ei s-au înrăutățit atât de mult, încât ea s-a mutat în cele din urmă din cabina lor și a dormit singură. Asta s-a întâmplat când se întorceau spre New York, trecând prin San Francisco. Și atunci l-a ucis.

— Acesta nu este un caz complicat dacă ignori celebritatea persoanelor implicate. Este la fel de clar ca orice alt caz de crimă. Felul în care a făcut-o nu pare deosebit de inventiv, dar crima este rareori bine plănuită. S-au certat, s-au bătut – făceau asta de multe zile. Ea avea un pistol și l-a folosit. Veți auzi aici că glonțul care l-a ucis provenea din arma pe care o ținea încă în mână după ce Nelson St. James a fost împușcat. Veți auzi că pistolul le aparținea lor, lui Nelson St.

James și soției lui. Spun că le aparținea amândurora deoarece veți auzi mărturia care confirmă că Nelson St. James l-a cumpărat pentru că soția lui, acuzata, a vrut să aibă o armă pentru autoapărare. Era pistolul ei și amprentele ei erau pe el. Nu exista nimeni altcineva care să o fi putut face. Ea l-a împușcat și el a căzut mort peste bord, în mare. Era sânge pe punte, pe bord și nu există niciun dubiu: sângele era al lui.

În vreme ce Franklin continua astfel, vorbind despre cei care vor depune mărturie despre arma crimei și amprentele găsite pe aceasta, Morrison și-a notat ceva. Apoi, s-a întors spre Danielle, a pus mâna pe brațul ei și i-a șoptit ceva la ureche. I-a zâmbit apoi și ea i-a răspuns tot cu un zâmbet. Ca tot ce făcea Morrison la un proces, și de această dată era calculat: Hai să-i facem pe jurați să creadă că tot ce promite acuzarea să arate se poate dovedi a fi nu chiar așa de dăunător cum ar vrea acuzarea.

— Întrebarea nu este dacă acuzata și-a ucis soțul, a insistat Franklin, ci de ce? Care au fost motivele ei? Era supărată – se certaseră zile în șir, întâi în San Francisco, apoi, după cum va afirma un alt martor, la bordul iahtului, dar acuzata nu este acuzată de omor prin imprudență, ci de crimă cu premeditare. Aceasta înseamnă – după cum afirmă rechizitoriul citit de către doamna judecător Brunelli, la început – că l-a ucis „cu intenție”. Adică a avut intenția s-o fac. Asta înseamnă că-și formulase în minte acest scop.

Franklin s-a aplecat în față, asemenea cuiva care este pe punctul să le împărtășească altora ceva ce va șoca pe oricine avea conștiință.

— Putea să-l fi ucis în timpul unei încăierări, dar nu a apăsat pe trăgaci într-un moment de furie necontrolată. Dovezile vor arăta că a avut un motiv care nu are legătură cu furia. Avea cel mai vechi motiv care există: banii, mai mulți bani decât dumneavoastră sau eu ne putem imagina.

— Rufus Wiley a fost avocatul personal al lui Nelson St. James. Domnul Wiley este martor al acuzării. Domnul Wiley va depune mărturie că, înainte de căsătoria cu Nelson St. James, acuzata a semnat un contract prenupțial, un document întocmit de domnul Wiley potrivit specificațiilor exacte ale domnului St. James. În cazul unui divorț, Danielle St. James ar fi rămas cu ceva ce majoritatea dintre noi ar considera o avere: o casă în Hamptons și un milion de dolari pe an, dar ce însemna asta în comparație cu sute de milioane, miliarde de dolari pe care i-ar fi moștenit dacă ar fi fost căsătorită cu el când el murea? Problema era că Nelson St. James voia să divorțeze. Își instruise avocatul, pe domnul Rufus Wiley, să întocmească actele necesare. Urma să demareze procedurile. Acesta a fost motivul pentru care se întorseseră la San Francisco, acesta era motivul pentru care urma să revină la New York. Toți acești bani aflați în joc! Să piardă toți acești bani care erau și ai ei! În comparație cu cât valora el, ce însemna un milion de dolari pe an? a întrebat Franklin cu o sclipire de lăcomie în ochi. Probabil că reprezintă mai puțin decât cheltuiește ea pe haine într-un singur an!

Morrison a sărit de pe scaun.

— Onorată instanță. Întâi își uită textul deschiderii și acum consideră că este în mijlocul alocuțiunii de încheiere. Și nu numai că nu am ajuns la faza alocuțiunilor finale, dar argumentul pe care pare a încerca să-l invoce este patetic! O atacă pentru că se întâmplă ca ea să arate destul de bine și să poarte haine de calitate?

Trebuie că Morrison ridicase una dintre cele mai stranii obiecții făcute vreodată, dar acum el nu era interesat de felul în care o va considera judecătoarea, ci dorea să-l facă pe Franklin să pară răutatea personificată, un bărbat care și-ar bate joc de o femeie pentru felul în care arată. A mers. Fața rotundă a lui Franklin s-a înroșit, iar ochii i s-au întunecat.

— Face parte din acuzare! a strigat el împroșcând cu salivă. Diferența dintre ceea ce ar fi obținut și ce ar fi pierdut! a adăugat el ridicându-și privirile înspre judecătoare pentru a sublinia importanța afirmației.

Privind pe deasupra ochelarilor lăsați până spre jumătatea nasului, Alice Brunelli și-a țuguiat buzele subțiri și albe.

— Este momentul să le oferim juraților o sinteză succintă, foarte succintă a cazului din perspectiva acuzării. Puteți aduce argumente mai târziu, după ce vor fi fost ascultate toate depozițiile. Acum, haideți să înaintăm puțin spre miezul problemei, se poate?

Franklin s-a răsucit pe călcâie și s-a întors cu fața spre jurați. Era furios, dar își controla bine mânia. Avea tonul cuiva care voia să demonstreze cât de greșite sunt criticile care i s-au adus. A început să vorbească de parcă nici nu existase vreo obiecție sau vreo întrerupere.

— Un milion de dolari pe an… când ar fi putut avea totul! Ce motiv mai bun pentru o crimă? Pe gura lui mică și ovală s-a așternut un zâmbet sinistru. Ochii lui înguști au devenit nerăbdători, excitați, arzători. Ce motiv mai bun pentru o crimă? a repetat el, dar acum întrebarea nu mai era retorică deloc. Mai există, desigur, și celălalt motiv, cel puțin la fel de vechi ca primul. Când nu e vorba de bani, obligatoriu este vorba de sex. Da, ați auzit bine: sex. Sex și bani, amândouă. Motivul pentru care Nelson St. James decisese să divorțeze este, așa cum va afirma în depoziția lui Rufus Wiley, faptul că soția lui avea o aventură cu alt bărbat. Acesta a fost motivul pentru care au venit la San Francisco, au vrut să mai dea o ultimă șansă căsătoriei lor. Și acesta este motivul pentru care l-a și ucis: deoarece și-a dat seama că nu exista decât o cale de a avea și amantul, și banii.

Era pentru prima dată când Morrison auzea de o aventură amoroasă. Acuzarea nu-și chemase încă

primul martor și Morrison era deja convins că va pierde procesul – Franklin s-a lăsat pe scaunul de la celălalt birou, cel aflat mai departe de boxa juraților, cu o expresie de autosatisfacție pe față. Judecătoarea Brunelli s-a uitat la ceasul de pe perete și apoi la Morrison.

— Domnule Morrison, doriți să țineți alocuțiunea de deschidere acum?

Era o întrebare formală, era momentul în care avocatul apărării se ridica în picioare și le spunea juraților că nu l-au audiat încă pe niciunul dintre martorii ale căror depoziții au fost numai amintite de către acuzare și că, atunci când le vor asculta, vor descoperi că mai degrabă decât să dovedească vinovăția dincolo de orice îndoială, mărturiile vor demonstra necesitatea achitării. Morrison s-a ridicat în picioare, a dat din cap cu respect către jurați și s-a întors către judecătoarea Brunelli.

— Cu permisiunea curții, apărarea își va ține alocuțiunea de deschidere după cuvântul de închidere al acuzării.

— Aveți permisiunea, a răspuns judecătoarea în timp ce-și nota ceva. Rog acuzarea să-l cheme pe primul martor.

Franklin era ca în transă. Se uita în podea cu un zâmbet rece și răzbunător în colțurile gurii. Nu auzise nimic din cele ce se spusese în sala de judecată.

— Domnule Franklin, a rostit cu asprime judecătoarea Brunelli. Vă rog, chemați-l pe primul dumneavoastră martor.

— Poftim? a întrebat el cu o expresie de uluire pe față. Primul meu martor?

A părut surprins să-l vadă pe Morrison încă așezat la biroul său în loc să se afle în picioare, în fața boxei juraților. S-a înroșit, începând cu porțiunea de gât din imediata apropiere a gulerului cămășii și continuând cu obrajii. A deschis un dosar gros pe care-l avea pe birou și a început să dea foile filă cu filă, în căutarea listei martorilor,

ca să-și amintească numele celui pe care-l voia primul la bară.

— Nicio problemă, domnule Franklin, a spus Alice Brunelli nefăcând nimic ca să-și ascundă nerăbdarea din voce. Vom relua dimineață. I-a aruncat o privire plină de subînțelesuri. Poate, până atunci, veți ști care-i primul martor.

El a înțepenit și așa a rămas cât timp ea s-a ridicat și a părăsit sala de judecată. Ușa s-a închis în urma ei, iar el a răsuflat cu zgomot. Umerii i-au căzut în față și a început să-și adune lucrurile. Cu o mână pe servietă, și-a întors capul într-o parte. L-a privit pe Morrison exact atât de îndelung cât acesta să îi poată vedea furia din ochi.

Capitolul 8

— Nu mi-ai spus!

— Nu este adevărat.

Morrison și-a aruncat haina pe scaunul din spatele biroului. Mormăind ceva pentru sine s-a dus la fereastră și a privit afară la ziua mohorâtă de noiembrie cenușiu. Vitrinele erau luminate de-a lungul străzii de dedesubt. Mai era o săptămână până la Ziua Recunoștinței. Deja fuseseră instalate și ornamentele de Crăciun. Cu fiecare an, comercianții păreau să le instaleze mai devreme, să creeze starea de așteptare a întregii fericiri pe care o pot cumpăra banii.

— Aceasta a fost cea de-a doua promisiune, nu-i așa? Sau a fost prima? Am uitat ordinea. Să-i dăruiești un copil și…

— Să am un copil, a zis ea accentuând diferența pe care, la început, Morrison nu a înțeles-o. Nu să-i dăruiesc lui un copil. Michael este mai mult copilul meu decât a fost vreodată al lui.

— Și să-i fii credincioasă. Despre această promisiune trebuie să discutăm! Morrison s-a întors numai atât cât să o poată vedea. Mai precis, de ce nu te-ai deranjat niciodată să-mi spui că soțul tău era pe punctul să introducă acțiune de divorț și că, în această situație, tu erai pe cale să pierzi toți banii! În toate aceste luni în care am pregătit procesul, în tot acest timp te-am întrebat dacă mai era ceva – orice – ce trebuia să-mi zici și eu sunt nevoit să aud acest lucru pentru prima oară în alocuțiunea de deschidere a acuzării? Doamne, Dumnezeule, nu înțelegi că ești judecată pentru omor?

— Nu este adevărat, a rostit ea privind dincolo de el.

A spus-o în silă, ca și cum ar fi avut lucruri mai bune de făcut.

— Chestiunea te plictisește? Ai prefera să te afli în alt loc? a întrebat Morrison în vreme ce și-a luat jacheta de pe scaun și s-a așezat. Expresia de pe fața lui era de dezgust profund. Trebuie că este dificil să fii obligată să treci prin toate acestea în loc să te poți întoarce la New York, să te duci la petreceri cu prietenii tăi bogați și faimoși. Probabil că este neplăcut, frustrant să trebuiască să asculți ce zice unul ca Robert Franklin…

— Franklin este un cur! a țipat ea. Cine va mai crede o vorbă din ce zice el după ce i-ai făcut tu? Abia dacă și-a amintit pentru ce se afla acolo!

Morrison s-a înclinat cu o privire plină de avertismente în ochi.

— Crezi că nu va învăța nimic din ce a făcut astăzi sau că va uita ce i s-a întâmplat? Nu va dormi toată noaptea, se va pregăti pentru mâine, asigurându-se că nu va mai fi prins pe picior greșit, din nou. Nu ai văzut privirea din ochii lui înainte să ieșim din sală?

— Nu. De ce m-aș fi uitat la el? Am văzut cum mă privise mai înainte.

S-a uitat fix la Morrison, ca să se asigure că a înțeles ce voia să spună. Morrison a privit-o și el la fel de intens.

— Îmi închipui că ai mai fost privită astfel.

— Am încercat să nu iau în seamă.

— Efectul pe care-l ai asupra bărbaților?

Ochii ei au sclipit scurt, cu nerăbdare. Nu vedea sensul acestei discuții.

— Ceea ce a făcut Franklin – acea expresie stupidă, de prostovan, ca a unui adolescent care nu a ieșit niciodată cu o fată – nu ar fi putut fi mai eficient nici dacă ar fi plănuit-o dinainte.

Pentru prima dată, ea a devenit curioasă.

— Crezi că va simți cineva vreo simpatie pentru tine? Toți jurații știu de ce te-ai căsătorit cu Nelson St. James. Toți au văzut fotografiile: uluitorul fotomodel se căsătorește cu un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea, care, ce să vezi, se întâmplă

să fie unul dintre cei mai bogați bărbați din lume! Niciunul nu se gândește că este corect ca tu să ai toate acestea: frumusețe și bani. Asta în vreme ce majoritatea oamenilor nu au atras vreodată o a doua privire și trebuie să se lupte din greu să treacă prin viață. Și acum ei au posibilitatea să înlăture nedreptatea. Ți-ai ucis soțul și ai făcut-o pentru banii lui, ceva ce niciunul dintre jurați, cu aspectul lor oarecare și cu viețile lor anonime, nu s-ar gândi vreodată să facă. Ei vor să creadă că ești vinovată – vor să o creadă în cel mai grav mod – pentru că, dacă tu ești vinovată, înseamnă că, în loc să fii mai bună decât ei, nu ești nici măcar la fel de bună ca ei. Vor să te condamne! Nu înțelegi încă acest lucru?

Danielle nu voia să creadă că aceasta era situația.

— Tu chiar crezi că este adevărat? Chiar crezi că mă urăsc atât de mult?

— Nimănui nu-i pare rău pentru cei bogați. De ce le-ar părea lor rău? Bogații își pot cumpăra liniștea. Nu cunoști felul în care cei mai mulți oameni – genul celor care devin jurați – gândesc despre toți oamenii faimoși și bogați? Ei gândesc că aceștia sunt răsfățați și proști, și nu le pasă decât de ei. Așadar, sunt de părere că acei doisprezece jurați te vor găsi vinovată de omor dacă Franklin le poate da un motiv ca să creadă că tu ai făcut-o? Fără să stea o clipă pe gânduri!

Nimic nu a tulburat acei ochi de manechin perfect, poate că nimic n-ar fi putut-o face vreodată.

Scriitori străluciți și artiști talentați pot trăi cu gândurile lor, indiferenți la ceea ce crede lumea că este important. Danielle St. James trăia în centrul atenției lumii, locul rezervat femeilor frumoase, dar ea împărtășea cu cel mai retras geniu un fel de voită necunoaștere a ceea alți oameni, oamenii normali, gândeau și făceau. Dorită întotdeauna de

bărbați, invidiată întotdeauna de femeile care-și doreau să fie ca ea. De ce să-i vrea cineva răul?

— Trebuie să facem ceva ca să arăți mai mult ca o femeie oarecare. Nu te pot lăsa să stai acolo ca nu știu ce prințesă de gheață care crede că poate face tot ce-i trece prin cap.

Pe buze i s-a așternut un zâmbet trist, pe jumătate de uluire.

Și-a scuturat capul și a râs.

— Prințesă de gheață? Iată ceva ce n-am mai auzit de ceva timp.

Morrison s-a ridicat de pe scaun și a început să umble încoace și-ncolo prin încăpere. Se gândea la alte cazuri și la cât de multă vreme îi luase să-l facă pe acuzat să le pară mai simpatic juraților. O făcuse deja pe Danielle să se îmbrace modest, o făcuse să-și schimbe toată garderoba, cumpărându-și lucruri obișnuite; în fiecare zi altă rochie, dar întotdeauna ceva modest și sobru, ce-și putea permite oricare dintre femeile aflate printre jurați. Ar fi trebuit să funcționeze. Propoziția „Cleopatra și-a cumpărat rochie de la prăvălie” devenise ultima găselniță în talk-show-uri, o modalitate prin care legiunea de comentatori de la tribunal putea arăta cât de multe știa.

Disperat, Morrison a ridicat o problemă pe care o mai pusese deja.

— Nu există nimeni care, așezat pe primul rând din spatele nostru, să ne arate sprijin. Cred că mama ta ar putea veni, dacă o rogi.

— Nu, nu va veni.

— De ce ești așa de sigură? Nu ai rugat-o să vină, nu-i așa?

— N-am mai văzut-o pe mama de ani de zile și, cu siguranță, nu vreau să o văd în aceste momente. Și-a întors privirile în altă parte. Asta i-ar aduce prea multă bucurie, ar face-o…

— N-ai cum să știi cu certitudine. Când am vorbit cu ea…

— Nu, nici nu se pune problema! a rostit ea tăios. Dacă ar fi vrut să fie aici, ar fi fost. Este o poveste veche, nu are rost. Nu există nimeni, nici măcar o persoană care să mă facă să par… cum ai spus… de compătimit?

— Ar mai fi ceva ce am putea face, a zis Morrison cu voce precaută, nesigură.

Dar trebuia să fi știut că deschiderea acestui subiect nu aducea nimic bun. Ea era de neclintit în această privință și nimic, nici chiar propria supraviețuire, nu ar fi făcut-o să se răzgândească.

— Nu, niciodată, nu voi permite. Michael nu va fi târât în mizeria aceasta. Voi face tot ce vrei tu să fac. Tot! Dar asta nu. Niciodată! Și, în afară de asta, n-ar fi un pic cam prea bătător la ochi? N-ar determina o reacție opusă celei pe care o dorești tu? În loc să simtă simpatie pentru mine, nu ar crede cu toții că sunt cu adevărat groaznică, pentru că numai o mamă care nu are conștiință și-ar exploata propriul copil?

Avea dreptate, și Morrison știa asta. Nu exista nicio persoană pe care el să o poată așeza pe primul rând din spatele lor și care să fie de partea lor – nici mama, nici fiul ei. Morrison s-a așezat din nou. S-a lăsat pe spătarul înalt al scaunului de piele și s-a cufundat într-o tăcere îndelungată. Danielle îl privea cu ochi serioși, încercând să ghicească la ce se gândește. Avea talentul să anticipeze.

— Nu-i adevărat.

— Ce nu-i adevărat? Că aveai o relație extraconjugală sau că soțul tău urma să introducă acțiune de divorț din această cauză?

Ochii ei s-au făcut mai mari, dar, dacă exista vreo emoție în spatele lor – grija că o prinsese cu minciuna sau furia că o acuzase de ceva ce ea nu făcuse –, de acest lucru Morrison nu și-a putut da seama. Un zâmbet scurt, recunoașterea preciziei logice a întrebării puse și apoi o privire aproape

studioasă a fost singurul semn vizibil a ceea ce simțea ea.

— Nu este adevărat că Nelson era pe punctul să înceapă procedurile de divorț pentru că eu aveam o aventură amoroasă.

După felul în care răspundea la întrebări, evitându-le, ar fi putut deține o funcție importantă în administrație. Morrison i-a susținut privirea cât de mult a putut.

— Se pregătea să dea divorț din alt motiv? Sau nu avea de gând să înceapă procedurile de divorț, deși știa de aventura ta?

Alt zâmbet vag i-a trecut pe chip.

— Nelson urma să dea divorț pentru că el avea o aventură.

La început, Morrison a crezut că nu aude bine. Danielle era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. De ce ar fi părăsit-o St. James sau oricine altcineva pentru altă femeie.

— Chiar așa: Nelson urma să mă părăsească pentru altă femeie.

Părea aproape amuzată de lucrul acesta sau poate că uluirea lui Morrison, pe care o declanșase răspunsul ei, era motivul amuzamentului ei.

— Nu m-a surprins, a spus ea într-un fel ce părea să sublinieze cât de puțin înțelegea el din ce se întâmplase. Mă așteptam la așa ceva.

— Știai dinainte de a fi cerut el divorțul?

— Cerut? Nelson nu a cerut niciodată nimic. M-a informat că dă divorț. Nu mi-a zis de ce, dar nici nu trebuia. Știam de existența celeilalte femei, știam că este numai o chestiune de timp.

Asemenea cuiva disperat să scape, Danielle a început să se uite prin încăpere. S-a ridicat, a traversat camera până la fereastră, a stat acolo o clipă și s-a întors. Era prea agitată pentru a se așeza.

— Ți-am spus că l-am ucis, ți-am spus cum s-a întâmplat. Ți-am spus de ce. Din cauza acelei expresii de pe fața lui care zicea că sunt

proprietatea lui și că putea face orice voia, iar că eu nu puteam face nimic să-l opresc. Știi de ce m-am dus în pat cu el și am făcut sex în acea seară? Pentru că, după zile în care îmi spusese că are de gând să divorțeze, când s-a întors la New York, chiar în seara aceea, la cină, mi-a zis că făcuse o greșeală, că-i părea rău pentru toate lucrurile pe care le spusese, că, de dragul lui Michael, vrea să încerce să facă mariajul nostru să meargă.

În ochi avea o îndoială stranie, de parcă nici chiar acum nu putea înțelege cum de se lăsase folosită în acest fel.

— De dragul lui Michael, a zis ea pronunțând cuvintele ca o repetare fantomatică. Nu există pe lume ceva ce eu să nu fac pentru Michael. M-am dus în pat cu Nelson și, pentru prima dată din ziua aceea când, în biroul lui, m-am comportat ca o curvă fără urmă de inhibiție, am fost cum a vrut el să fiu. Și apoi am văzut acea privire și am știut că avea de gând să mă arunce la gunoi, să mă uite în vreme ce pornea în căutarea unei alte femei. Mă folosise. Dar era în regulă, și eu îl folosisem pe el: mă căsătorisem cu el pentru că era cine era și avea ce avea. Dar, în noaptea aceea, făcuse ceva de neiertat: îl folosise pe Michael, pe fiul nostru, pentru a mă avea pentru ultima oară și eu nu am putut suporta lucrul acesta. Când i-am văzut privirea, s-a întâmplat ceva, ceva ce eu nu pot explica. Nu am urât niciodată pe cineva, dar în noaptea aceea l-am urât pe el.

Chipul ei, acel chip frumos, splendid s-a făcut pământiu. Au început să-i curgă lacrimi pe obraz. S-a așezat, făcându-se mică pe scaun. Vocea îi era slabă, distantă, un ecou găunos a ceea ce fusese mai înainte.

— Nu mă puteam gândi decât la Michael și la faptul că nu ar fi trebuit să aibă un asemenea tată.

Nu a fost autoapărare, nu a fost deloc apărare, după niciunul dintre standardele legale. Dar, pentru Morrison, care avea o oarecare idee despre

cum fusese St. James, era dificil să creadă că acesta nu primise ceea ce merita. Dacă a fost o crimă, atunci a fost o crimă pasională – omor prin imprudență, nu crimă –, dar fusese măcar asta? Ar fi oare corect să trimiți în închisoare o femeie pentru că a făcut ce făcuse Danielle? Această întrebare presupunea că tot ce-i spusese ea lui Morrison era adevărul, dar chiar și în acest moment, când o vedea copleșită de lacrimi, el tot nu era convins de acest lucru.

— Dar tu? a întrebat el calm în liniștea apăsătoare care se așternuse în încăperea plină de umbre întunecate.

Ea și-a șters lacrimile de pe obraji cu dosul palmei.

— Ce-i cu mine?

— El avea o aventură – se pare că avusese mai multe – și era pe punctul să dea divorț. Dar tu? Dacă tu ai știut de „celelalte femei", ai început și tu să ai alți bărbați? Cu siguranță, Nelson credea lucrul acesta, din câte mi-a spus.

— Mă întrebi adică dacă am făcut ceea ce urmează să spună Rufus Wiley? Diavolul blestemat cu ochi lacomi? El trebuie să cunoască exact contractul prenupțial! Chiar el a insistat să-l facem. Lui Nelson nu i-a păsat. A fost stânjenit chiar. Nu i-a plăcut lumina în care-l punea Rufus Wiley, era ca și cum nu știa ce face sau ca și cum nu ar fi fost sigur de mine. L-a acuzat pe Rufus de lucrul acesta sau a încercat să dea vina pe el, pentru că mi-a zis, tot atunci, că Rufus nu-și făcea decât meseria: că fusese angajat să facă tot ce era în interesul lui Nelson, chiar dacă acesta ar fi avut obiecții. Nelson putea explica orice. Asta făcea parte din farmecul lui – modul în care făcea ca tot ce-i trecea prin minte să pară ceva ce tu erai convins că el trebuia să facă.

— Rufus știa cum să aibă grijă de interesele lui, ceea ce este în regulă, pentru că știa cât de repede se putea răzgândi Nelson odată ce obținea ceea ce

voia. Contractul prenupțial putea să fi fost ideea lui Rufus Wiley inițial, dar el știa că, în cele din urmă, Nelson îi va mulțumi pentru asta.

Danielle s-a ridicat din scaun și s-a pregătit să plece. În ochi avea o privire plină de înțelesuri.

— Contractul prenupțial nu este așa de important cum pare să creadă acuzarea. Ei nu știu despre schimbarea testamentului.

— Testamentul? a rostit Morrison întrebându-se ce voia să spună.

Dar ea se gândea deja la altceva.

— Trebuie să plec. Vreau să mă întorc la hotel. Trebuie să-l sun pe Michael să-i zic noapte bună. Suntem în urmă cu trei ore față de New York.

A pornit spre ușă, dar apoi și-a amintit ceva.

— Vrei să vin în noaptea asta? Mai târziu, după ce vei fi terminat cu lucrul?

Abia după ce ea a plecat, Morrison și-a amintit că nu-i răspunsese la întrebare, cea despre existența altor bărbați în viața ei.

Capitolul 9

Aplecat peste birou, Franklin ținea cu amândouă mâinile un creion, apăsându-l cu degetele mari ca să vadă la cât de mare presiune rezista. Unghiile de la degetele mari săpaseră două șanțuri pe laturile galbene ale creionului.

Alice Brunelli tocmai se așezase pe scaun.

Cu un zâmbet politicos, rapid, i-a salutat pe jurați. S-a uitat scurt la Morrison, apoi și-a îndreptat privirile spre Franklin, aflat la biroul de alături.

— Îl puteți chema pe primul dumneavoastră martor.

Creionul a zburat din mâinile lui Franklin în timp ce acesta s-a ridicat în picioare. S-a lovit de masă, a ricoșat, a lovit podeaua și s-a rostogolit până sub scaunul, neocupat acum, al lui Franklin. Acesta nici măcar nu a băgat de seamă. Era atât de absorbit de ceea ce așteptase toată noaptea să facă, prea hotărât să arate tuturor că evoluția lui din ziua precedentă fusese numai o indispoziție temporară. Stătea drept, cu umerii trași spre spate și cu ochii ficși privind drept în față.

— Acuzarea îl cheamă… Franklin păru uluit, apoi furios și încurcat. S-a grăbit înapoi la biroul lui, a deschis dosarul cazului și a găsit repede numele. A lovit foaia cu vârful degetului, o încercare de a depăși momentul făcând din el o stratagemă sclipitoare de a părea mai uman, aducând aminte de greșeala comisă cu o zi în urmă. Acuzarea îl cheamă la bară pe Mustafa Nastasis.

— Ești sigur? a întrebat Morrison zâmbindu-i din poziția relaxată în care stătea pe scaun. Nu te mai uiți o dată în dosar, doar așa, ca o verificare?

Franklin a strâns din pumni și a făcut un pas înspre Morrison. Apoi, și-a amintit că se afla în

sala de judecată și că jurații urmăreau ce se întâmplă.

Judecătoarea Brunelli nu a aprobat intervenția lui Morrison și l-a avertizat imediat.

— Destul, domnule Morrison. A doua oară nu vă voi mai atrage atenția.

Cu o privire inocentă, care era pur formală, Morrison a dat din cap, fiind de acord că mersese poate prea departe.

În loc să se apropie de boxa martorului, unde se putea afla la câțiva pași de cea juraților, și să pună întrebări pe un ton obișnuit, de conversație, Franklin stătea în fața biroului său, la aproape șase metri depărtare de martor. Avea voce bună, moderat de groasă și rezonabil de clară atunci când nu se fâstâcea. Dar Franklin s-a gândit că era mai bine să vorbească așa, cu o voce care să ajungă în toate colțurile sălii, o voce al cărui simplu sunet putea să capteze atenția oricui o auzea. Ochii i se luminau de plăcere când reușea să înșire câteva cuvinte, altfel deloc memorabile.

— Domnule Nastasis, ești angajat în postul de căpitan pe iahtul lui Nelson St. James, nu-i așa?

Înainte ca martorul să poată răspunde, Morrison era deja în picioare.

— Mă întreb dacă domnul Franklin s-ar supăra dacă ar repeta întrebarea, onorată instanță. Nu am prea înțeles ce a zis.

Franklin și-a încleștat dinții. A repetat întrebarea cu o voce mai puternică și ușor rigidă.

— Domnule Nastasis, sunteți căpitanul iahtului lui St. James, corect?

— Obiecție, onorată instanță! a rostit Morrison sărind din nou de pe scaun. Influențează martorul.

Alice Brunelli nu și-a ridicat privirile de pe foile pe care le citea.

— Se admite.

Franklin spumega. Ceva s-a declanșat în creierul lui, amintirea a ceea ce însemna a influența martorul și a momentului în care nu era permis să

faci acest lucru. Dar trebuia să se fi întrebat – Morrison voia ca el să se întrebe – pentru ce ar obiecta apărarea la o întrebare așa de lipsită de importanță ca aceasta. Ce importanță avea ce formă folosea el pentru a pune o întrebare care era la fel de admisibilă ca oricare alta?

— Ce slujbă aveți, domnule Nastasis? a întrebat Franklin dându-și ochii peste cap pentru a le sugera juraților că obiecția lui Morrison fusese nu numai pierdere de timp, ci și o prostie.

Nastasis stătea așezat în boxa martorilor, calm și atent, cu mâinile încrucișate în poală. Peste buzele lui deasupra cărora avea o mustață a trecut un zâmbet șiret în vreme ce urmărea cu privirea schimbul furios de cuvinte dintre avocați. Ochii lui întunecați, cu pleoapele lăsate s-au făcut mari de admirație față de felul în care judecătorul – o femeie – a făcut ordine în sală. A așteptat puțin după ce Franklin i-a pus întrebarea, în caz că Morrison ar fi avut altă obiecție.

— Sunt căpitanul iahtului domnului St. James, a răspuns cu o voce plată, calmă.

Morrison și-a amintit vocea aceasta, dar, mai mult decât vocea, și-a amintit efectul pe care simpla menționare a numelui său îl avusese asupra celorlalți oaspeți de pe *Trandafirul negru.* Trei dintre aceștia erau morți acum. Dacă Nelson St. James nu ar fi fost ucis, dacă ar fi fost încă în viață, undeva pe mare, Morrison ar fi presupus că toți trei fuseseră uciși pentru a fi protejat St. James și că acela care aranjase crimele fusese Mustafa Nastasis. Dar Nelson St. James era mort și Nastasis nu dădea impresia că era apăsat de vreo durere specială pentru această pierdere.

— Povestiți-ne ce s-a întâmplat în noaptea aceea, ce ați văzut când ați ieșit pe punte, în noaptea în care domnul St. James…

— Obiecție!

Franklin s-a rotit pe călcâie.

— Obiecție?

— Da, așa am zis, a răspuns Morrison cu o privire scurtă, nerăbdătoare.

Judecătoarea Alice Brunelli și-a scos ochelarii și s-a înclinat înainte.

— Obiecție, domnule Morrison?

— L-a întrebat pe martor ce slujbă are?

— Da, și?

— L-a întrebat ce slujbă are acum, nu l-a întrebat ce slujbă avea atunci. Ar putea fi interesant să știm că domnul Nastasis este astăzi căpitan al iahtului lui St. James, dar asta nu ne spune nimic despre slujba lui în noaptea în chestiune și cum de s-a întâmplat să fie pe punte.

Brunelli nu avea nicio expresie pe față. Mișcându-și numai ochii, s-a uitat la Franklin.

— Este implicit a insistat acesta, ridicându-se pe vârfuri, întrerupere după întrerupere…

Abia își putea stăpâni furia.

— Ce este implicit? a întrebat Morrison candid ca un copil.

— Că atunci avea aceeași slujbă pe care o are și acum! Că lucra acolo, că a ieșit pe punte, că…

— Toate acestea pentru că lucrează acolo acum? Asta a fost cu două luni în urmă, a spus Morrison zâmbind în direcția martorului. Poate că domnul Nastasis se afla acolo ca musafir. Este unul dintre cele mai luxoase iahturi din lume. Poate că i-a plăcut atât de mult, încât a vrut să lucreze acolo, să fie acolo tot timpul. Poate… în sfârșit, pot fi o mulțime de lucruri. Dar niciodată nu vom ști dacă nu îl întrebați.

Morrison a rostit toate acestea ca și cum ar fi indicat pur și simplu necesitatea de a face lucrurile așa cum trebuie.

Capul lui Franklin a început să tremure.

— Toată lumea știe… a țipat el pur și simplu, dar, când a văzut expresia de pe chipul judecătoarei Brunelli și și-a dat seama că nu va ceda nici măcar un milimetru când vine vorba de regulile evidenței, și-a ridicat mâinile în semn de

frustrare, în regulă, voi pune întrebarea. Spune-ne, domnule Nastasis, ce erai angajat să faci în noaptea în care ai ieșit pe punte și ai găsit-o pe acuzata Danielle St. James ținând un…

— Obiecție! Din nou influențează martorul. Martorul trebuie să descrie ce a văzut, dacă a văzut ceva. Nu este rolul acuzării să-i spună ce să zică.

Franklin a încercat să protesteze, dar Brunelli se săturase.

— Domnule Nastasis, erați angajat căpitan al iahtului lui St. James la data în discuție?

— Da, eram.

— În noaptea în chestiune, în jurul cărei ore ați ieșit pe punte?

— La câteva minute după miezul nopții.

— Și care a fost motivul pentru care s-a întâmplat să ieșiți pe punte la o asemenea oră?

— Am auzit voci ridicate – țipete – și apoi am auzit ceva ce semăna cu o împușcătură, a spus Nastasis cu acea voce domoală, precisă, a sa. Am găsit-o pe doamna Danielle St. James stând acolo cu o armă în mână. Peste tot era sânge, pe punte, pe bord, sânge…

Brunelli l-a oprit ridicând o mână.

— Da, vă mulțumesc, domnule Nastasis, a rostit ea, în timp ce se retrăgea din colțul din față al biroului, chiar deasupra boxei martorului.

S-a întors spre Franklin a cărui față se înroșise ca racul. Alice Brunelli nu-și risipea timpul sau simpatia pe avocații care făceau greșeli. Procesul este o bătălie cu mijloace pașnice și te poți învinovăți numai pe tine dacă nu cunoști regulile sau nu știi cum să le folosești. Dacă nu erai în stare să-i pui întrebarea potrivită propriului martor, atunci, pentru Dumnezeu, făcea acest lucru în locul tău și-i lăsa pe jurați să tragă propriile concluzii cu privire la faptul dacă ar trebui să susții cazuri la tribunal sau nu.

I-a lăsat din nou martorul lui Franklin cu o privire care exprima mirarea că el trecuse prin

școala de drept și mai ales că devenise membru al baroului.

— Ți-aș adresa o întrebare, domnule Nastasis, dar nu cred că am una la care avocatul apărării să nu obiecteze și judecătorul să nu admită obiecția lui.

Brunelli aproape că a sărit de pe scaun.

— Sugerezi o înțelegere între acest complet și o parte a acestui caz, domnule Franklin? În locul dumitale, m-aș gândi serios ce răspuns dau, pentru că aceasta este o acuzație mai gravă decât oricare acuzație pe care cineva ar putea s-o facă!

Alice Brunelli terminase prima din promoția ei la Yale, Franklin urmașe cursurile serale și terminase undeva pe la mijlocul amorf al promoției lui. Ea ar fi putut lucra la oricare firmă din oraș, el n-ar fi putut obține nici măcar un interviu. Cei doi nu gândeau astfel unul despre celălalt, dar numai pentru că nici nu aveau nevoie. Fiecare înțelegea că persoana cealaltă trăia într-o lume complet diferită de a sa.

— Îmi cer scuze, onorată instanță, a rostit Franklin vizibil tulburat. Vă pot asigura că nu aceasta a fost intenția mea. Voiam numai să…

Ea l-a întrerupt cu o mișcare bruscă a mâinii.

— Martorul este al dumneavoastră, domnule Franklin. Haideți să continuăm. Nu avem toată ziua la dispoziție.

Franklin s-a întors cu fața la Nastasis. A dat să-i adreseze întrebarea, dar Brunelli l-a întrerupt din nou.

— Domnule Morrison, sunt convinsă că nu veți mai ridica obiecții numai de dragul de a obiecta?

— Nu, onorată instanță, a zis Morrison ca și cum acesta era cel mai îndepărtat lucru de intențiile lui. Voi obiecta numai la întrebările la care este nevoie să obiectez.

Brunelli a ridicat din sprânceană.

— Aveți deci intenția să insistați asupra aplicării riguroase a legilor dovezii și asupra procedurii?

— Dar, pentru aceasta există regulile – să facă distincția clară între tipul de probă care va dovedi adevărul și tipul care îl ascunde în spatele prejudiciului părtinirii și minciunilor. Așa că da, absolut, apărarea vrea ca reglementările să fie aplicate. Sperasem că și acuzarea dorește acest lucru.

Ea îi ridicase mingea la fileu lui Morrison și el folosise prilejul, transformând o întrebare ce-i viza propriile intenții într-una legată de corectitudinea celeilalte părți. Franklin era în pragul apoplexiei. Brunelli a încercat să repare situația.

— Sunt sigură că acuzarea vrea același lucru. Și contez pe buna credință a ambelor părți să facă în așa fel încât să nu ne împotmolim în stricta interpretare a regulilor și să pierdem din vedere de ce ne aflăm aici sau faptul că trebuie să împingem lucrurile înainte. Așadar, domnilor, haideți să continuăm. Domnule Franklin, formulați următoarea întrebare.

Franklin își dăduse seama de greșeală. Era pregătit cu o întreagă serie de întrebări și niciuna dintre ele nu-l influența pe martor și nu era susceptibilă de obiecție. Era sigur de lucrul acesta. Nu înțelesese încă faptul că lui Morrison nu-i păsa deloc de regulile prezentării probelor. Morrison încerca să întoarcă procesul în favoarea lui.

— Domnule Nastasis, a zis el, vă rog să le spuneți juraților ce ați făcut când ați văzut-o pe acuzată cu arma în mână după ce-și împușcase soțul.

Morrison era deja în picioare.

— Obiecție!

Câțiva dintre jurați și-au râs în barbă și s-au aplecat cu toții înainte, nerăbdători să vadă ce se va întâmpla acum în bătălia dintre avocați cu privire la ce le-ar permite judecătoarea să facă și ce nu.

— Întrebarea implică fapte care nu sunt dovedite. Nu există încă nicio dovadă că Nelson

St. James era mort.

Franklin aproape că râdea. Acum, îl avea la degetul mic pe Morrison, era sigur de acest lucru.

— Martorul a afirmat deja, ca răspuns la întrebarea onoratei instanțe, că era sânge pe punte, pe bord, în locul unde Nelson St. James…

— Acesta putea să fi fost ce a crezut el, a intervenit Morrison protestând, aceasta putea să fi fost impresia lui, dar, pentru că acest fapt nu a fost încă dovedit, acuzarea nu poate adresa o întrebare care face o presupunere și, prin această asumare, le sugerează juraților că așa este.

Alice Brunelli nu a trebuit să se gândească prea mult.

— Se admite. Reformulați întrebarea, domnule Franklin.

Și lucrurile au continuat așa oră după oră, timp în care Morrison s-a străduit să-l facă pe Franklin să pară un prost. Depozițiile care nu ar fi trebuit să dureze mai mult de douăzeci de minute au consumat de trei, patru ori mai multă vreme. Morrison se folosea de tot ce știa despre sistemul probatoriu și când nu-și putea aminti o anumită regulă inventa una pe loc.

Spre cinstea lui, Franklin s-a străduit din greu, refuzând să-i dea lui Morrison satisfacția unui alt spectacol de furie și neputință. Punea o întrebare, Morrison obiecta, aștepta urmarea și apoi, dacă trebuia, reformula întrebarea. S-a descurcat tot mai bine pe măsură ce ziua trecea, învățând din fiecare greșeală și îndosariind fiecare lecție pentru a o folosi mai târziu, exact ca un elev ursuz, dar tenace. Când a ajuns la sfârșitul interogatoriului primului martor al acuzării, se afla lângă boxa juraților și îi vorbea lui Nastasis cu o voce care, fiindcă își pierduse entuziasmul, nu era mai puternică decât într-o conversație obișnuită. Când, în cele din urmă, a încheiat, s-a așezat la biroul lui, ciudat de tăcut și calm.

Morrison s-a ridicat fără grabă în picioare.

— Domnule Nastasis, am a vă adresa numai o întrebare sau două.

Nastasis stătuse în boxa martorilor câteva ore în șir, obligat să aștepte cât timp avocații se contraziceau între ei, dar nu părea să-l deranjeze. Poate că din cauza noutății situației, fiind prima lui prezență într-o sală de judecată, sau poate că era încă intrigat de ceea ce se întâmplase, de moartea violentă a lui Nelson St. James și de întrebarea dacă Danielle va scăpa sau nu. Se uită la Morrison cu respect.

Morrison se instalase la capătul boxei juraților, de unde, de-a lungul dublului șir de fețe ale acestora, putea privi direct spre martor.

— Ați afirmat că ați ieșit pe punte pentru că ați auzit „voci ridicate, țipete”. Unde vă aflați exact când ați auzit strigătele, în cabina dumneavoastră?

— Da.

— Dar nu dormeați, nu-i așa?

— Nu.

— Adică vocile nu au fost chiar așa de puternice – ceea ce ați numit „țipete” –, încât să vă trezească din somn?

— Nu, domnule Morrison, după cum am spus, nu dormeam.

Morrison a privit în podea și a zâmbit pentru sine. A urmat o tăcere lungă, apoi și-a ridicat privirile.

— Ce-și strigau unul altuia? a întrebat în vreme ce-și lăsa capul într-o parte și-și expunea palmele întorcându-le cu fața în sus. Ce-și spuneau?

— Nu prea știu, a răspuns Nastasis. N-am putut auzi cuvintele.

— N-ați putut auzi cuvintele. Înțeleg. Ați auzit „voci ridicate”, „țipete”… Ce anume, domnule Nastasis, voci ridicate sau țipete?

Cu o expresie de uluire, Nastasis a ridicat din umeri. Nu înțelegea deosebirea.

— Nu este o întrebare dificilă, domnule Nastasis. Uneori, oamenii vorbesc cu voci ridicate

ca să se audă, alteori, o fac pentru că vor să sublinieze ceva, dar își păstrează controlul încă. Pe de altă parte, țipătul, apare când nu-și mai păstrează controlul. Așa că vă întreb din nou, domnule Nastasis: Ce anume ați auzit? Țipete, nu-i așa? Cabinele de pe acel iaht sunt aproape perfect izolate fonic, nu-i așa?

De data asta, Nastasis a înțeles.

— Da, țipete. Strigăte, dacă preferați. Erau furioși. N-am nicio îndoială.

— Furie, lipsă de control, irațional… Acestea sunt cuvintele pe care le-ați folosi pentru a descrie ce ați auzit?

Nastasis a fost imediat de acord. Morrison a dat din cap semnificativ.

— Da, furie, pierderea controlului, a rostit el cu o privire scrutătoare aruncată juraților. Nu vocea cuiva gata să execute un plan calculat…

— Obiecție! a strigat Franklin în timp ce aproape că a sărit de pe scaun.

— În regulă, nu trebuia să fac această remarcă, a rostit Morrison înainte ca Brunelli să se poată exprima. S-a întors apoi spre martor. La început, ați spus de că ați auzit țipete și apoi ați auzit o împușcătură – ceva ce ați crezut că a fost o împușcătură. Cât de lung a fost intervalul de timp, cât de mult a trecut între momentul în care țipetele au încetat și împușcătura pe care ați auzit-o sau ați crezut că ați auzit-o? Câteva secunde, câteva minute… cât de mult?

Nastasis și-a mijit ochii și și-a țuguiat buzele. S-a concentrat serios o vreme, încercând să-și amintească. Morrison bătea cu două degete în balustrada boxei juraților. Liniștea din sala de judecată a devenit profundă.

— Nu știu, a zis Nastasis în cele din urmă, renunțând să se mai gândească. Nu atât de mult cât a părut.

Morrison a rămas cu gura căscată.

— Nu atât de mult timp… Da, cred că înțeleg. Țipetele au încetat, apoi n-a mai fost nimic, niciun sunet, și apoi ați auzit împușcătura. Asta vreți să spuneți?

Cu un zâmbet ciudat, enigmatic pe buze, Mustafa Nastasis s-a aplecat în față și a dat din cap afirmativ.

— Da, exact, exact cum spuneți, cu o singură adăugare numai: liniștea, care poate să fi durat numai câteva secunde, a părut așa de îndelungată pentru că a accentuat zgomotul violent de dinainte și de după ea.

Mustafa Nastasis a făcut o pauză, s-a gândit la ceea ce zisese și apoi, satisfăcut că a fost exact cum spusese el că a fost, a mai dat o dată din cap. Și-a ridicat privirile spre Morrison și a așteptat.

Morrison s-a întors la biroul lui, s-a uitat la Danielle și apoi a revenit agale. A început să-și mângâie barba. Un zâmbet șiret, atoateștiutor și-a croit drum peste buzele lui.

— Pistolul pe care-l ținea în mână doamna St. James… De câtă vreme îl avea în mână?

Nastasis a clătinat din cap, neștiind ce însemna această întrebare.

— Nu…

— Tocmai îl luase în mână? a întrebat Morrison făcând un pas rapid înainte. Ați spus că ați auzit ceea ce ați crezut că a fost o împușcătură – acesta a fost motivul pentru care ați ieșit din cabină, motivul pentru care ați urcat pe punte. De fapt, nu ați fost martorul momentului în care s-a tras cu arma! a insistat el cu un acces brusc de energie. Nu ați văzut cine a tras cu pistolul acela, nu-i așa? Voi repeta… Tocmai îl luase în mână?

— Nu știu. Eu tocmai…

— Nu știți. Vă mulțumesc. Acum, vă rog să ne spuneți următorul lucru, a zis Morrison plimbându-se prin fața biroului său. Erați căpitanul iahtului lui St. James de… Brusc, Morrison s-a

oprit, și-a ridicat privirea și a zâmbit. De când îl construise Nelson St. James, corect?

— Da, așa este.

— Și, în decursul acestui timp, ați avut ocazia să ajungeți să-i cunoașteți pe amândoi, pe domnul St. James și pe soția lui, nu-i așa?

Răspunsul a fost cumpătat, măsurat și, după părerea lui Morrison, complet necinstit.

— Am lucrat pentru domnul St. James. Aceasta a fost relația noastră.

Asta confirma ceea ce bănuise Morrison: Nastasis nu era interesat să-l ajute pe cel mort, ci era interesat să-i dea ajutor celui viu. Morrison și-a încercat norocul.

— Nu era un om comod pentru care să lucrezi, nu-i așa?

Nastasis și-a strâns buzele și și-a pus degetul pe buze ca și cum, înainte de a putea răspunde, trebuia să cântărească bine tot ce știa el despre comportamentul uman.

Morrison a încercat să-l ajute.

— Nu era un om comod… dar ați plăcut-o pe doamna St. James, nu-i așa? Nelson St. James poate că nu v-a tratat prea bine, dar puteți conta întotdeauna pe ea pentru o vorbă bună, nu-i așa?

Nastasis a zâmbit pentru prima dată.

— Da, doamna St. James era întotdeauna plăcută. Nu numai cu mine, s-a grăbit el să adauge, cu toată lumea, cu tot echipajul. Mă întreba întotdeauna despre familia mea, de unde sunt… Ei erau oameni bogați, dar nu ți-ai fi dat seama de lucrul acesta din felul în care ne trata doamna St. James.

Acum, Morrison era sigur. Nastasis era martorul lui.

— I-ați văzut mai devreme în seara aceea, în vreme ce luau cina, nu-i așa?

— Da, m-am uitat să văd dacă aveau nevoie de ceva.

Morrison a zâmbit nu pentru a-i da curaj lui Nastasis, ci pentru a le oferi juraților motivul să creadă că tot ce-și dorea el era adevărul.

— Și când i-ați văzut că iau cina împreună, cu numai câteva ore înainte ca el să fie împușcat mortal, arăta doamna St. James ca o femeie care plănuia uciderea soțului ei?

Franklin a trebuit să obiecteze, dar Morrison știa asta. Acesta a fost și motivul pentru care a pus întrebarea într-o formă atât de flagrantă.

— Obiecție! a strigat Franklin în timp ce se ridica în picioare pentru a începe un discurs lung despre motivele pentru care întrebarea nu trebuia pusă.

— Se admite, a rostit Brunelli cu o indiferență rece înainte ca el să mai poată spune un cuvânt.

„Acum! îi spunea Morrison lui Nastasis din priviri. Răspunde acum!”

— Nu, nu arăta, a zis martorul cu o privire inocentă.

— „Se admite” înseamnă că nu trebuie să răspundeți la întrebare, a explicat judecătoarea Brunelli cu o privire furioasă. Juraților nu vor lua în considerare nici întrebarea, nici răspunsul.

Brunelli i-a făcut semn lui Morrison să confirme, dar cu o privire care i-a spus că ar face bine să aibă grijă.

— Nu vă pot pune această întrebare, domnule Nastasis, așa că permiteți-mi să vă întreb următoarele: înainte de noaptea aceea, în decursul acelui voiaj, ați văzut-o vreodată aruncând cu ceva în el?

— Nu.

— Lovindu-l?

— Nu.

— Ați văzut-o amenințându-l cu pistolul?

— Nu, a spus el cu ochii mari și mirați.

— Mai am doar câteva întrebări. După ce ați auzit împușcătura, după ce ați alergat afară și ați văzut sânge pe punte și pe bord, când ați văzut-o

pe acuzată, pe Danielle St. James, cu arma în mână, v-ați gândit că-și ucisese soțul, nu-i așa?

Nastasis a ezitat, dar Morrison i-a zis că este în regulă, că tot ce voia toată lumea era adevărul.

Morrison avea un fel anume de a-i face pe toți cei care-l priveau, pe toți cei aflați în boxa juraților, să creadă că el își dorea numai și numai adevărul.

— Da, trebuie să admit că am gândit acest lucru. Este ceea ce am presupus.

— Dar, așa cum am întrebat mai devreme, dacă ea nu făcuse decât să ridice pistolul de jos – aflată în stare de șoc, l-a ridicat din locul în care căzuse –, ați gândi altceva în acest caz, nu-i așa? Că Danielle St. James nu-și ucisese soțul, ci că soțul ei se sinucisese!

Franklin obiecta în gura mare, dar lui Morrison nu îi păsa. S-a așezat satisfăcut și mulțumit de sine.

Capitolul 10

Judecătoarea Brunelli i-a avertizat pe jurați să nu discute între ei și să nu citească ziarele sau să urmărească la televizor vreun reportaj cu privire la proces. Morrison și-a adunat notițele și hârtiile risipite pe biroul din fața lui și, conștient că toată lumea era cu ochii pe el, a schimbat câteva cuvinte cu Danielle. Păstrând o distanță respectabilă, Morrison a atins-o scurt pe braț, în felul în care ar fi făcut cu orice bărbat sau femeie judecați și i-a spus, pentru cazul în care cineva s-ar fi aflat destul de aproape ca să audă, că o va căuta în dimineața următoare și că ar trebui să încerce să se odihnească până atunci. Chiar în spatele balustradei aștepta un bodyguard pregătit să o conducă prin mulțimea agitată înspre o mașină care aștepta.

Nerăbdătoare să o privească mai de aproape pe faimoasa doamnă Danielle St. James, mulțimea din sala de judecată a urmat-o afară. Morrison a intrat într-o toaletă pentru bărbați aflată la jumătatea scării spre coridorul de la parter. Fața din oglindă arăta mai bine, mai puțin epuizată decât se simțea el și, văzându-și chipul în oglindă, Morrison s-a simțit puțin mai bine decât până atunci. Și-a dat cu apă rece pe obraji și și-a frecat ochii obosiți. S-a întins să ia un prosop de hârtie și atunci a auzit un icnet îngrozitor venind de undeva din capătul încăperii strâmte cu pereți din faianță albă. Vreun amărât era într-una dintre cabine și dădea afară tot ce mâncase. Morrison s-a șters cât a putut de repede pe mâini și pe față și s-a întors să plece.

Ușa cabinei s-a deschis brusc și Robert Franklin a ieșit, cu fața albă ca hârtia, și s-a dus clătinându-se până la chiuvetă cu resturi de vomă curgându-i din gura deschisă. La vederea lui Morrison, a avut un șoc puternic, foarte profund. Privirea din ochii lui era așa de plină de ură, încât părea că-și pierde

mințile. A înțepenit pe loc, incapabil să facă un pas. A deschis gura și, cu o privire lipsă de expresie, a părut că se străduiește să găsească o explicație, o scuză pentru starea mizerabilă în care îl văzuse Morrison. A început să vorbească, dar, numai după trei cuvinte, a început să se bâlbâie și nu s-a mai putut controla.

În clipa aceea a înțeles Morrison pentru prima dată ceva din efortul prin care Robert Franklin reușise să ajungă avocat. Franklin avea o problemă de vorbire, era atât de bâlbâit cum Morrison nu mai auzise și totuși își depășise cumva handicapul. Acesta era motivul pentru care își începuse introducerea la o distanță așa de mare de martor și de jurați, acesta era motivul acelui accent de mândrie din vocea lui: nu pentru că-i plăcea cum sună, ci pentru că se pregătise cu o disciplină strictă să pronunțe cuvintele pe care voia să le rostească fără a se prăbuși în abisul fără fund al infernalei repetiții.

— Vă simțiți bine? a întrebat Morrison, lovit de un atac de conștiință. Vă pot ajuta cu ceva?

Franklin stătea acolo atât de umilit, încât Morrison a crezut că era pe punctul să izbucnească în lacrimi. Părea că tremură din tot trupul și apoi, clătinându-se violent, ca și cum iarăși i se făcuse rău, s-a răsucit brusc și a alergat înapoi în cabină.

Franklin fusese atât de dezgustător de patetic cu acest acces de stare proastă și apoi cu acea bâlbâială care-l făcuse să scrâșnească din dinți! Reușise să-și surmonteze un handicap, îl depășise Dumnezeu știe prin ce fel de exerciții dificile și dureroase pentru a ajunge un avocat competent. Morrison nu se putea stăpâni să nu-i pară rău pentru el și să nu regrete puțin ceea ce făcuse – îl împinsese dincolo de limita pe care o putea suporta. În vreme ce se îndepărta cu mașina de clădirea tribunalului, a încercat să-și aducă aminte că nimeni nu se poartă cu mănuși în timpul unui proces, dar o voce venită de undeva din

străfundurile minții lui continua să tot întrebe dacă, în numele efortului de a face orice putea pentru clientul lui, nu mersese cumva prea departe, nu aruncase praf în ochii jurații lor, transformând sarcina lor serioasă într-un carnaval în care, în locul acuzatei, era judecat avocatul acuzării.

Morrison s-a oprit să ia cina la unul dintre restaurantele mici din cartier în care un oarecare formalism de suprafață producea un fel de stare de anonimat a clienților care îi permitea să fie singur cu sine. Relația pe care o avea cu chelnerul nu trecuse niciodată dincolo de ceea ce era scris în meniul serii. Dacă nu ar fi fost munca pe care o făcea, Morrison ar fi putut trăi tot restul vieții în oraș fără a cunoaște vreodată un suflet.

Chelnerul i-a adus mâncarea pe care o comandase și, în lipsa unei persoane cu care să vorbească, Morrison a început să se gândească din nou la ceea ce făcuse și la cum trebuie să se fi simțit Franklin. Dacă acesta ar fi luat un pistol și l-ar fi împușcat, ar fi făcut exact ce făcuse Danielle, ar fi comis o crimă pentru că nu mai putea suporta încă un act sălbatic de umilire din partea cuiva care altfel nici nu s-ar fi gândit vreodată să o facă. Amintindu-și de expresia răvășită de pe fața lui Franklin, de furia și frustrarea din privirea lui, Morrison a început să înțeleagă puțin prin ceea ce probabil că trecuse Danielle.

În vreme ce urca strada spre clădirea Nob-Hill, unde locuia, a încercat să pună ordine în lucruri. Dacă te uitai numai la fapte și ignorai puterea sentimentelor pe care le încearcă oamenii, Danielle era pe deplin vinovată. Ea își ucisese soțul într-un moment în care nu se afla în niciun fel de pericol fizic. Ar fi putut pleca. Dar, dacă te preocupă cât de puțin respectul de sine al femeii, dreptul ei de a fi tratată ca o persoană cu simțăminte, și nu obiectul fără grai al poftelor vremelnice ale soțului, atunci ceea ce făcuse ea era, cel puțin în sens moral, legitimă apărare.

Morrison s-a oprit în drum, la jumătate de stradă depărtare de casă. În noaptea rece, californiană, privind luminile care licăreau pe dealurile de dincolo de golf, se întreba dacă nu cumva tot ce încerca să facă nu era doar ca să se simtă el mai bine. Danielle își ucisese soțul pentru că nu-i plăcuse privirea lui? Dacă simțise toată acea umilință, de ce nu-l umilise și ea la rândul ei? Nu trebuia să-l lase să dea divorț, îl putea intenta ea și tocmai pentru că el era bogat și faimos, dar nu numai atât, pentru că avea notorietate din cauza tuturor acelor secrete pe care le deținea, îi putea face viața un infern. Dar gestul a fost declanșat de un impuls, nu era timp de calcule, asta-i spusese ea: că totul s-a întâmplat fără să-și fi dat seama ce face. A crezut el ce i-a mărturisit Danielle? A contat dacă a crezut-o sau nu? Din noaptea în care se culcase cu ea, lucrurile deveniseră confuze. Dacă era vinovată sau ba nu mai reprezenta o simplă întrebare cum păruse înainte.

La trei străzi în fața lui, vizavi de Fairmont, strălucea celălalt vechi hotel faimos, Mark Hopkins. Limuzine, taxiuri și mașini lungi și negre mișcau într-o procesiune lentă trecând pe sub bolta intrării principale. Undeva sus, înregistrată sub un nume fictiv, se afla Danielle care aștepta să se facă destul de târziu pentru a suna sau poate nu și, în funcție de starea ei sufletească, a parcurge pe jos distanța aceasta până la clădirea în care își avea Morrison apartamentul.

Ajunsese o rutină să vină deghizată în unele nopți. La început, s-a gândit că este o precauție normală, temându-se să nu se compromită dacă ea ar fi fost văzută venind noaptea la el sau plecând înainte de ivirea zorilor. Apoi, și-a dat seama că nu teama că și-ar putea strica ea reputația o determina să se comporte astfel, și în niciun caz nici frica să nu i-o strice pe a lui: îi plăcea riscul, pericolul că ar putea fi prinsă. În nopțile când venea, singura ei mândrie consta în numărul de persoane pe care le

putea prosti. O perucă, o rochie diferită și alți pantofi, machiaj și, desigur, schimbarea atitudinii, privirea modificată păreau să-i ofere un fel ciudat de plăcere – a se îmbrăca precum alte femei și a trăi, chiar și numai pentru câteva ore, o altă viață decât cea pe care o avusese. I-a povestit lui Morrison că, uneori, seara devreme, când nu avea altceva de făcut, cobora în barul hotelului și accepta să-i cumpere cineva o băutură.

Odată, a petrecut o oră vorbind cu un bărbat care-i zisese că locuiește la mai puțin de două străzi distanță de ea, în New York, și insistase că ea era nevinovată, că el nu știa nimic despre femei.

— Am încercat să-i explic că nu poți fi niciodată sigur de nimic cu o femeie ca Danielle St. James.

Nu se deghiza de două ori la fel. Venea ca orice fel de femeie și își schimba vocea cu ușurință. Toate aceste femei diferite veneau numai o dată, dar erau atât de multe și toate veneau noaptea târziu, încât portarul trebuie să fi crezut că Morrison primea o parte din venitul unui bordel, deși niciodată nu vorbise despre acest lucru, și că unul dintre avantajele de a fi proprietar de bordel era un șir nesfârșit de mostre din ceea ce se vindea.

Morrison nu știa niciodată cine va bate la ușă. De fiecare dată era o altă femeie și totuși de fiecare dată era Danielle. Era o nebunie felul în care împrumuta un caracter ușor diferit la fiecare apariție a sa și totuși era seducător – diferită întotdeauna și totuși aceeași, existând ceva elementar, primitiv în felul în care făcea totul din instinct. Nu avea nicio limită în crearea iluziei. Era toate culorile curcubeului și Morrison era fascinat de fiecare dintre ele. De fiecare dată când făceau dragoste îl făcea să o dorească și mai mult, pentru că, de fiecare dată când făceau dragoste, știa că ea mai are încă niște surprize ascunse.

Sau nu? Uneori, avea bănuiala întunecată că expresia de detașare care plutea pe fața ei chiar și când făceau dragoste nu ascundea nimic, ci era

expresia adevărată a ceea ce era ea: o femeie care trăia la suprafață pentru că avea numai suprafață, nimic în profunzime. Asta era ea. Poate că acesta era motivul pentru care niciodată nu purta de două ori aceleași haine și îi plăcea să pretindă că este altă persoană: pentru că nu exista nimic dedesubt, nu exista ceva înăuntru care să poată rămâne neschimbat. Poate că modul ei de a trăi era să devină ceea ce voiau alții. Nimic din toate acestea nu conta, desigur, deoarece Morrison știa exact ce dorea și la fel și ea. Numai în absența ei mintea lui se clarifica destul încât să devină metafizică.

În seara aceea, de dragul schimbării și poate pentru a ridica puțin ștacheta, ea a venit la el devreme și fără a fi deghizată. Portarul l-a anunțat că a sosit doamna Danielle St. James.

— Din când în când, trebuie să-ți primești clienții acasă la tine, i-a spus Danielle când s-a strecurat pe lângă el și și-a aruncat haina de ploaie pe un scaun, în camera de zi. L-a privit cu un zâmbet malițios. Sau poate că bărbatul acela drăguț de jos crede că una dintre acele doamne „de noapte", nerușinate, care tot vin în vizită la tine, s-a deghizat acum în mine.

— Crezi că el nu știe că toate acele femei sunt tu?

— Poate că bănuiește, dar nu poate fi sigur. În plus, oricum, nu va zice niciodată nimic. Riscul este să fiu văzută de cineva, pe stradă. Așa încep zvonurile – când ești văzut de cineva pe care tu nici măcar nu-l cunoști.

S-a așezat la capătul canapelei și și-a întins un braț de-a lungul spătarului. Părea aproape fericită și, văzând asta, Morrison a început să se simtă mai bine. A pregătit câte o băutură pentru fiecare și s-a așezat alături de ea.

— Ai fost minunat astăzi, a spus Danielle cu ochi înflăcărați. Abia am așteptat să-ți zic cât de grozav ai fost. Nu avem de ce să ne temem, nu-i așa? Știi că vom câștiga.

Morrison a găsit o plăcere aproape copilărească în zâmbetul ei. L-a cuprins un fel de timiditate nativă. A râs puțin de încurcătura în care se afla. Zâmbetul ei a devenit mai strălucitor și a râs ușor de ceea ce făcuse.

— Tot ce știu este că nu am pierdut încă.

Ochii ei au continuat să sclipească, zâmbetul i-a devenit atoateștiutor. Asta l-a făcut pe el și mai decis să nu piardă.

— Asta nu este un joc oarecare în care tot ce contează este cât de bine joci, fără ca rezultatul să fie important. Este un proces de crimă.

Zâmbetul i-a pălit.

— Știu ce se va întâmpla – ce ar putea să se întâmple – dacă pierdem, dar știu ce am văzut astăzi și știu că Franklin nu poate câștiga. După ce i-ai făcut, nu aș fi surprinsă dacă ar renunța pur și simplu și ar trimite pe altcineva în locul lui, mâine, și ar cere achitarea.

Morrison s-a întors și s-a uitat direct la ea.

— Franklin va fi acolo mâine și în fiecare zi, până la sfârșitul procesului. A făcut câteva greșeli, dar, așa cum ți-am mai spus, nu-l subestima, nu le va mai repeta. Vrea să câștige acest caz, vrea lucrul acesta așa cum nu și-a dorit ceva vreodată. Este singura modalitate ca să devină egalul meu și trebuie să demonstreze că așa și este, după tot ce i-am făcut și după tot ce am văzut.

— Ce ai văzut?

— L-am văzut la toaletă bărbaților, după ce am ieșit din sala de judecată. Franklin era acolo, îi era rău. M-a făcut să-mi pară…

— Ți-a părut rău pentru el? l-a întrebat cu o privire batjocoritoare. De ce-ai avea vreun sentiment pentru el? Oamenii că el nu merită. L-ai distrus astăzi – nu-i de mirare că i-a fost rău. De ce să-ți pese cum se simte? Vei câștiga pentru că știi cum să câștigi, iar el va pierde pentru că nu știe să câștige. Nu ți-a părut cu adevărat rău de el. Te-ai bucurat! Te-ai bucurat că a fost el la strâmtoare, și

nu tu. Singurii cărora le pare rău de perdanți sunt cei care nu câștigă niciodată!

Lui Morrison nu-i venea să creadă că ea zisese acest lucru, că putea fi atât de crudă, atât de nesimțitoare. Și-a spus că, din cauza tensiunii create de proces, a fricii că ar putea ajunge la închisoare pentru tot restul vieții, ea afirma lucruri pe care nu le gândea.

— Nu vorbești serios…

— Ba chiar cred ce-am zis. Bineînțeles că așa cred. Ochii ei s-au umplut de furie. Tu faci ceea ce crezi că este bine ca să câștigi. Te simți mai bine dacă te condamni pentru asta? Ai prefera să pierzi? Ai prefera să fiu găsită vinovată?

— Nu, dar asta nu înseamnă că…

— Nu înseamnă ce?

— Hai să clarificăm lucrurile! a țipat Morrison și a sărit în picioare. Niciodată nu trebuia să fi făcut asta, să fi luat un asemenea caz! Nu trebuia să mă implic, nu trebuia… A clătinat din cap și a luat o înghițitură din pahar. Poate că ar fi mai bine să pleci, a rostit el cu o voce brusc dezamăgită și obosită.

Setea aspră de răzbunare cu care Danielle îl eliminase pe Franklin ca pe cineva care nu conta a dispărut din ochii ei.

— Ai dreptate, nu ar fi trebuit să spun acest… nimic din ce-am spus. S-a ridicat și ea. Ai fost extraordinar astăzi, am venit numai pentru a-ți zice acest lucru. Nu știu ce m-aș face fără tine. Nu da atenție vorbelor mele, îmi este frică. Uneori, devin violentă. L-a mângâiat pe obraz și a zâmbit cu un zâmbet liniștit, modest, țintind în ce era el mai vulnerabil: inima lui. Dacă așa vrei, voi pleca.

Morrison știa acum că era prea târziu. Nu se putea întoarce la începutul relației lor, nu putea să redevină ce fusese înainte de ea. Era îndrăgostit de o femeie care-și ucisese soțul și avea de gând să facă orice putea pentru a o ajuta să scape de acuzație. Cu mintea lui de avocat, putea inventa

duzini de justificări pentru ce făcuse ea, dar știa adevărul și, mai grav decât atât, știa că nu conta. Era prea târziu, prea târziu pentru a schimba ceva și știuse lucrul acesta din prima zi în care îi căzuse privirea asupra ei, pe puntea *Trandafirului negru,* în soarele după-amiezii ce inunda coasta Californiei.

Târziu în noaptea aceea, în timp ce Danielle dormea lângă el, Morrison și-a amintit de ziua aceea și de cât de bine se simțise văzând-o numai. Se întreba dacă se va mai simți vreodată atât de bine.

Capitolul 11

Danielle plecase când Morrison s-a trezit. Când a văzut-o mai târziu, așteptându-l în sala de judecată, ea era din nou clienta lui, iar el era din nou avocatul ei. Indiferent ce se întâmplase între ei, în timpul nopții, în zilele în care fuseseră în permanență sub presiunea procesului, singurul lucru important, singurul lucru la care el se putea gândi erau martorul următor și întrebarea următoare pe care trebuia să o pună.

Sau asta încerca să-și spună în vreme ce se așeza pe scaunul tare, de lemn, din spatele biroului său și arunca o privire rapidă peste notițe. Adevărul era că nu era întotdeauna posibil să uite dimineața ce se întâmplase în noaptea de dinainte, să-și scoată totul din minte, lucrurile pe care le făcuseră sau ce-l făcuse ea să simtă. Pe de altă parte, părea să-și amintească numai ce voia și numai ce-i plăcuse. Cu o voce destul de tare pentru a fi auzită de jurații care-și ocupau locurile în boxă, i-a zis bună dimineața, adresându-i-se cu „domnule Morrison”.

Aflat la locul lui, chiar sub biroul judecătoarei, Philip Conrad termina de pus banda la mașina de scris. S-a uitat fără nicio expresie la Morrison, așa cum privea de obicei când își ocupa locul în sala de judecată, așteptând continuarea procedurilor, dar Morrison, simțindu-se inconfortabil din cauza lucrurilor pe care le făcuse, avea sentimentul că grefierul încearcă să ascundă ce simțea, concluzia la care ajunsese, anume că Morrison devenise un alt avocat hotărât să facă orice pentru a câștiga. Privirea lui inexpresivă era oglinda conștiinței pe jumătate adormite a lui Morrison și lui Morrison nu-i plăcea ce vedea. Conrad continua să se uite la el cu aceeași față inexpresivă, mai rea decât orice dezaprobare rostită răspicat în fața trădării lui Morrison, nu de Conrad, ci de el însuși. Cu un

sentiment neplăcut de stânjeneală, Morrison și-a întors privirea.

Cărând un teanc de dosare, muncă pe care o putea face pentru alte cazuri, când nu trebuia să fie foarte atentă la ce se întâmpla în procesul judecat, Alice Brunelli a intrat în sală. Serioasă și metodică, sclipitoare și logică până la exces. Singura ei pasiune era legea. Poate că alți judecători își petreceau sfârșitul de săptămână jucând golf, dar Alice Brunelli și le petrecea pe ale ei la biblioteca juridică sau în biroul ei de acasă.

— Chemați-l pe următorul dumneavoastră martor, a ordonat vârându-și nasul într-un dosar.

Solicitarea ei nu a fost urmată de niciun răspuns. Cufundată deja în ceea ce citea, la început, nu a sesizat ce se întâmplă. Deodată, și-a dat seama. Și-a ridicat capul din hârtii, iar ochii i s-au îngustat când a privit spre tăcutul domn Franklin. Franklin nu era acolo. Locul lui era gol, scaunul încă avea spătarul lipit de masă.

Danielle l-a fulgerat cu privirea pe Morrison. Ochii ei erau triumfători și exprimau ceva apropiat de răutate. Îi spusese că Franklin nu va veni. Morrison și-a înălțat bărbia și a avertizat-o din ochi să înceteze.

— Îmi cer scuze, onorată instanță, a strigat Franklin în timp ce dădea buzna prin ușile duble din spatele sălii. A parcurs culoarul din centru aproape alergând, ținând strâns servieta doldora de hârtii și roasă pe la colțuri. Era asudat și fără suflu.

— Nu am dormit toată noaptea. Am adormit spre ziuă, a explicat el și și-a lăsat servieta pe masă în vreme ce își lărgea cravata la gât.

Era chiar patetic cum stătea așa, ca unul dintre cei pe care-i condamnase și care venise să se roage pentru îndurare. Morrison și-a întors privirea și a privit din nou la grămada de foi cu notițe pe care le făcuse. Danielle a continuat să se uite la Franklin, bucurându-se, după cum părea, de fiecare minut.

Alice Brunelli l-a studiat pe Robert Franklin cu indiferență. Nimeni nu întârzia la tribunal – niciodată. Nu exista scuză pentru așa ceva. Dacă nu dormise toată noaptea – ceea ce era adevărat –, atunci ar fi trebuit să fi știut că mai bine ar fi căzut într-un somn din care să nu se mai fi trezit. Era mai grav decât ineficiența, era neglijență și niciun avocat decent nu ar fi făcut acest lucru. Toate acestea au fost spuse într-o clipă și în totalitate de ochii ei. A deschis gura numai pentru a repeta:

— Chemați-l pe următorul martor.

Indiferent ce era în sufletul lui Franklin, a ținut totul pentru el. Și-a invitat martorul următor, detectivul care fusese chemat pe iaht când acesta a ajuns prima dată în San Francisco. Franklin nu apucase să pună trei întrebări până să ridice Morrison prima obiecție, dar acesta a făcut-o pe un ton mai puțin înflăcărat, într-un stil mai avocățesc, mai liniștit.

Aceasta nu a însemnat nimic în comparație cu schimbarea din atitudinea lui Franklin. În loc să sară în sus de nervi de fiecare dată când îl întrerupea Morrison, aștepta cu răbdare și demnitate să se pronunțe judecătoarea. Dacă aceasta respingea obiecția făcută de Morrison, el își întorcea imediat privirile înspre martor și repeta întrebarea. Dacă judecătoarea accepta obiecția, dădea din cap într-un fel care sugera că era recunoscător să fie menținut în limitele legale. Franklin nu intenționa să-i atragă pe jurați spre un verdict pe care dovezile nu-l susțineau, dar își putea prezenta cazul, le putea arăta jurăților ce dovadă concludentă aveau la dispoziție și îi lăsa să ajungă singuri la concluzia corectă. Așa cum avertizase Morrison, Franklin învățase din greșeli.

Louis Britton avea aspectul obosit al unui detectiv veteran, al cuiva care văzuse prea multă violență și degradare umană pentru a mai fi surprins prea tare de ceva. Faptul în sine, crima, nu-l interesa: singurul lui interes erau detaliile.

Modelată de ceea ce văzuse, mintea lui era metodică și rațională. Crima, ca orice altă problemă, era ceva ce trebuia studiat, analizat și rezolvat. Nu avea timp sau poate că nu mai avea capacitatea să facă judecăți morale. Chiar și când i se cerea să descrie uciderea înfiorătoare a altei ființe umane, rareori se putea vedea vreo expresie pe fața lui sau vreo emoție în ochi. A răspuns întrebărilor lui Franklin cu privire la ce anume găsise la locul crimei, pe iahtul lui St. James, cu o expresie ce părea a fi indiferență plictisită.

— Nu erau prea multe de văzut, a spus el cu o ușoară ridicare a umerilor lui rotunzi, căzuți. Căpitanul Nastasis, delimitase zona cu o frânghie, dar lucrurile se petrecuseră cu trei zile înainte de sosirea în San Francisco și, din cauza ploii și a stropilor de apă sărată, exista o degradare serioasă.

Ochii lui Franklin clipeau cu nervozitate.

— Da, înțeleg, dar încă mai era sânge acolo, destul cât să puteți…

— Da, a zis Britton întorcându-se imediat spre jurați. Sânge pe bord, pe punte, mai mult decât suficient pentru a face o identificare concludentă.

— O identificare concludentă?

— ADN. Nu este nicio îndoială că Nelson St. James a fost victima, că el a fost împușcat, și nu altcineva.

— Și ați recuperat și arma crimei?…

— Nu s-a dovedit că a fost o crimă, a obiectat Morrison energic. Tot ceea ce s-a arătat până acum este că pe punte era sânge uscat și că acesta pare să fie sângele lui Nelson St. James.

— Pare? a replicat strigând Franklin. Este sângele lui, este ADN-ul lui!

— Domnilor, e destul! a țipat judecătoarea Brunelli. Aplecându-se peste birou, i-a săgetat pe amândoi cu privirile. Destul! a repetat ea când Morrison a dat să mai adauge ceva.

Morrison a ridicat din sprânceană de parcă s-ar fi amuzat de demonstrația de temperament a

judecătoarei. Era modul lui de a crea impresia că relația pe care o avea cu judecătorul – indiferent cine ar fi fost acesta – era mai apropiată decât cea de care se bucura avocatul acuzării. Chiar Brunelli, așa judecătoare dură cum era, a părut prinsă cu garda lăsată. A văzut acea expresie de pe fața lui Morrison și, pentru o clipă numai, a părut vrăjită. A încercat să-și revină, dar nu a mai putut recăpăta aceeași sclipire de mânie în ochii ei.

— Și ați recuperat și arma? a întrebat Franklin în vreme ce se agita să atragă din nou atenția juraților asupra probelor acuzării.

— Da, un pistol, acela pe care căpitanul Nastasis îl luase din mâna acuzatei, Danielle St. James.

Franklin i-a înmânat lui Britton o pungă de plastic transparentă, cu un revolver înăuntru.

— Aceasta-i arma la care vă referiți?

Britton a examinat eticheta de identificare.

— Da, este semnătura mea. Acesta este pistolul pe care mi l-a dat căpitanul Nastasis, pistolul…

— Da, pistolul pe care el l-a văzut în mâna acuzatei. Deținem mărturia lui, anume că a surprins-o cu pistolul în mână înainte de a fi avut timpul necesar să-l arunce peste bord…

Morrison a fost într-o clipă în picioare.

— Obiecție! Nu aceasta a fost declarația martorului, a spus el furios.

Brunelli a admis obiecția, dar Franklin își atinsese scopul. Morrison a prins sclipirea de triumf din ochii acestuia și a înțeles că Franklin va continua să fie tot mai bun pe măsură ce procesul se derula.

— Ne puteți spune dacă pistolul a fost folosit? l-a întrebat Franklin pe detectiv.

— Era complet încărcat, se trăsese un singur glonț.

Morrison a sărit de pe scaun și a început examinarea martorului.

— Nu aveți nicio idee dacă tot ceea ce tocmai ați afirmat este adevărat sau nu este adevărat, nu-i așa?

Britton a clătinat din cap cuprins de uluire.

— Poftim?

— Ați zis că pistolul era încărcat complet, dar, după câte știți, cel care îl încărcase ar fi putut să nu-l încarce total.

— De ce-ar face cineva acest lucru?

Morrison a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ați presupus asta, nu-i așa?

— Căpitanul… câțiva alți martori ai echipajului… au auzit cu toții împușcătura. El a găsit-o cu pistolul în mână, cu țeava pistolului încă fierbinte.

Morrison s-a apropiat mai mult de el.

— Cu alte cuvinte, acum, când tocmai depuneți mărturie că pistolul era complet încărcat, că lipsea un glonț, spuneți aceste lucruri pentru că așa ați auzit de la alte persoane, nu pentru că ați constatat singur. Ceea ce înseamnă, a continuat Morrison cu un zâmbet aspru, neiertător, înseamnă că mărturia dumneavoastră că Nelson St. James a fost victima unei crime trebuie înțeleasă în același fel: afirmați acest lucru nu pentru că ați constatat singur, ci pentru că ați presupus acest lucru în baza a ceea ce ați auzit de la alte persoane!

— Eu nu am presupus existența sângelui, nici rezultatul testului ADN, a ripostat Britton.

Morrison tocmai se întorcea spre jurați. S-a răsucit pe călcâie și l-a fixat pe detectiv cu o privire ucigătoare.

— Sângele provenea de la Nelson St. James, sunteți sigur?

— Da, sunt sigur.

— Din trupul lui?

— Bineînțeles că din trupul lui!

— Din ce parte?

— Poftim? Nu știu…

— Din ce parte, domnule detectiv? Este o întrebare destul de simplă, dar, e în regulă, o s-o fac și mai simplă, a rostit Morrison, în vreme ce se întorcea cu fața către jurați. De la picior?

— Nu cred…

— Din stomac?

— Nu…

— De la cap? a întrebat Morrison pe un ton din ce în ce mai ridicat, privindu-l din nou insistent pe martor. Și, dacă provenea de la cap, domnule detectiv Britton, era de la rana dintre ochi – așa cum l-ar fi putut ucide cineva cu înclinații de acest fel – sau de la o rană la tâmplă, așa cum se sinucide adesea cel care este decis să o facă?

După detectivul Britton, acuzarea i-a mai chemat la bară pe câțiva dintre membrii echipajului. Niciunul dintre ei nu fusese martor la cele întâmplate în noaptea aceea, dar fiecare a ajutat la conturarea imaginii unei căsătorii pline de tensiune și pe punctul de a exploda. Maria Sanchez, o cameristă, a spus că Nelson St. James și soția lui dormeau separat.

— Era felul în care dormeau de obicei? a întrebat Franklin stând în picioare la locul lui, la birou, pentru ca, la nevoie, să-și poată consulta lista cu întrebările pe care și le notase dinainte.

— Nu, niciodată. Nu au dormit separat înainte de această călătorie, a răspuns Maria Sanchez.

Franklin a urmărit cu degetul pe hârtie următoarea întrebare. Nu a citit-o, dar a părut a se simți mai confortabil știind-o acolo.

— Și vă amintiți exact când a început asta, când au început să doarmă în camere separate?

Maria Sanchez era tânără, nu împlinise încă 30 de ani, avea ochii limpezi și o minte ageră, dar engleza nu era limba ei maternă și, în fața unei săli pline, a devenit repede confuză. A avut impresia că tocmai răspunsese la această întrebare.

— În călătoria aceea, a repetat ea îmbujorându-se de teamă că onestitatea ei putea fi pusă la

îndoială.

— Da, înțeleg, domnișoară Sanchez, dar în ce moment anume? Au început să doarmă separat din prima zi în care au părăsit San Francisco sau s-a întâmplat ceva?…

Acum, Maria a înțeles.

— A început în ziua în care am pornit înapoi, în noaptea în care mi-a cerut să-i pregătesc o altă cabină.

Aceasta voise Franklin să obțină, dar era numai începutul a ceea ce urmărea Morrison. Deja se ridicase de pe scaun și se îndrepta către martoră, înainte ca Brunelli să fi terminat de întrebat dacă dorea să examineze martora.

— Aceasta nu a fost prima călătorie a dumneavoastră în calitate de cameristă la bordul iahtului lui St. James, nu-i așa, domnișoară Sanchez? Dacă nu greșesc, erați angajată de aproape doi ani la ei, înainte ca toate acestea să se întâmple, nu-i așa?

— Da.

— Așa că ați avut destule ocazii să-i observați pe domnul și pe doamna St. James… cum se comportau unul față de celălalt… unde dormeau?

Aproape înainte ca răspunsul să iasă din gura martorei, Morrison, cu un zâmbet insinuant, a continuat de parcă erau amândoi de acord asupra tuturor aspectelor.

— Nu dormeau întotdeauna în aceeași cameră, nu-i așa? Uneori – mai ales când domnul St. James trebuia să răspundă la telefon la orice oră, pentru a fi în contact cu diferitele lui afaceri din părți îndepărtate ale globului, mai ales atunci, ei dormeau separat.

Maria Sanchez nu era prima martoră atrasă de farmecul copilăresc al lui Morrison. Era ceva la el care le făcea în special pe femei să vrea să-l ajute cu tot ce le stătea în putință. Nu era vorba de atracție sexuală, era ceva cu mult mai puțin complicat și mult mai rar: o sclipire de inocență în

ochii lui, un sentiment al onestității lui caracteristice, senzația că puteai avea încredere în ce spunea el. Danielle înțelesese acest lucru în acea primă noapte petrecută pe iaht, când făcuse acea observație care numai la suprafață era superficială: și anume că Andrew Morrison avea acel tip de figură care inspira încredere. Două întrebări – asta a fost tot – și Maria Sanchez nu și-a mai putut lua ochii de la el.

— Da, este adevărat, a răspuns ea. Se întâmpla uneori.

— Deci, când i-ați zis domnului Franklin, acum câteva minute, că, înainte de acest ultim voiaj, domnul și doamna St. James nu au dormit niciodată separat, nu ați vrut să spuneți că lucrul acesta nu se întâmplase niciodată înainte, ci numai că nu se întâmplase prea des – nu-i așa că asta ați vrut să spuneți?

Ea îl privea cu recunoștință vădită.

— Da. Uneori, el, domnul St. James, stătea treaz toată noaptea și atunci…

— Da, desigur. Dar mai erau și alte situații când se petrecea acest lucru, nu-i așa? Momente în care dormeau separat pentru că nu se înțelegeau, pentru că se certau, pentru că, nu o dată, domnul St. James s-a îmbătat și a vrut să abuzeze de ea.

Maria Sanchez și-a aplecat ochii ei mari și negri.

— Uneori, a murmurat ea cu o voce atât de mică, încât Morrison a trebuit să-i ceară să repete răspunsul.

Ea și-a îndreptat spinarea, a tras aer în piept și, cu o expresie plină de tristețe întipărită pe chip, a dat din cap afirmativ.

— Da.

— O dată, l-ați văzut lovind-o cu palma, nu-i așa?

— Da, dar era târziu și el băuse prea mult, și…

— Și a acuzat-o că face sex cu un alt bărbat, nu-i așa? Nu acesta era principalul motiv pentru care

se certau? Nu acestea erau situațiile în care, de obicei, dormeau în camere diferite – după vreuna dintre furiile la beție, când el o urmărea, uneori cu pumnii strânși, pentru că își imagina că ea îi arătase prea mult interes vreunui alt bărbat?

— Era gelos, da.

Morrison i-a aruncat martorei o privire care spunea că înțelege cât de greu îi era. A lăsat-o o clipă să se adune.

— Dar, de această dată, a fost diferit, nu-i așa? Mai serios pentru că doamna St. James v-a cerut să-i pregătiți altă cabină și v-a dat de înțeles că nu era numai pentru o noapte, ci că va rămâne acolo pe tot restul călătoriei, până ce se vor întoarce la San Francisco – este corect ce zic?

— Da, așa am înțeles.

Morrison a făcut doi pași înspre boxa juraților, s-a oprit și s-a întors spre martoră.

— Schimbați paturile în fiecare zi, nu-i așa? Puneați așternuturi proaspete.

— Da, întotdeauna.

— Ați făcut asta și în dimineața în care a murit domnul St. James – ați schimbat așternuturile în ambele camere?

— Da, bineînțeles.

— Și ce s-a întâmplat în dimineața următoare, după ce a murit domnul St. James, ați schimbat așternuturile în amândouă camerele?

— Da, am…

— Nu, domnișoară Sanchez, nu le-ați schimbat. Nu în amândouă camerele, ci numai pe cele de la patul în care a dormit domnul St. James. Nu-i așa? Pentru că în patul doamnei St. James nu dormise nimeni, nu-i așa?

— Ba da, așa este. Doamna St. James nu s-a culcat în noaptea aceea. După cele ce se întâmplaseră, ea… Numai patul domnului St. James fusese folosit.

— Da, folosit. Nu s-a dormit numai în el, ci a fost folosit. Patul fusese folosit de două persoane,

nu-i așa, domnișoară Sanchez? De domnul St. James și de soția sa. Nu asta ați găsit când v-ați dus în cabină pentru a face curățenie în dimineața următoare: pături date jos de pe pat, perne mototolite, cearșafuri nu numai boțite, ci acoperite cu urme ale actului sexual? Nu asta ați găsit, domnișoară Sanchez? Dovezi, dovezi infailibile că, înainte de miezul nopții, când s-a tras acel unic foc cu pistolul, Danielle St. James a fost în cabina pe care o împărțea cu soțul ei, făcând sex cu bărbatul despre care acuzarea afirmă că ea urma să-l ucidă!

În sala de judecată a izbucnit o zarvă infernală. Franklin era în picioare strigând că are o obiecție, dar nimeni nu o putea auzi. Alice Brunelli bătea cu ciocanul, dar fără niciun efect. Și Morrison? El i-a zâmbit Mariei Sanchez și apoi s-a întors la locul lui, la biroul lui.

•

Numai despre asta a vrut Danielle să vorbească în noaptea care a urmat, despre ce făcuse Morrison în ultimele câteva zile și despre impresia pe care le-o lăsase juraților.

— Am avut noroc.

— Ai fost bun.

— Este șansa noastră: să punem sub semnul întrebării orice idee pe care acuzarea încearcă să le-o comunice juraților. Acuzarea spune că tu l-ai ucis pentru că aveai pistolul în mână. Dar nu poate dovedi că nu l-ai ridicat de jos, nu poate dovedi dincolo de orice îndoială că el nu s-a sinucis. Acuzarea zice că ați încetat să mai dormiți împreună și acum jurații știu că acest lucru nu este adevărat…

— Dar noi doi știm bine că nu s-a sinucis, noi doi știm că eu l-am ucis.

— Nu ai spus aceasta nimănui, niciodată, cu excepția mea. Nu o pot dovedi – în orice caz, nu dincolo de orice îndoială.

Ea i-a căutat, cu o curiozitate deosebită, privirea.

— Mâine depune mărturie Rufus Wiley. Va face să pară că aveam toate motivele să-l vreau pe Nelson mort.

— Singura persoană care știe ce s-a întâmplat cu adevărat ești tu, iar tu nu vei depune mărturie.

— Nu crezi că au un caz destul de solid împotriva mea, dar nu poți fi sigur, nu-i așa?

— Nu, a admis el. Nu pot fi sigur. Te-aș minți dacă aș zice altfel.

Mai târziu, ghemuită în brațele lui, în camera luminată numai de luna ce se strecura prin fereastră, Danielle l-a întrebat:

— Te deranjează? Te deranjează că l-am ucis, că nu sunt atât de nevinovată cum vrei să creadă toată lumea?

Morrison era extenuat – prea obosit pentru a se gândi la implicațiile morale ale acțiunilor lui. Cei mai mulți oameni pe care-i apăra erau vinovați, dar asta nu-l deranjase niciodată până acum. Făceai ce aveai de făcut pentru a câștiga și, cu toate că poate le interpretase altfel, niciodată nu încălcase legile. Singurul lucru important, singura lui obligație era procesul. Mai târziu, când se va fi terminat, după ce o va fi salvat pe Danielle, va putea să se întrebe dacă ar fi putut s-o facă într-un oarecare alt mod, mai bun.

— A fost un accident, nu ai fi făcut-o intenționat.

— Ba da, ți-am spus că am făcut-o intenționat. Am luat pistolul și l-am urmărit pe Nelson pe punte, și, când a început să râdă spre mine, zicându-mi că nu am ce să fac, l-am împușcat. Ți-am spus acest lucru. N-am mai suportat.

— Nu ai plănuit să o faci, nu ai fi făcut-o dacă ai fi avut un răgaz să cugeți. Ai văzut ce-ți face, cum te-a mințit pentru a te avea din nou în patul lui. Ți-ai pierdut controlul. Nu ai avut intenția să-ți pierzi controlul. A fost în aceeași măsură accident

cum accident ar fi fost dacă pistolul s-ar fi descărcat în timp ce te zbăteai să scapi de Nelson.

Ea și-a înălțat capul lăsat pe un umăr și i-a aruncat cea mai ciudată privire posibilă.

— Cred că s-ar fi putut întâmpla cum spui.

Capitolul 12

— Acuzarea îl cheamă pe Rufus Wiley.

Un zâmbet reținut de viclenie neîndurătoare a apărut pe buzele lui Franklin. Rufus Wiley era piesa care lipsea din puzzle-ul ce urma să fie completat. În locul unei acumulări dezlânate de fapte disparate, cazul acuzării va deveni o narațiune fără fisură, o poveste despre lăcomie și crimă, în care, ca în toate poveștile serioase, ucigașul era forțat să plătească pentru ce a făcut.

Rufus Wiley avea ochii inteligenți și pătrunzători ai unei persoane educate să reducă totul la elementele de bază. Nu avea nicio importanță care credea el că sunt aceste elemente. Fizicienii ar putea vorbi despre materie în mișcare, dar Rufus Wiley, mai familiarizat cu comportamentul uman, contabiliza totul în bani. A aruncat înspre jurați o privire scurtă, parcă socotind rapid cam care era venitul lor mediu net.

— Domnule Wiley, ați fost angajatul lui Nelson St. James?

— Da, am fost.

Avea o voce uscată, fermă, lipsită de emoție. Rufus Wiley era un bărbat care lucra cu faptele, nu cu vorbele.

— În momentul morții lui, de cât timp erați angajatul lui?

Wiley nu a ezitat.

— De treisprezece ani și două luni.

Franklin a părut a găsi o oarecare reminiscență de mândrie în precizia cu care a răspuns Wiley. Și-a frecat mâinile și a mai făcut câțiva pași, apropiindu-se de martor.

— Ce ați făcut exact pentru domnul St. James.

— Obiecție!

Franklin nu s-a întors, nu a făcut nicio mișcare, cu excepția faptului că și-a ridicat privirile spre judecătoare.

Judecătoarea Brunelli nu și-a luat ochii de la hârtiile pe care continua să le citească.

— Motivația, domnule Morrison?

— Întrebarea este vagă și conjuncturală, a răspuns acesta. Dacă domnul Franklin vrea să știe ce a făcut domnul Wiley pentru domnul St. James cât a fost în slujba lui, ar trebui să-l întrebe acest lucru direct, și nu să-i adreseze o întrebare care s-ar putea referi la faptul că a jucat sau nu golf cu el în zilele libere sau dacă au băut ceva împreună la barul Piaza, sau dacă și-au dat întâlnire cu iubitele în oraș, când erau tineri, sau…

Ochii judecătoarei Brunelli erau încă ațintiți asupra paginii când a făcut un gest de lehamite cu mâna.

— Da, da, înțelegem, domnule Morrison. Domnule Franklin, fiți puțin mai precis, dacă puteți.

Franklin era pregătit.

— Care a fost principala sarcină pe care ați avut-o în timp ce ați fost angajat la domnul St. James?

— Am fost avocatul lui. M-am ocupat de toate afacerile lui.

— În timpul exercitării acestei sarcini, ați avut ocazia să întocmiți unele documente legate de căsătoria lui cu acuzata, Danielle St. James.

— La indicațiile domnului St. James, am întocmit un acord prenupțial.

— În termeni legali, ce prevedea acest acord prenupțial?

— Prevedea două lucruri. Întâi, stipula suma pe care doamna St. James urma să o primească drept stipendiu personal după căsătorie, bani pe care-i putea cheltui pe haine sau orice altceva și-ar fi dorit. În al doilea rând, stabilea între cei doi o înțelegere cu privire la ce primea doamna St. James în caz de divorț.

Franklin a mers direct în miezul problemei.

— Cât ar fi primit în caz de divorț doamna St. James, în condițiile acestei înțelegeri?

— Un milion de dolari pe an și casa din Hamptons.

— Casa din Hamptons, înțeleg. Și, aproximativ, cam cât ar valora această casă?

— La nivelul pieței actuale… zece, poate douăsprezece milioane de dolari.

— Prin urmare, nu urma să fie aruncată în stradă, așa-i? a întrebat Franklin cu un rânjet crud, mușcător.

Morrison era deja în picioare strigând că obiectează cu toată furia îndreptățită pe care o putea etala.

— Așa se întâmplă când unui procuror îi pasă mai mult de obținerea unei condamnări decât de fapte! Ia totul personal și se pierde în propria ură!

— Destul! Încetați odată, amândoi! a rostit judecătoarea Brunelli cu o privire acuzatoare care a reușit să-i secere pe amândoi odată. M-am săturat! Înțelegeți? Acum, domnule Franklin, puneți-vă întrebările și terminați interogatoriul, dacă nu vreți să facă acest lucru curtea, în locul dumneavoastră! Și dumneavoastră, domnule Morrison, curtea are toată competența să poată decide cu privire la o obiecție fără niciun comentariu suplimentar asupra a ceea ce credeți dumneavoastră că este starea de spirit a acuzării.

Imediat, Franklin a reluat de unde rămăsese.

— Ar fi rămas, după un eventual divorț, o femeie foarte bogată, cel puțin după cele mai multe standarde.

— Da, după cele mai multe standarde, sunt sigur că acesta este adevărul, a zis Rufus Wiley într-un fel care nu lăsa niciun dubiu că nu acelea erau standardele după care măsura el lucrurile.

Franklin mergea fără odihnă încoace și-ncolo. Își mângâia bărbia. Privirea i-a devenit mai intensă, o privire studiată, ce exprima nelămurire.

S-a oprit și l-a privit pe martor cu ochii acum ficși, neclintiți.

— Domnule Wiley, aveți vreun motiv să credeți că, în momentul morții, domnul St. James plănuia să pună capăt căsătoriei lui cu acuzata Danielle St. James?

— Da. Nelson, domnul St. James, îmi ceruse să întocmesc actele de divorț și dosarul să fie gata când el se întorcea de la San Francisco.

— V-a cerut să faceți ceva anume înainte de a pleca în călătorie?

— Da. Mi-a zis că era sigur că soția îl înșală și se întâlnește cu alți bărbați – că nu poate accepta lucrul acesta și că vrea să divorțeze.

Rufus Wiley și-a permis o scurtă privire piezișă adresată lui Danielle. Condescendența era evidentă, fățișă în privirea lui, dar, dincolo de ea, mai era ceva ce Morrison a simțit, însă nu a putut defini, ceva ce părea sinistru. Aproape ca și cum s-ar fi bucurat că Danielle este judecată pentru omor.

— Dar pentru ce să vă ceară să pregătiți actele de divorț și apoi să facă tot drumul până la San Francisco prin largul Pacificului?

— Mi-a spus că-i comunicase faptul că intenționa să dea divorț și ea nu primise deloc bine vestea. Fusese apoi de acord să încerce să vadă dacă puteau sta de vorbă despre lucrul acesta. Mi-a zis că nu credea că se va schimba ceva, dar s-a gândit că, dacă face ce i-a cerut ea, lucrurile ar putea merge mai ușor.

— Adică?

Rufus Wiley a făcut un gest care arăta că nu conta.

— Adică el nu renunța oricum la divorț, dar spera ca ea să nu fie foarte supărată sau să simtă nevoia de răzbunare dacă petrecea cu ea un timp și discutau amândoi despre situația creată. Nu dorea ca lucrurile să fie cu nimic mai dificile decât trebuiau oricum să fie.

— Cum putea fi sigur că nu se va răzgândi cu privire la divorț? V-a spus să nu faceți nimic până nu se întoarce, dar… de întors, nu s-a mai întors. Nu este posibil să se fi hotărât să încerce să-și salveze căsătoria. Au fost plecați câteva săptămâni.

— Nu. M-a sunat de pe iaht și mi-a cerut să depun dosarul la prima oră în dimineața următoarei zile de luni.

— Și, când a fost asta? Când v-a dat telefon Nelson St. James?

— În noaptea de dinainte de a muri.

Franklin a bătut cu degetele în balustrada boxei juraților și apoi, dând din cap ca pentru sine, s-a întors la biroul lui. Morrison stătea lângă biroul său, cu o expresie de uluire pe figură.

— Când îi administrați domnului St. James afacerile legale, îi explicați de obicei ce implicații avea fiecare lucru și ce alternative avea în cazul în care acestea existau?

— Da, încercam să-i explic.

— Dar nu ați făcut asta și în cazul contractului prenupțial, nu-i așa? Ați spus mai devreme că l-ați întocmit la indicațiile lui, dar acesta nu este adevărul, nu-i așa? Contractul prenupțial nu a fost ideea lui, domnule Wiley, a fost ideea dumneavoastră, nu-i așa? De fapt, după cum ați sugerat la început, el s-a opus întocmirii unui contract și a zis că nu-l vrea. Nu acesta-i adevărul, domnule Wiley?

— Eu eram avocatul lui, domnule Morrison, a spus Wiley cu o reținere înghețată. Datoria mea era să am grijă de interesele lui.

— Pentru că uneori el nu știa care-i sunt interesele?

— Nelson – domnul St. James – avea un temperament impulsiv uneori. Când voia ceva, nu-și dădea întotdeauna seama că, odată ce obținea respectivul lucru, își putea pierde interesul față de el.

Pe fața lui Rufus Wiley s-a așternut o expresie gânditoare, vicleană. Era expresia unui bărbat care nu cunoscuse vreodată entuziasmul, a unui om care nu simțise niciodată fiorul speranței triumfătoare asupra experienței. Întotdeauna fusese vocea precauției și a reținerii.

— Nelson St. James a fost întotdeauna mai mult decât generos cu femeile pe care le-a avut, dar nu a luat-o pe niciuna în căsătorie. Nu prea știa de ce voia să se însoare cu Danielle. Părea să fie un fel de provocare pe care singur și-o stabilise. Nu era ca și cum s-ar fi îndrăgostit. Niciodată nu vorbea despre ea în felul în care vorbesc bărbații despre femeile pe care vor să le ia în căsătorie și cu care vor să se așeze la casa lor. Singura motivație pe care mi-a oferit-o a fost că s-a gândit că ar trebui să aibă un copil și că știa că, dacă avea de gând să-l aibă, nu-i mai rămăsese prea mult timp pentru asta.

— Și acesta a fost motivul pentru care ați insistat să facă un contract prenupțial, pentru că avea sentimentul că, odată ce ea îi va dărui copilul pe care și-l dorea, nu va mai rămâne căsătorit cu ea oricum?

— Așa cum am spus, Nelson St. James nu și-a dorit niciodată nimic multă vreme după ce a obținut ce-și dorise. Trebuie să zic totuși că, în toți anii în care am lucrat pentru el, niciodată nu l-am văzut să vrea ceva în felul în care părea să o dorească pe ea.

Aproape că-i puteai simți pe jurați absorbind adevărul celor auzite. Danielle St. James îl putea face să simtă astfel chiar și pe un bărbat care putea avea orice-și dorea.

— Dar, domnule Wiley, nu acesta este chiar motivul pentru care oamenii se căsătoresc? Pentru că se doresc unul pe celălalt atât de mult?

— În mod obișnuit, sunt sigur că este adevărat. Dar Nelson nu era un om obișnuit. Ura orice sugera numai permanența. Asta îl făcea ceea ce

era: gândul că exista întotdeauna ceva nou de obținut. Odată ce decidea ceva, nimic nu-l mai oprea, dar singurul motiv pentru care cumpăra orice era pentru a vinde respectiva achiziție mai târziu. A decis că trebuia să o aibă pe Danielle, că trebuia să se însoare cu ea. De ce s-a gândit că trebuia să se însoare cu ea nu știu, dar Nelson nu se schimbase – jocul își urma cursul. Voia să se însoare cu ea, însă niciodată nu s-a gândit că va fi pentru totdeauna. Din acest motiv i-am zis că trebuie întocmit un contract prenupțial, pentru că aceasta era slujba mea: să-i asigur protecția față de ce știam că se putea întâmpla mai târziu.

— Spuneți că niciodată nu a vrut să o păstreze pentru totdeauna? Dar, mai devreme, ați lăsat să se înțeleagă exact contrariul: anume că ea nu s-a gândit să-l păstreze pe el.

— Nu pricep.

— Ați zis că Nelson St. James voia să divorțeze, ați spus că plecase în călătorie împreună cu ea – la San Francisco, în Pacific – numai pentru a face divorțul cât mai ușor cu putință. Ați spus că v-a sunat în noaptea de dinaintea morții să vă comunice că voia să declanșați procedurile de divorț imediat. Ați afirmat toate acestea, nu-i așa?

— Da, așa am spus.

— Ați uitat motivul pentru care Nelson St. James a zis că voia de fapt divorțul? Nu pentru că se săturase de ea, nu pentru că „niciodată nu s-a gândit să o păstreze pentru totdeauna”, cum ați afirmat, ci pentru că Nelson St. James credea că soția lui avea o aventură! Nu aceasta ați spus, domnule Wiley? Nu aceasta este depoziția dumneavoastră sub jurământ?

— Da, așa a zis, dar asta nu schimbă faptul că mariajul nu ar fi durat, că…

— Dar mariajul chiar a durat șapte ani și a dus la nașterea unui copil, până când, conform mărturiei dumneavoastră, a aflat că ea are o aventură, nu-i așa?

— Da, dar…

— Dar ce, domnule Wiley? Ați înțeles greșit? Urmează să ne spuneți acum că el voia divorțul nu pentru că soția avea o aventură, ci pentru că el însuși avea o aventură?

— Nu, asta nu-i…

— Nu este adevărat că Nelson St. James avea o aventură? Că, în timpul căsătoriei, avusese numeroase relații cu alte femei?

— Am încercat să rămân în afara problemelor lui personale.

— Ați încercat să rămâneți în afară… Dumneavoastră ați fost cel care a insistat să facă un contract prenupțial! Dumneavoastră ați fost cel care, cu numai două minute mai devreme, m-ai informat că – exact care a fost expresia aceea pe care ați folosit-o pentru a descrie atitudinea domnului St. James față de căsătorie? Niciodată nu s-a gândit să o păstreze pentru totdeauna! Vă voi întreba direct, domnule Wiley: Nu este adevărat că domnul St. James s-a culcat cu alte femei în timpul căsătoriei cu acuzata Danielle St. James?

— Ba da.

— Credeți că făcea asta gândindu-se că fiecare dintre ele putea fi ultima?

— Poftim?

— Nelson St. James avea înjur de 60 de ani, corect?

— Da.

— Un bărbat de vârsta aceasta putea foarte bine să înceapă a se gândi la propria condiție de muritor?

— Da, așa presupun…

— Tocmai ați spus că singurul motiv pe care vi l-a oferit pentru căsătoria lui a fost dorința de a avea un copil și teama că nu i-a mai rămas multă vreme pentru aceasta. Fiecare aventură cu o nouă femeie putea fi dovada virilității lui, dovada că mai avea câțiva ani buni în fața lui, corect?

— Chiar că nu știu ce să răspund la această întrebare.

— Tocmai ați mărturisit că tot ceea ce-l interesa era gândul că exista întotdeauna ceva nou de achiziționat. Aceasta includea – nu-i așa? – și o nouă femeie de băgat în patul lui.

— Ei bine, eu…

— Era obsedat de gândul de a rămâne tânăr, obsedat de ideea că îmbătrânește, nu-i așa?

— Poate, dar…

— Frica de bătrânețe și de moarte aduce cu sine și frica de a nu lăsa nimic în urmă? Ați zis că a dorit să se însoare cu Danielle pentru că-și dorea un copil.

— Da, așa este, presupun.

— A făcut un testament când s-a căsătorit, nu-i așa? Sau, mai degrabă, și l-a schimbat pe cel care exista deja.

— Da.

— Și, în acel testament, exista un număr de donații caritabile, corect?

— Da.

Și acestea se ridicau la aproximativ ce sumă?

— La două sute de milioane de dolari.

— Și restul – care trebuie să fi însemnat câteva sute de milioane, dacă nu cumva mai mult –, cui îi rămânea restul?

— Soției lui, Danielle St. James.

— Prin moartea lui, deci, doamna St. James ar fi devenit cea mai bogată femeie din lume. Spun ar fi devenit, pentru că domnul St. James și-a schimbat acel testament, nu-i așa?

— Da, el…

— Cam în același timp, v-a cerut să întocmiți actele de divorț, cu numai câteva zile înainte de plecarea din New York și sosirea la San Francisco împreună cu soția, este adevărat ce spun, nu-i așa, domnule Wiley?

— Da, este corect, și-a schimbat testamentul.

Morrison l-a fixat cu o privire ucigătoare.

— Și acum cât are de moștenit doamna St. James, domnule Wiley?

— Nimic. Urma să divorțeze de ea, urma să…

— Urma să-i dea ceea ce era stipulat prin contractul prenupțial. Da, înțeleg. Dar acum ea nu mai primește nici măcar atât, nu-i așa, domnule Wiley?

— Nu.

— Și cât înseamnă aceasta, domnule Wiley? Spuneți-le juraților de ce femeia despre care se presupune că și-a ucis soțul pentru banii lui nu beneficiază deloc de pe urma morții acestuia.

Rufus Wiley a înghițit în sec.

— El a murit înainte de a divorța.

— Și, din această cauză, ea nu capătă nimic, nu-i așa? Nu mai capătă casa din Hamptons și nici nu mai primește un milion de dolari pe an. Morrison a clătinat din cap cu dispreț. Nu ați spus nimănui acest lucru nu-i așa? Faptul că Nelson St. James și-a schimbat testamentul, faptul că Danielle St. James urma să fie lăsată fără nimic, faptul că, dacă ar fi umblat după bani, ultimul lucru din lume pe care și l-ar fi dorit ar fi fost moartea lui Nelson St. James!

— Eu eram avocatul domnului St. James. Ceea ce făceam pentru el era o chestiune personală. Peste buzele subțiri, strânse ale lui Wiley a trecut un zâmbet cinic. Mă îndoiesc, de asemenea, că el i-a zis cuiva. Așa că nu ar fi avut de unde să știe că fusese scoasă din testament, nu-i așa?

— A fost evident momentul pe care-l căutați pentru a afirma că nu vă plăcea de ea. Bineînțeles că el i-a transmis acest lucru lui Danielle St. James, domnule Wiley! De unde să fi știut eu asta dacă nu aș fi auzit-o de la ea?

Zâmbind pentru sine, Morrison s-a dus la biroul lui și a început să-și tragă scaunul.

— Încă o întrebare, domnule Wiley: Când ați vorbit cu el ultima dată, când v-a spus că vrea să continuați procedurile de divorț, vi s-a părut că vă

vorbește un om aflat în culmea fericirii sau unul puțin decepționat?

— Se înțelege, conversația a fost destul de tensionată.

— Într-adevăr, destul de tensionată; nu numai că era pe punctul să-și piardă soția, era pe punctul să-și piardă, de asemenea, totul, nu-i așa?

— Nu cred că am înțeles la ce vă referiți.

— Domnule Wiley, el tocmai fusese pus sub acuzare de către un mare juriu federal. Se afla în fața unor acuzații care l-ar fi putut trimite în închisoare pe viață! Asta ar provoca depresia oricui, nu-i așa?

— Nu am avut impresia că era foarte îngrijorat de aceste lucruri.

Morrison nu l-a lăsat să termine.

— Vorbim despre un bărbat aflat în largul oceanului, singur, un bărbat de 60 de ani care, cu numai câțiva ani mai înainte, se căsătorise cu o tânără de până în 30 de ani, frumoasă, iar acum era în primejdie să o piardă nu numai pe ea, ci să-și piardă banii, reputația și libertatea. Nu este de mirare, nu-i așa, că un om aflat în această situație s-ar putea decide să-și ia viața?

Capitolul 13

Rufus Wiley contribuise la apărarea lui Danielle mai mult decât oricare martor pe care l-ar fi putut aduce Morrison. Contractul prenupțial pe care Franklin îl crezuse crucial pentru acuzare, dovadă a ceea ce ar fi pierdut Danielle prin divorț, a dovedit ce ar fi câștigat ea, de fapt. Uciderea lui Nelson St. James ar fi trebuit să fie comisă pentru bani, dar, în ceea ce privește banii, moartea soțului ei s-a dovedit a fi cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla lui Danielle St. James. Moartea soțului ei o costa tot ce ar fi putut obține prin divorț. În loc să fie motiv pentru crimă, problema banilor devenise pe neașteptate cea mai bună apărare pentru Danielle.

Acuzarea nu avea motivul crimei și, fără motiv, nu aveau nici caz. Era adevărat că pistolul avea amprentele lui Danielle pe el, dar și amprentele lui Nelson St. James se aflau pe armă. Dovada fizică era la fel de posibil de admis și în cazul sinuciderii, și în cazul crimei, iar Morrison l-a constrâns pe martorul acuzării să admită că Nelson St. James era depresiv. Dacă Morrison știa bine un lucru, acesta era să aștepte. Nu făcuse nicio mențiune cu privire la necazurile pe care le avea St. James până la momentul când a trebuit să adreseze ultima întrebare ultimului martor al acuzării.

Aceasta a fost, de asemenea, ultima întrebare pusă în acest caz. Rufus Wiley a fost ultimul martor. Nu mai exista nicio persoană pe care Morrison să o poată chema la bară, nimeni care să poată depune mărturie că vreuna dintre afirmațiile martorilor acuzării era falsă, nimeni care să-i poată oferi lui Danielle un alibi, care să insiste că ea se afla în alt loc decât în cel în care avusese loc crima, nimeni care să poată susține că Nelson St. James fusese ucis de altcineva și care să fie

credibil. Nu o putea aduce la bară pe Danielle ca să le spună juraților cum o făcuse, cum își împușcase soțul cu pistolul. Morrison nu avea un caz, dar nici nu trebuia să aibă. Greutatea apăsa pe acuzare, ea trebuia să dovedească incontestabil că Danielle își ucisese soțul și Morrison era cât se poate de sigur că Franklin nu reușise s-o facă și că jurații ar trebui să o achite.

I-a explicat toate acestea lui Danielle în seara aceea, dar ea știuse mereu ce plănuia el să facă. Distanța pe care, în mod normal, Morrison o păstra între el și clienții lui încetase de mult să existe. Morrison nu-i ascunsese nimic: îi spusese totul. Nu avusese niciun motiv să nu o facă.

— Domnule Morrison, a zis judecătoarea Brunelli în dimineața următoare, aruncându-i o privire fugitivă. Apărarea este pregătită să-și cheme primul martor?

Avocații, cei onești, îți vor spune că se simt întotdeauna ușurați când știu că procesul s-a încheiat, când știu că a fost audiat ultimul martor. Mai au încă de susținut pledoaria de închidere și apoi urmează așteptarea nesfârșită și extrem de tensionată a verdictului, dar, fără alți martori, nu mai există surprize, nimic care să-i poată lua pe nepregătite. Rufus Wiley, ultimul martor al acuzării, fusese ultimul martor din proces.

Tot ce mai rămăsese de făcut, lungile pledoarii pe care urmau să le țină amândoi avocații, instrucțiunile pe care judecătoarea urma să le dea juraților, deliberarea acestora în spatele ușilor închise, toate acestea se vor baza pe ceea ce se realizase până acum.

Morrison era încrezător și relaxat. S-a uitat direct la judecătoarea Brunelli.

— Onorată instanță, apărarea nu are martori.

Când asistența din sală și-a dat seama că Danielle St. James, femeia pe care veniseră cu toții să o vadă, nu va fi chemată la bară pentru a se apăra, a scos un oftat colectiv. Puteai simți

dezamăgirea, șansa ratată de a o asculta cu urechile lor pe această femeie despre care auziseră atâtea lucruri. Apoi, aproape imediat, a urmat o a doua reacție, un fel de liniște datorată uimirii. Danielle se ridicase de pe scaun.

— Onorată instanță, eu nu am dreptul să depun mărturie, dacă aș dori să fac acest lucru?

Lui Morrison i s-au tăiat picioarele și tot sângele i s-a concentrat în obraji.

— Danielle! a șoptit el cu o privire alarmată. Noi decidem dacă depui sau nu mărturie.

— Nu am dreptul, onorată instanță?

Alice Brunelli era numai urechi. Cu o privire îngrijorată a bătut cu două degete în masă, s-a oprit, a dat o dată din cap, apoi s-a întors spre jurați.

— Doamnelor și domnilor, este o problemă care trebuie discutată fără ca jurații să fie prezenți.

În clipa în care jurații au ieșit din sala de judecată, Brunelli a dat să o întrebe pe Danielle ceva, apoi s-a răzgândit și i-a adresat întrebarea lui Morrison.

— Pot presupune că ați informat-o pe clienta dumneavoastră cu privire la drepturile sale în această privință.

— Da, onorată instanță, am informat-o.

— Mai exact, în ce privește dreptul de a depune mărturie în apărarea ei?

— Da.

— I-ați spus că o persoană acuzată de crimă nu trebuie să depună mărturie, că nimeni nu o poate obliga să o facă, dar că, dacă vrea, o poate face?

— Da, onorată instanță.

Alice Brunelli stabilea un fapt, obținând mărturia lui Morrison despre ceea ce făcuse acesta, înainte de a o întreba pe Danielle dacă el spunea adevărul. Alice Brunelli a făcut totul în acord cu interpretarea strictă a legii, în special când aceasta implica o întrebare cu privire la comportamentul unui avocat. Morrison se întreba dacă la asta urma

să se refere Danielle, la comportamentul lui ca avocat. Avea oare de gând să încerce să se salveze singură afirmând că el fusese prea interesat de ea ca femeie, prea disperat să-și petreacă vremea în pat împreună cu ea pentru a acorda la fel de mult timp și atenție apărării ei?

Alice Brunelli și-a potrivit ochelarii cu lentile groase și și-a pus amândouă mâinile pe biroul din fața ei.

— Doamnă St. James, ați auzit ce a zis avocatul dumneavoastră. Este adevărat tot ce-a spus? V-a informat că aveți dreptul să depuneți sau nu mărturie, cum preferați, și că nimeni, nici chiar avocatul dumneavoastră, nu poate lua această decizie în locul dumneavoastră?

— Domnul Morrison a făcut toate acestea și mai mult de-atât. Mi-a explicat totul. Știu că nu trebuie să depun mărturie, știu că nimeni nu mă poate obliga. Și, da, mi-a zis că decizia dacă depun sau nu mărturie îmi aparține. Este greșeala mea, onorată instanță. Domnul Morrison a repetat cu mine, ieri, după ce am plecat de la tribunal, toate acestea. I-am zis că-i voi urma sfatul. Și poate că trebuia să-l urmez, dar acum, când trebuie să iau această hotărâre, acum, că nu mai este deloc timp, mi-am dat brusc seama că, indiferent ce se întâmplă, vreau să spun adevărul. Vreau să știe toată lumea ce s-a întâmplat. Vreau să-mi curăț numele.

Nu exista nicio umbră de schimbare în expresia ei, nimic care să sugereze cea mai mică îndoială sau nesiguranță cu privire la ce voia să facă. Și acum, Morrison și-a dat seama că aceasta nu era o decizie luată în urma unui impuls de moment. Danielle își pusese în cap să mărturisească, și asta cu mult timp în urmă. Dacă ea nu mințise cu privire la intenția aceasta prin nimic din cele spuse, tăcerea mințise în locul ei.

— Doriți să vă consultați câteva minute cu clienta dumneavoastră, domnule Morrison?

Să se consulte cu ea? Voia să o strângă de gât, nu să se consulte cu ea!

— Nu, onorată instanță. A încercat să prezinte situația în cea mai bună lumină. Dacă aș fi știut că acuzata vrea să depună mărturie, aș fi chemat-o la bară. Îmi cer scuze pentru confuzie.

Brunelli i-a făcut aprodului semn cu mâna.

— Poftiți-i pe jurați în sală.

Aveau la dispoziție un minut sau două. Morrison și-a tras scaunul aproape de Danielle.

— Mi-am folosit toată energia să-i fac să creadă că el s-ar fi putut sinucide și acum tu intervii și le spui că tu ai apăsat pe trăgaci? Dacă te duci la bară, nu mai pot face nimic ca să te salvez. Nu este prea târziu. Tot ce trebuie să fac este să mă ridic și să spun că, în cele din urmă, nu o vom face, că apărarea se oprește aici. Pentru numele lui Dumnezeu, gândește-te ce faci! Copilul tău a rămas fără tată. Vrei să nu aibă nici mamă?

Ea dădea din cap, urmărindu-i fiecare cuvânt. Pentru un moment, datul din cap s-a oprit și ochii ei au devenit duri, reci și hotărâți.

— Ai încredere în mine, a spus ea lăsându-l fără grai prin siguranța aproape nemiloasă a vocii. Știu ce am de făcut.

Nu avea de ales, trebuia s-o cheme la bară. Pentru prima dată în cariera lui Morrison, sarcina apărării îi revenea altcuiva.

Toți ochii erau ațintiți asupra ei în vreme ce s-a ridicat și, fără nicio ezitare, ajurat să zică adevărul. Tăcerea din sala de judecată era asurzitoare, profundă.

— Vă rog să vă spuneți numele întreg și să silabisiți numele de familie pentru a fi notat.

— Danielle St. James, a răspuns ea cu acea voce înfiorată, ca o adiere care părea să te învăluie. S-a întors spre Philip Conrad și și-a rostit rar numele pe silabe.

Conrad l-a notat, fără nicio expresie pe chip.

Morrison nu știa ce s-o întrebe, habar n-avea ce avea ea de gând să zică. Tot ce putea el face era să o invite să-și spună povestea cu propriile cuvinte și să asculte alături de toți ceilalți. Aceasta era intenția lui, dar a intervenit ceva. Fie că a fost avocatul din el, fie că a fost vanitatea lui rănită, dar s-a trezit adresându-i întrebarea pe care i-ar fi pus-o dacă s-ar fi gândit vreodată că ar putea fi nevinovată.

— Doamna St. James l-ați ucis sau nu l-ați ucis pe soțul dumneavoastră, Nelson St. James?

În ochi i s-a citit durere, o expresie inconfundabilă de regret profund. Îl ucisese și acum urma să explice cum o făcuse și cât de rău îi părea.

— Nu, nu l-am omorât pe Nelson. Dar este vina mea – n-ar fi făcut-o dacă n-aș fi fost eu.

Era cea mai surprinzătoare minciună pe care Morrison o auzise vreodată. Chiar și mai șocant, ea părea să o creadă.

Ochii ei erau plini de remușcări, vocea – un suspin înecat. Morrison era atât de uimit, încât nu a reușit să-și disimuleze prea bine incredulitatea.

— Este declarația pe care o dați aici, sub jurământ, că nu l-ați ucis pe Nelson St. James, că nu l-ați împușcat cu acea armă? Declarați că soțul dumneavoastră s-a sinucis?

— Da, dar nu ar fi făcut-o dacă eu nu i-aș fi zis ce i-am zis!

— Ce i-ați zis?

— Mi-a spus că are de gând s-o facă, iar eu i-am zis că n-are decât!

Un val de rumoare a cuprins sala. Era un lucru atât de cumplit, încât toată lumea a crezut-o.

— I-am spus că, din partea mea, n-are decât să o facă. A apăsat el pe trăgaci, domnule Morrison, dar eu sunt vinovată. Așa că, la întrebarea dacă eu l-am ucis, răspunsul sincer este că eu cred că da.

Morrison era încolțit. Singura alternativă era să preia minciuna ei.

— Ce-ar fi să începeți cu începutul. Care a fost motivul pentru care dumneavoastră și soțul dumneavoastră ați plecat împreună în acea ultimă călătorie? Au auzit mărturia avocatului soțului dumneavoastră, domnul Rufus Wiley, că soțul dumneavoastră dorea să divorțeze, iar dumneavoastră voiați să-l convingeți să nu o facă. Este adevărat?

— A fost mai mult decât atât. Este adevărat că Nelson a spus că vrea să divorțeze și mi-a spus că-și schimbase testamentul – întotdeauna Nelson făcea amenințări de un fel sau altul –, dar atunci a fost prima dată când eu i-am zis lui că, dacă nu intentează el divorț, o voi face eu, că nu mai suportam, că nu știam ce era mai rău: toate infidelitățile lui sau prosteștile lui furii de gelozie de fiecare dată când mă vedea vorbind cu alt bărbat.

Obrajii începuseră să i se coloreze. Morrison văzuse asta și mai înainte, această izbucnire de mânie și revoltă când ea începea să vorbească despre fapte făcute de cineva, fapte care ei nu-i plăceau. Ea și-a dat seama de ce i se întâmpla și a întors rapid situația în favoarea ei.

— Ne-am iubit, le-a explicat ea juraților cu o privire îndurerată. Ne-am iubit cu adevărat, dar Nelson se implicase în anumite lucruri, afaceri, eu nu știu în ce anume și devenise insuportabil. Și apoi, când a fost pus sub acuzare, situația a devenit încă și mai rea.

Danielle și-a plecat privirile în pământ. A oftat de i s-au scuturat umerii. Când și-a ridicat din nou privirile, ele exprimau o nouă vulnerabilitate, ca și cum nu putea înțelege cum de lucrurile luaseră o întorsătură atât de oribil de greșită când intențiile fuseseră atât de bune.

— A fost ideea mea să ne întoarcem pe iaht. Simțeam nevoia să plec. I-am spus lui Nelson că de el depindea dacă venea cu mine sau nu, că, dacă era de părere că mariajul nostru merită salvat,

eram dornică să discutăm măcar despre acest lucru. Poate că era mai bine dacă nu i-aș fi cerut asta. N-am făcut decât să ne certăm tot timpul. Și n-am putut nici măcar să ne certăm în particular, a trebuit să o facem peste tot. De aceea am ieșit în noaptea aceea din restaurant. Nelson putea deveni așa de vulgar.

— Rufus Wiley a afirmat că soțul dumneavoastră voia să divorțeze pentru că aveați o aventură. Morrison îi căuta privirile, întrebându-se dacă îl mințise când îi povestise că nu avusese nicio aventură și dacă avea de gând să mintă în continuare. Doamnă St. James, ați avut vreo aventură și soțul dumneavoastră a aflat despre ea?

În loc să se întoarcă să se uite spre jurați, ea a continuat să-l privească pe Morrison. Avea ochii mari și candizi, dar totuși, în momentul acela, solemni și hotărâți.

— Da, domnule Morrison, aveam o aventură și soțul meu a aflat de ea.

Morrison nu o cunoștea pe vremea aceea – ea trăia la un continent distanță și era căsătorită cu un alt bărbat –, dar totuși a simțit un ghimpe de gelozie. Și, chiar în clipa aceea, și-a dat seama că ea știa că era gelos – a văzut în ochii ei – și nu a deranjat-o câtuși de puțin.

— Și mai continuați să vă certați din cauza acestui lucru? Acesta era motivul disputei dumneavoastră?

— Da, în principal. Pentru Nelson nu a contat că am făcut-o – că am avut o aventură, dacă se poate numi astfel, nu a durat mai mult de câteva săptămâni – pentru că nu știam altă cale pentru a-i atrage atenția asupra mea. Nu mai puteam să mă tot țin după toate acele diferite femei cu care avea el aventuri.

Danielle s-a întors înspre jurați și le-a privit direct în ochi pe câteva dintre femei.

— El nu a admis nicio scuză pentru ceea ce făcusem. Nelson era cu mult mai în vârstă decât

mine și fusese crescut într-o lume în care bărbații făceau tot ce doreau și femeile făceau ce li se spunea. Insista că nu conta deloc ce făcuse atâta vreme cât păstrase discreția, dar ceea ce făcusem eu conta, pentru că eu eram soția și mama copilului lui. I-am zis că este ipocrit și nebun, și că era smintit dacă își închipuia că voi continua să rămân căsătorită cu el dacă mai continua să facă astfel de lucruri.

După aceste cuvinte, Danielle a căzut într-o tăcere lungă, meditativă, cu ochii plini de regrete pentru ceea ce ar fi putut preveni atât de ușor și acum nu mai putea schimba defel. A fost greșeala ei, părea să insiste asupra acestui lucru cu fiecare clipă care trecea, greșeala ei că Nelson St. James murise.

— A ajuns să fie atât de rău, fiecare dintre noi a spus atâtea lucruri pline de ură. Eu chiar nu vedeam rostul de a rămâne împreună. Ieșisem ca să fim singuri, să vorbim despre ce aveam de făcut ca să ne salvăm căsnicia, pentru că nu mai puteam fi împreună în aceeași încăpere fără a ajunge la aceste țipete constante și sălbatice. Atunci s-a întâmplat – de aceea s-a întâmplat –, când a înțeles în cele din urmă că vorbeam serios, că nu voi mai fi soția lui.

— Nelson mi-a zis că încă îi aparțineam, că nu-l puteam părăsi și că nu iubise pe nimeni niciodată cu excepția mea. Apoi, m-a luat și a făcut cu mine tot ce-a vrut. A crezut că rezolvase criza, că, deoarece mă posedase din nou, eram încă a lui. Eu m-am îmbrăcat, i-am spus că plec și că nu mă voi mai întoarce niciodată. Și atunci i-am zis ceva ce a fost așa de insuportabil de crud și de plin de ură – eram așa de furioasă, încât nu m-am putut abține –, i-am spus că-l părăsesc pentru un alt bărbat, că eram îndrăgostită de altcineva, de bărbatul cu care avusesem o aventură. I-am zis lui Nelson că era prea bătrân, că nu mai puteam suporta imaginea lui de om bătrân, că-mi doream pe cineva mai tânăr,

mult mai tânăr, de care să nu-mi fie milă când mă ghemuiesc în patul lui. Și, i-am mai spus că oricum nu conta, că viața lui era terminată, că, indiferent ce ar fi făcut, va ajunge la închisoare și niciodată nu va mai ieși de acolo viu! El mi-a zis că nu-l puteam părăsi, m-a implorat să rămân. A luat pistolul pe care-l aveam la noi pentru protecție și a început să-l agite în aer. A spus că, dacă îl părăsesc, se va sinucide. Și, știți ce i-am zis atunci? Știți care sunt cuvintele care continuă să-mi răsune în minte, cuvintele pentru care aș da orice să le iau înapoi? I-am spus că n-are decât s-o facă și că nimeni nu-i va simți lipsa când nu va mai fi! Apoi, am încercat să-l opresc. Am alergat după el pe punte. Am țipat la el, l-am implorat să nu o facă, dar a fost prea târziu! Și-a dus pistolul la cap și apoi a fost zgomotul acela groaznic și sângele, sângele peste tot. Apoi, nimic nu a mai contat. Nelson nu mai era și eu am știut că viața mea s-a sfârșit.

Capitolul 14

Morrison voia să o prindă pe Danielle de umeri și să o scuture până își venea în fire, să o scuture până înțelegea ce făcuse.

— Ai mințit!

Danielle și-a ridicat imperceptibil bărbia. Pe buze i-a apărut un zâmbet subțire, ironic. Ochii îi erau reci, limpezi și obraznic de analitici. Morrison nu se mai putea minți singur: Danielle nu avea niciun fel de conștiință, era total indiferentă la orice, cu excepția avantajului ei. A spune sau a nu spune adevărul – singura problemă care ar ajuta-o cel mai mult. Cinstea și minciuna deșănțată nu erau altceva decât instrumente interșanjabile. Atitudinea ei era monstruoasă, ceea ce făcuse ea, incalificabil.

— În ce fel a fost povestea mea diferită de a ta? Tu le-ai zis că s-ar fi putut să fie sinucidere, eu le-am spus că așa a fost: sinucidere!

Lumina înserării arunca umbre palide în cameră. Sub marea de umbrele deschise din cauza ploii reci de decembrie, oamenii de pe strada de jos se grăbeau spre casele lor, venind de la muncă.

— Ai mințit, a repetat Morrison.

Singura ei reacție a fost un fel de nepăsare chibzuită.

— Nu este cu nimic diferit de ceea ce ai făcut tu.

— Eu vorbeam despre ceea ce puteau dovedi sau nu probele. Eu le-am vorbit juraților despre dovezile pe care le aveau în fața lor, ele erau în aceeași măsură probe că soțul tău s-a sinucis, cât erau, și că tu l-ai ucis. Nu este chiar același lucru cu mărturia sub jurământ că s-a sinucis și că tu ai încercat să-l oprești.

Cu fiecare minut care trecea, Morrison devenea din ce în ce mai furios, furios nu numai pe ea, ci mai degrabă pe sine însuși.

— Îți dai seama vreun pic ce ai făcut?

— Te-am ajutat să câștigi procesul! Am făcut să fie sigur că nu voi ajunge în închisoare pentru ceva ce tu ai zis că nu a fost crimă.

— Ai mințit sub jurământ! Ai comis sperjur!

— Și ce dacă? Ți-am spus ție totul. Tu ai știut exact ce s-a-ntâmplat. Ți-am povestit de ce l-am ucis, cum el însuși m-a împins la asta, dar tu nu ai vrut ca jurații să știe toate aceste lucruri. Care a fost ultimul lucru pe care l-ai determinat pe Rufus Wiley să-l recunoască? Cât de depresiv era sărmanul Nelson în noaptea în care l-a sunat la telefon. Îmi amintesc ce ai spus – și te-ai asigurat că jurații au auzit foarte clar –, anume că nu ar fi o surpriză prea mare dacă un bărbat mai în vârstă aflat în situația să-și piardă soția mult mai tânără, că un bărbat mai în vârstă, confruntat cu posibilitatea unei vieți în închisoare, a început a se gândi că nu mai vrea să trăiască! Da, la naiba cu tine, am mințit, dar faptul că tu ai frecventat trei ani cursurile școlii de drept ca să înveți cum să minți cu legea în mână nu îți dă dreptul să-mi spui ce ar fi trebuit sau nu ar fi trebuit să fac pentru a mă salva!

Era logica unei eleve, argumentul care scuza orice păcat: că nimic nu era foarte rău dacă diferența dintre bine și rău era doar o problemă de proporții. Era argumentul că nimic nu se stabilise vreodată cu exactitate, cu excepția chiar a lucrului despre care ea a zis că el nu l-a avut: puterea de a o supune voinței lui. Morrison a lovit biroul cu palma deschisă atât de puternic, încât a făcut-o să clipească.

— Ieși! a strigat el cu toată forța de care vocea lui era în stare, în timp ce a țâșnit de pe scaun și i-a arătat ușa cu degetul. Nu vreau să te mai văd în viața mea! Nu vreau să mai vorbesc vreodată cu tine! Nu vreau să mai am niciodată de-a face cu tine? Jur în fața lui Dumnezeu că, dacă nu ieși de aici în cinci secunde, în cuvântarea mea de

închidere, de mâine, singurul lucru pe care îl voi spune va fi adevărul despre ceea ce ai făcut!

Morrison a rămas în birou, lucrând sau încercând să lucreze la pledoaria pe care urma să o țină în fața juraților și le va zice că acuzarea nu reușise să-și demonstreze cazul; va sta acolo, arătând cât de sincer și spunându-le juraților că, atunci când analizează toate probele, singura lor alternativă era să dea verdictul de nevinovăție. Singura lui mângâiere era că nu trebuia să le ceară să spună despre ea că este inocentă.

Probele îl făceau să-și păstreze mintea întreagă. Era vorba de ceea ce putea demonstra, nu de ceea ce credea. Cel puțin pentru o vreme, și-a amintit cum era să fii avocat, să fii implicat în cazuri în care acuzatul putea fi oricine, pentru că singurul lucru care conta era cazul construit de procuror și orice fisură pe care ar fi putut-o descoperi. Treptat, Danielle a început să dispară, și o femeie pe nume doamna Nelson St. James i-a luat locul. Morrison cunoștea fiecare centimetru din trupul gol al lui Danielle, dar numai ocazional o atinsese pe doamna St. James pe braț ori pe umăr, și asta numai pentru a-i dovedi juriului că era alături de ea.

Cazul a început să capete o formă proprie, pledoaria de închidere a lui Morrison a început să se scrie singură. Elementele principale, afirmațiile pe care Franklin nu fusese în stare să le dovedească, s-au aranjat în ordinea corectă, logică, fraze și cuvinte care urmau să arate ceea ce omisese procurorul au început să se aștearnă pe pagină. Morrison a scris și a rescris nu paragrafe sau propoziții întregi, ci notițe scurte pe care trebuia să și le aducă aminte când se ridica de la biroul lui din sala de judecată și începea să vorbească de parcă totul era spontan, nu învățat pe de rost.

Timp de câteva ore care au trecut repede, Morrison a reușit să se concentreze asupra lucrului

pe care-l avea de făcut cu aceeași intensitate pe care o avusese în zilele de dinainte de a se fi combinat cu Danielle. Dar, cu cât se apropia de final, cu atât începea să-și piardă concentrarea, gândurile zburându-i către ea, la felul cum îl făcea să se simtă.

Puțin după ora 11, totul fiind deja pregătit pentru a doua zi, a stins luminile. În holul de la parter, un om de serviciu în vârstă ținea strâns o mătură, cu ochii pe jumătate închiși, în poziția pe care probabil o avusese în tinerețe, când dansa cu o femeie. Afară, ploaia, care căzuse toată ziua, ca o burniță gri fără odihnă, se oprise. Cerul era plin de stele, iar aerul era răcoros și dulce, și curat. Oamenii ieșiseră pe străzi, plimbându-se agale, intrând și ieșind din restaurante, din baruri. Toți îi erau străini lui Morrison, dar el părea să-i cunoască pe toți. În San Francisco, noaptea era întotdeauna plină de nostalgie. A tras adânc aer în piept și s-a uitat împrejur. Încă o singură zi, și procesul se va fi încheiat; încă o singură zi, și-și va putea spăla mâinile de toată afacerea aceasta sordidă. Jurații vor decide ce se va întâmpla cu Danielle. El nu va mai avea nimic de făcut.

Pe strada de lângă clădirea Nob Hill în care locuia nu era nimeni. La câteva străzi distanță, la Mark Hopkins, câteva persoane își așteptau mașinile. Morrison se gândea la Danielle, care probabil că dormea acum în camera ei. A dat să deschidă ușa, dar s-a oprit și a mai aruncat o ultimă privire spre stradă. Și a văzut-o cum venea pe jos, parcurgând distanța scurtă de la hotel la clădirea lui, costumată într-una dintre ținutele nebunești cu care se deghiza, plină de o emoție ciudată, de nerăbdare, cu gândul la prima lui reacție de uimire la vederea felului în care se deghizase. Morrison a încercat să-și spună că era mai bine să nu se mai întâlnească niciodată cu ea după proces, că ea era prea periculoasă și prea necinstită, că era o femeie fără conștiință, o femeie

care făcuse dragoste cu soțul ei și apoi îl omorâse și, datorită lui, ar putea acum să scape de acuzația de crimă. Era adevărat, iar el știa lucrul acesta, dar oricum nu schimba cu nimic situația. Ce contează motivele când ceva te rănește atât de tare?

Portarul a deschis ușa aproape înainte ca Morrison să fi pus mâna pe clanță.

— Este aici de mai mult de o oră, a rostit el pe un ton confidențial. Rostogolindu-și ochii în orbite, a arătat înspre cele două șezlonguri din fața ferestrelor holului. Danielle stătea într-unul dintre ele și, de această dată, venise nedeghizată.

— Îmi cer scuze, a spus ea. Îmi pare rău pentru ce-am făcut; regret ce-am zis. Mi-a fost frică, prea frică pentru a judeca drept. Trebuia să fi făcut ce mi-ai spus tu să fac, trebuia să te fi ascultat. Mă poți ierta? Mă urăsc pentru că am făcut ce-am făcut.

Stătea în picioare în fața lui, atât de aproape, încât îi simțea respirația. El a prins-o de încheietura mâinii și a ținut-o strâns.

— Nu mai vorbi acum despre asta.

Au așteptat împreună liftul, tăcuți, fără un cuvânt, toate bunele lui intenții erau duse pe apa sâmbetei. Au intrat și au rămas nemișcați până s-a închis ușa și apoi, în timp ce liftul începea să se miște încet, a tras-o lângă el și ea l-a cuprins cu brațele pe după gât. S-a auzit soneria și liftul s-a oprit. Danielle s-a îndepărtat în timp ce ușa s-a deschis și în lift a urcat un cuplu mai în vârstă. Femeia a zâmbit formal, dar soțul acesteia a recunoscut-o pe Danielle. Cu o expresie serioasă, curtenitoare, a spus bună seara și a zâmbit într-un fel care părea a nu-i dori nimic altceva decât mult noroc.

Au coborât din lift și au luat-o poticnindu-se pe culoar, spre apartamentul lui Morrison. Ușa s-a închis în urma lor și ei au început să-și rupă hainele unul celuilalt. Nu mai aveau răbdare. S-au așezat pe podea încă pe jumătate îmbrăcați și apoi

Morrison a fost înăuntrul ei și era tot ce știa el pe lume. Nu mai exista nimic, decât Danielle.

— Îmi pare rău, a spus ea cu voce blândă când totul s-a terminat. Îmi pare rău că am făcut ce-am făcut, îmi pare rău că ți-am făcut ce ți-am făcut. Niciodată n-am avut încredere în cineva, dar în tine trebuia să fi avut încredere. L-a sărutat pe frunte. Haide! E bine pe podea, dar în pat este și mai bine.

Și-a strâns hainele și le-a făcut grămăjoară pe un scaun din camera de zi. Un zâmbet ciudat, melancolic i-a apărut pe buze.

— Nu am fost niciodată îndrăgostită de cineva. Știai asta, nu-i așa? Am văzut-o în ochii tăi… când ți-am spus ce am făcut cu Nelson acea primă dată când am fost în biroul lui. Am văzut-o în ochii tăi – acea umbră de dezamăgire și poate chiar de durere. Tu nu ai vrut să crezi asta despre mine, că eram o femeie care se folosește de sex pentru a obține ce vrea. Tu ai crezut că meritam mai mult decât atât, ai crezut că ar trebui să găsesc pe cineva pe care să-l vreau la fel de mult cât mă vrea el. Niciodată nu mi s-a întâmplat asta, nu am dorit pe nimeni în acest fel, n-am fost niciodată îndrăgostită, dar cred că pot să mă îndrăgostesc sau m-aș putea îndrăgosti de tine.

Morrison a cuprins-o cu brațul și a tras-o strâns lângă el și a vrut mai mult decât oricând să nu-i dea drumul, să o țină numai la pieptul lui, să-i simtă inima bătând lângă a lui și să știe că, dincolo de fierbințeala și violența a ceea ce făceau împreună, mai era ceva, o tandrețe care, pentru un timp cel puțin, îi făcea să creadă că ar putea dura.

— Haide în pat, a șoptit ea cu voce moale, languroasă, care l-a făcut să uite totul cu excepția clipei aceleia și a ceea ce trăia.

S-au strecurat în pat și au făcut ceea ce nu mai făcuseră până atunci, ceva ce niciodată nu le trecuse prin imaginația lor febrilă: au uitat de sex și au făcut dragoste cu un fel de inocență

caracteristică de obicei primei nopți de dragoste. Blând, uneori cu stângăcie, cu mici scuze și anticipări ezitante, o ignorare a cărnii pe care niciunul dintre ei nu o cunoscuse înainte, era un dans al propriilor lor intenții, un dans care s-a încheiat la fel de încet și de ușor cum începuse.

— Ce vom face? a repetat ea cu voce dulce, tristă.

— Nu știu. Să trecem de ziua de mâine, să terminăm cu procesul ăsta. Vom vedea ce se întâmplă apoi, presupun.

— Ce-ar fi să stăm amândoi aici? După proces, după ce se termină totul? Eu aș putea, dacă mă vrei.

— Da, te vreau. Dar tu?

— Da, eu vreau.

— Îl ai pe Michael.

— Da, îl am pe Michael. Te deranjează? Că am un copil?

— Nu, bineînțeles că nu, de ce m-ar deranja?

— Poate că nu este o idee bună, poate că nu va merge.

— Este o idee foarte bună. Va merge dacă noi vrem să meargă. Vrei să meargă?

— Da, dar hai să vedem ce simțim – ce simți tu – după ce se termină totul. Simți într-un fel acum, dar, când totul se va termina, nu vei mai avea aceeași responsabilitate, același sentiment al datoriei.

În cele din urmă, Morrison a spus-o, i-a spus ceea ce el știuse aproape de la început, ceea ce știuse, de fapt, din primul moment în care o văzuse.

— Eu te iubesc, obligația nu are nicio legătură cu asta.

Ea a pus două degete pe buzele lui și a clătinat ușor din cap.

— La început, toți cred că sunt îndrăgostiți de mine.

— Te iubesc, și tu știi asta.

Danielle a zâmbit și a clătinat iarăși din cap și apoi ochii ei mari și adânci s-au umplut de ceva ciudat și neașteptat, de privirea unei femei speriate căreia îi era frică să fie singură, o privire de dezamăgire amară.

— Nu sunt ceea ce crezi tu că sunt, Andrew Morrison! Nu sunt! Aș vrea să fiu, aș vrea să pot să-ți dau tot ce-ți dorești, dar nu pot! Așa că, te implor, nu te îndrăgosti de mine sau măcar nu mă iubi atât de mult, încât să nu-ți vezi mai departe de drumul tău când vei constata cât de nepotrivită sunt pentru tine.

Este posibil ca acesta să fi fost singurul lucru cinstit pe care i-l spusese vreodată, dar era prea târziu, mult prea târziu pentru Morrison. O iubea, era mai îndrăgostit decât își putuse închipui vreodată că va fi. Tot ce urma să i se întâmple decurgea din acest adevăr. În noaptea aceea, Morrison nu a dormit, nu pentru că nu a avut somn, ci pentru că nu a vrut să piardă nicio secundă din fericirea pe care o simțea când o ținea pe Danielle în brațe. A ținut-o strâns lângă el în timp ce ea dormea, a stat cu ea în brațe până când s-a făcut dimineață și nu a mai putut să o rețină. Morrison o iubea, și era condamnat.

Capitolul 15

Robert Franklin s-a ridicat de pe scaunul de la biroul din sala de judecată, gata să-și înceapă pledoaria. Era îmbrăcat în cel mai bun costum al său. Îl cumpărase de la un magazin universal și nu-i venea chiar perfect, dar efortul de a arăta decent avea un efect favorabil în sine.

Franklin se străduia, asta au înțeles toți cei care-l urmăreau cum a zâmbit politicos și și-a dres glasul. Franklin se străduia. Cine poate cere mai mult decât atât? Nu mai era nici pe aproape atât de nervos cum fusese la începutul procesului, când uitase ce avea de gând să spună, chiar înainte de a fi început bine alocuțiunea de deschidere. Stătea în picioare în fața boxei juraților, ținând mai multe foi bătute la mașină în mână. A început prin a evoca propria lui încurcătură de la începutul procesului.

— Când a început procesul acesta, eu am avut o stare de nervozitate deosebită. S-a uitat la jurați cu o expresie de simpatie împărtășită. Îmi imaginez că majoritatea dintre dumneavoastră a simțit oarecum la fel, cu toată lumea aceasta aflată în sală și urmărind ce se întâmplă, știind că tot ce se petrece aici va ajunge la cunoștința țării întregi, lumii întregi. M-am făcut de râs. Recunosc. Am uitat ce voiam să spun – am spus probabil lucruri pe care nu voiam să le spun. Nu numai mulțimea a fost motivul care m-a făcut să fiu complexat și stingherit. Am avut și mai înainte de înfruntat avocați buni, dar niciunul dintre ei atât de formidabil ca domnul Morrison, avocatul apărării.

Un zâmbet timid a traversat imperceptibil buzele lui Franklin. Jurașilor le-a plăcut felul în care și-a recunoscut lipsurile și onestitatea care l-a determinat să o facă.

— Dar acesta nu este un proces în care avocații să fie judecați, e un proces care trebuie să

stabilească dacă acuzata, Danielle St. James, și-a ucis sau nu soțul, pe Nelson St. James. Și, în această speță, dovezile sunt clare. Danielle St. James este vinovată. Permiteți-mi să vă amintesc ce v-am spus la început, care erau, în ciuda greșelilor pe care le-am făcut, punctele forte ale acuzării ce urmau să fie dovedite.

Franklin a aruncat o privire spre notițele pe care le ținea în mână. Dând din cap ca pentru sine, s-a uitat către jurați.

— V-am spus că aici nu este vorba de o crimă pasională, de un act de violență ce a urmat unei altercații care a scăpat de sub control, v-am spus că a fost o crimă făcută cu sânge rece, din motive financiare. V-am spus că acuzata a venit aici, în San Francisco, împreună cu soțul ei, v-am spus că s-au certat… Franklin s-a oprit și și-a consultat notițele, asigurându-se că a folosit expresia potrivită. Că au început să se certe în momentul în care a aterizat avionul, că ea s-a enervat atât de tare, încât a ieșit din restaurantul în care luau cina și că au continuat să se certe când au plecat cu iahtul personal.

Ochii lui Franklin au parcurs lent distanța de la un capăt la altul a boxei juraților, descriind un arc cu privirea. Vârându-și mâna liberă în buzunar, și-a aplecat fruntea în vreme ce s-a întors spre Danielle, care era așezată lângă Morrison.

— Și v-am spus că, la numai câteva clipe după ce s-a auzit împușcătura care l-a ucis pe Nelson St. James, acuzata, Danielle St. James, a fost găsită cu pistolul în mână, și de jur-împrejur era numai sânge.

Franklin își amintise exact vorbele, nu uitase niciuna, iar gestul – o răsucire lentă prin care a atras toate privirile asupra lui Danielle – le aduse aminte tuturor că, dincolo de argumentațiile din zilele trecute, ea era judecată și el nu avea niciun dubiu că ea era vinovată de crimă.

— Nelson St. James a fost împușcat pe iahtul său, în mijlocul Pacificului, în vreme ce se îndreptau spre San Francisco, așa-i? Da, bineînțeles, ați ascultat mărturia – nu există nicio îndoială în această privință. Cauza morții este rana provocată de împușcătură? Da, toată lumea – chiar și apărarea – este de acord că așa a murit. Nici măcar o persoană nu a avut obiecții legate de faptul că pistolul care l-a ucis a fost chiar pistolul găsit în mâna acuzatei sau că pe pistol s-au găsit amprentele acuzatei.

Franklin a început să se plimbe prin sala de judecată cu mâinile la spate. Ridurile de pe frunte i s-au adâncit și i s-au accentuat și în jurul sprâncenelor. Părea că se concentrează asupra unei probleme excepțional de dificile.

— Toate probele – absolut toate! – o indică pe ea, pe acuzată, pe Danielle St. James. Nu mai era nimeni acolo, pe puntea iahtului, când s-a întâmplat. Pistolul a fost arma crimei. Da, știu că a fost achiziționat pe numele soțului ei, dar ea nu neagă că el l-a cumpărat pentru ea. Era pistolul ei, l-a ucis cu el și, înainte de a apuca să scape de el – de a-l arunca în ocean –, a fost prinsă ținându-l încă în mână. Toate dovezile o indică pe ea, dovezi în privința cărora nu există nicio urmă de îndoială. Dar întrebarea, întrebarea pe care apărarea a pus-o decât ori a avut ocazia, întrebarea este de ce? De ce să-și ucidă Danielle St. James soțul? V-am spus în cuvântul meu de deschidere, așa cum am amintit cu câteva minute în urmă, că este vorba de „o crimă cu premeditare, pentru bani”. Poate că trebuia să spun „crimă cu premeditare, din cauza banilor”. Apărarea a încercat să argumenteze că Danielle St. James avea toate motivele posibile ca soțul ei să trăiască. El avea de gând să divorțeze, dar ce-i cu asta? Ea primea o casă în Hamptons și un milion de dolari pe an. Dar acum, pentru că el este mort, ea nu mai obține nici măcar atât. Moartea lui Nelson St. James o costă, cu alte

cuvinte, totul. Dar declanșează toată mânia, toată furia, sentimentul de a fi forțată să se supună termenilor unui contract prenupțial care, indiferent cât de cuprinzător poate să-mi pară mie sau vouă, era nimic în comparație cu cât valora Nelson St. James și cu ceea ce ar fi putut ea obține dacă nu ar fi existat un contract prenupțial. L-a ucis, l-a împușcat mortal, nu din cauza banilor pe care urma să-i obțină, ci din cauza banilor pe care urma să-i piardă prin divorț.

Franklin stătea la capătul boxei juraților, cu mâna dreaptă pe balustradă. Avea broboane de sudoare pe frunte.

— Și ce spune acuzata despre aceste dovezi, despre aceste dovezi copleșitoare care probează că a fost crimă? Clamează existența alte persoane, afirmă că altcineva aflat la bord a luat pistolul și l-a ucis pe St. James? Spune că a fost un accident, că pistolul s-a descărcat în timp ce ei se certau? Susține cumva că a fost legitimă apărare, că el a atacat-o și că singura alternativă pe care a avut-o ea a fost să-l împuște? Nu, nu spune că el s-a sinucis! Spune că era disperat că o va pierde prin divorț, spune că era disperat din cauza problemelor cu legea pe care le avea. Și ce probe ni se oferă în acest sens? De ce a depus mărturie acuzata? Toate dovezile o indică pe ea și ea ce spune? „Nu eu am făcut-o, el a făcut-o”.

Franklin a aruncat o privire lungă, atotcunoscătoare spre jurați, o privire care le zicea că ar trebui să trateze depoziția lui Danielle cu tot disprețul pe care-l merită.

— Acum, haideți să ne asigurăm că am spus tot. Să fim siguri că acuzația formulată împotriva lui Danielle St. James pentru că și-a ucis soțul, pe Nelson St. James, a fost de fapt dovedită dincolo de orice îndoială.

Vreme de aproape o oră, Franklin a recapitulat depozițiile fiecărui martor din cadrul procesului. A fost un rezumat cuprinzător, genul care se predă în

școli: o listă de fapte, o schiță succintă a tot ce se zisese.

Morrison abia dacă îl auzea, mintea lui era la alte lucruri. Într-un moment în care toți ochii erau îndreptați spre Franklin, el a privit spre Danielle. A fost ca și cum ar fi întâlnit-o din întâmplare, stând singură undeva, fără niciun motiv să se pună într-o lumină bună. A simțit un fel de recunoștință că a avut norocul să o întâlnească, o femeie atât de frumoasă, cu un chip atât de perfect. Brusc, și-a dat seama ce aspect îi scăpase până acum. Chipul acela! De ce îi luase așa de mult timp să înțeleagă? Chipul era cea mai bună apărare pe care o putea avea Danielle.

Franklin era aproape de final. A întors ultima pagină a dosarului lui complet și voluminos cu notițe.

— Toate probele o indică pe acuzata Danielle St. James, și ea ce ne spune? a întrebat Franklin repetând cu cinism studiat întrebarea pe care o pusese la început. „Nu eu am făcut-o. El a făcut-o”. Ea afirmă că a fost sinucidere și că se simte vinovată pentru că, atunci când el a amenințat că se sinucide, ea i-a spus să o facă, fiindcă nimeni nu-i va simți lipsa când nu va mai fi printre cei vii.

Cu amândouă mâinile în șolduri, Franklin a aruncat o privire încruntată spre Danielle, de-a latul sălii de judecată.

— Toate minciunile bune conțin oarecare doză de adevăr. Ea și-l dorea mort și, prin cuvintele ei, a admis acest lucru. Dar să se sinucidă? a întrebat Franklin întorcându-se către jurați. De ce? Pentru că era în pericol să-și piardă „soția cu mult mai tânără”, așa cum vrea domnul Morrison să vă facă să credeți? Pentru că îmbătrânea? Dar nu apărarea este cea care a insistat asupra faptului că Nelson St. James o părăsea pe ea pentru alte femei? Nu apărarea este cea care a insistat asupra faptului că Nelson St. James fusese în mod obișnuit infidel soției? Toate celelalte femei și Nelson St. James se

sinucide pentru că soția are de gând să-l părăsească? Dar să lăsăm toate acestea deoparte, să uităm că Nelson St. James era unul dintre cei mai bogați oameni din lume și, indiferent ce-aș crede eu sau ce-ați crede dumneavoastră despre modul lui de viață, își permitea să facă tot ce-i făcea plăcere, să uităm că, nu pentru prima dată, avea probleme cu legea. Nelson St. James avea un fiu, un băiat, singurul său fiu, copilul pe care și-l dorise, copilul pentru existența căruia se căsătorise. S-a sinucis pentru că se simțea dezamăgit? Nelson St. James avea toate motivele să trăiască și singurul motiv pentru care nu era cu fiul său la New York este acela că acuzata, Danielle St. James, nu putea suporta gândul că era pe punctul să fie dată deoparte, înlocuită de altă femeie, deposedată de averea care trebuia să fie a ei. Danielle St. James este vinovată de crimă, doamnelor și domnilor jurați, și „vinovată" este singurul verdict pe care îl puteți da.

Epuizat, Robert Franklin s-a trântit pe scaun. A pus teancul de notițe deasupra unui dosar așezat în fața lui, pe birou. Și-a șters fruntea cu o batistă albă. Atinsese limitele a ceea ce putea el face și acum stătea acolo, obosit fizic, dar cu satisfacția sigură a ceea ce realizase. Danielle St. James era vinovată, iar el dovedise acest lucru.

— Domnule Morrison sunteți pregătit pentru pledoaria finală? a întrebat judecătoarea Brunelli spărgând o tăcere atât de totală, încât ai fi putut jura că, dacă te-ai fi aflat acolo, ți-ai fi auzit propria respirație.

În loc să se ridice, în loc să se ducă repede și cu hotărâre înspre boxa juraților, Morrison și-a pus picior peste picior și și-a întins mâinile la spate, cuprinzând spătarul scaunului.

— Nimic din ce s-a zis aici, niciuna dintre mărturiile despre care domnul Franklin a vorbit atât de pe larg nu este așa de importantă cum e ceva ce el nu a menționat deloc. Nu ați auzit acest

lucru spus de niciunul dintre martori, nu l-ați auzit spus de nimeni, dar el a fost în permanență aici, chiar în fața ochilor dumneavoastră, singurul lucru care explică totul, care schimbă totul, singurul lucru care face din ceea ce dorește acuzarea să credeți, crimă, contrariul: nici vorbă de crimă.

Încet, Morrison s-a ridicat de pe scaun. Cu mâna pe colțul biroului, clătina din cap ca și cum abia acum ajunsese să înțeleagă ceea ce și ei știau foarte bine, deși nu își dădeau încă seama că o știu. Jurații erau în așteptare, îl așteptau toți doisprezece pe el, când el a ridicat privirea, îl așteptau să le spună despre ce era vorba, adică, mai exact, ce anume înțeleseseră deja fără să-și fi dat seama. Morrison le-a zâmbit și a arătat cu degetul spre Danielle.

— Priviți-o. Ați mai văzut pe cineva care să arate ca ea? Și totuși nimeni nu a vorbit încă despre asta, niciunul dintre acei martori care au depus mărturie în favoarea acuzării. Despre ce au vorbit ei, în loc să spună acest lucru? a întrebat Morrison apropiindu-se de boxa juraților. Banii, numai despre ei i-ați auzit vorbind, despre cum ea s-a căsătorit cu el pentru bani și apoi l-a ucis pentru că ea urma să nu obțină ceea ce credea că merită să fie al ei.

Morrison a privit-o pe Danielle ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

— Să presupunem că tot ce vi s-a zis este adevărat, a spus el întorcându-se spre jurați. Să presupunem că ea este lacomă. Calculată, interesată numai de ceea ce ar putea avea. Să presupunem că ea a vrut felul de viață îmbelșugată, privilegiată pe care i-o putea oferi Nelson St. James cu sutele lui de milioane. Asta v-ar putea indica de ce s-a căsătorit ea cu el, dar nu și de ce s-a căsătorit el cu ea. Cu toate acestea, este evident, nu? Priviți-o! a insistat Morrison lovind cu putere cu palmele în balustrada boxei juraților. Toți cei aflați în sala de judecată știu de ce el s-a

căsătorit cu ea! Ați știut-o din clipa în care ați pășit în sală și ați văzut-o pentru prima oară pe Danielle St. James. Trebuie că Rufus Wiley o știuse și el din primul moment în care a văzut-o. Nu pentru că Nelson St. James își dorea un copil – putea să facă un copil cu ce femeie voia. Știm cu toții de ce era Nelson St. James disperat să se însoare cu ea, pentru că ea este, pur și simplu, cea mai frumoasă femeie pe care el o văzuse vreodată, în toată viața lui.

În timp ce Morrison se îndepărta de boxa juraților și se uita pe deasupra sălii înspre Danielle, toate privirile i-au urmat privirea. S-au uitat cu toții îndelung la ea, la cea mai frumoasă femeie pe care ei, toți, o văzuseră vreodată. Ea era obișnuită să o privească lumea, era obișnuită cu ceea ce gândeau toți despre ea. Ceva trist și melancolic, ceva luminos și nu fără modestie îndreptățea adevărul pe care-l vedeau ceilalți.

— Dacă motivul, singurul motiv pentru care ea s-a căsătorit cu Nelson St. James a fost acela că ea voia bani, de ce și-ar fi făcut probleme în legătură cu ce i-ar fi lăsat în urma divorțului? Dacă s-a căsătorit cu el pentru bani – dacă este adevărat ce spune acuzarea –, cât de mult timp credeți că i-ar fi trebuit ca să-și găsească pe altcineva, pe cineva la fel de bogat? Cum puteau să reprezinte banii ceva pentru ea, când existau în permanență atât de mulți bărbați cu bani la fel de disperați ca și Nelson St. James să o aibă?

Acuzarea insistă că a fost crimă. Acuzata a depus mărturie, sub jurământ, că Nelson St. James și-a luat singur viața. Dovezile aduse de acuzare probează sinuciderea în aceeași măsură ca și crima. Și asta înseamnă că acuzarea nu a dovedit deloc crima. Danielle St. James a povestit ce s-a întâmplat și nici măcar unul dintre martorii aduși de acuzare nu poate dovedi că ea a mințit.

Morrison ar fi putut dovedi că Danielle a mințit, dar Morrison nu era martor al acuzării. El era

avocatul apărării și, sub emoția momentului, intensitatea sinceră a pledoariei de încheiere în care cuvintele își aveau propria lor viață s-a convins aproape și pe el însuși că spunea adevărul.

Capitolul 16

Jurații ieșiseră abia de trei ore când Danielle l-a sunat pe Morrison de la hotel.

— N-ar trebui să dureze atât, nu-i așa?

Morrison era singur în birou. Era 18.15, dar, fiind iarnă, părea să fie mai târziu de-atât.

— Niciodată nu știu cât urmează să delibereze jurații.

— Nu crezi că poate dura oricât, a insistat ea cu o voce moale, sfârșită.

A urmat o pauză, poate o ezitare. Se auzea un zgomot, un ciocănit în masă, cu un creion sau poate cu unghia.

— Poate că este vorba numai de mine, poate mi-am închipuit că, după cele pe care le-ai spus, după felul cum sorbeau fiecare cuvânt, nu va mai dura cine știe cât.

Morrison a dat să-i spună că, într-un proces pentru crimă, jurații pot delibera zile întregi sau chiar mai mult de-atât, dar despre acest aspect mai vorbiseră.

— Când te-ai hotărât să faci asta? a întrebat ea văzând că el nu-i răspunde. Crezi că asta aș fi făcut dacă Nelson ar fi obținut divorțul – aș fi găsit pe altcineva cu care să mă căsătoresc, pe cineva cu la fel de mulți bani ca el?

— Nu, a zis el repede. Nu face asta.

— Să nu mă căsătoresc cu un alt bărbat bogat? Pot să nu mă căsătoresc deloc. Poate că voi merge la închisoare.

— Nu mergi la nicio închisoare, a spus Morrison cu mai multă siguranță decât simțea. Jurații nu te vor găsi vinovată. Am văzut asta în ochii lor.

— Atunci, voi fi liberă și voi putea să fac tot ce vreau, a zis ea cu un fel de nostalgie dulce-amară. Era ca și cum ar fi descris un sentiment, o condiție a tinereții ei, că ar fi dat orice ca timpul să se

întoarcă și știa că asta nu se putea. Și, dacă aș putea face orice poftesc, dacă m-aș putea căsători cu oricine aș vrea, știi ce-aș face, Andrew Morrison? M-aș căsători cu tine.

— Atunci, de ce nu o faci? De ce nu te căsătorești cu mine? Știi că îmi doresc acest lucru. Tu ți-l dorești?

— Da. Nu. Nu pot. Nu știu. Oh, Doamne, haide să nu vorbim despre asta acum, sunt prea confuză. Scoate-mă undeva la cină, undeva unde lumea să nu se uite la noi, într-un loc intim și liniștit, undeva unde să fiu numai cu tine.

Înainte să apuce să răspundă, a început să sune celălalt telefon. Danielle a așteptat în timp ce el a răspuns. După ce a terminat de vorbit, i-a spus:

— Era aprodul. Au dat verdictul.

A urmat o lungă tăcere.

— Este bine? a întrebat ea în cele din urmă. Că au decis atât de repede?

Morrison nu știa.

— Da, cred că da.

•

La 7.30, într-o joi seară, într-o sală de judecată plină de reporteri, Morrison o ținea pe Danielle de braț în vreme ce străbăteau culoarul din centrul sălii. Franklin era deja acolo, cu coatele pe biroul din fața lui. Nu s-a uitat în jur când Morrison și clienta lui și-au ocupat scaunele, nu s-a uitat nicăieri până când Alice Brunelli nu a intrat în viteză pe ușa laterală.

— Am fost informată că jurații au stabilit verdictul. A aruncat o privire de avertizare spre mulțimea adunată în sală. Nu va fi niciun fel de demonstrație. S-a uitat întâi la Franklin, apoi la Morrison. Să se consemneze că avocații sunt amândoi prezenți, la fel ca și acuzata. S-a întors spre aprod: Poftiți-i pe jurați în sală.

Cu fețe lungi, solemne și obosite, cu ochii plecați, cei doisprezece jurați și-au ocupat locurile în boxa lor. Atenți să nu privească pe nimeni,

atenți să nu facă niciun gest care ar fi putut sugera ce făcuseră, ce decizie luaseră în cele din urmă, s-au așezat pe scaune ca doisprezece enoriași veniți să facă penitență pentru păcatele lor. Deliberaseră numai trei ore. Săptămâni întregi de audieri și numai trei ore de deliberare! O crimă, o femeie a cărei viață era în joc și acesta fusese tot timpul de care avuseră nevoie! Ce însemna asta? Să indice oare toate dovezile un singur lucru? Era oare atât de simplu să dai un verdict, indiferent care era acela?

— Au stabilit jurații un verdict?

Al doilea jurat din stânga rândului de jos s-a ridicat în picioare. Morrison era surprins. El se gândise că va fi ales ca prim jurat un alt membru al juriului, mai educat, cu o exprimare mai clară.

— Da, onorată instanță.

Morrison a simțit degetele lui Danielle încleștându-se pe mâna lui.

— Vă rog să-i dați verdictul aprodului.

Judecătoarea Brunelli a citit verdictul fără vreo expresie pe chip și, apoi, prin intermediul aprodului, l-a returnat primului jurat. Liniștea era totală în sala de judecată. Foaia pe care era scris verdictul a scârțâit parcă în momentul în care primul jurat a despăturit-o.

— Noi, jurații, în cazul mai sus menționat, de crimă de gradul întâi, o considerăm pe acuzată…

Primul jurat a împăturit foaia pe care era scris verdictul și a privit în sala de judecată precum cineva care știe că acesta este momentul lui de glorie. Apoi, încet, s-a întors și a privit-o pe Danielle.

— Nevinovată.

Danielle l-a luat de gât pe Morrison și i-a mulțumit printre lacrimi.

— Tu ai făcut asta, a șoptit ea. Ei te-au crezut pe tine, au crezut ce ai spus tu. Au crezut că tu m-ai crezut pe mine.

Încleștându-și o mână pe unul dintre umerii lui, și-a șters lacrimile cu mâna cealaltă. A încercat să zâmbească spre jurați și apoi a început din nou să plângă.

Judecătoarea Brunelli le-a mulțumit juraților pentru munca lor și, cu o bătaie fermă a ciocanului, a pus capăt procesului. Robert Franklin voia să părăsească sala, dar și-a amintit că mai avea ceva de făcut. L-a privit drept în ochi pe Morrison și l-a felicitat. Pe Danielle nu a privit-o deloc.

— Groaznic om, a zis șoptit Danielle după ce Franklin a dispărut în mulțime.

— Dacă ar fi fost și la început la fel de bun cum a fost la sfârșit, am fi putut pierde.

Dar Danielle nu era interesată de ceea ce ar fi putut merge prost. Se terminase, și ea era liberă și, dacă sensul acestui lucru nu mai era ceea ce ar fi putut fi cândva, era totuși mult mai mult decât ar fi putut spera în noaptea în care-și ucisese soțul. Pentru că, indiferent de ce anume își putuseră spune unul celuilalt, indiferent de scuzele pe care le puteau găsi, Morrison o ajutase să scape de acuzația de crimă și știau amândoi acest lucru.

— Îți datorez totul, viața mea…

Înjur erau prea mulți oameni care încercau să o mai vadă o ultimă oară, prea mulți reporteri care încercau să se apropie și să mai pună o ultimă întrebare. Poate că acesta a fost motivul apariției neașteptate a panicii în ochii ei, o nevoie bruscă, presantă de a pleca de-acolo, de a se îndepărta de toți acei oameni care se înghesuiau, se agățau de orice, încercând să o apuce pe ea.

— Scoate-mă de aici! a strigat ea. Nu pot să respir!

Morrison a prins-o strâns pe după umeri și și-a croit drum prin învălmășeala de mâini și brațe întinse. Era un balamuc, pur și simplu, zgomotul era asurzitor, copleșitor. Ceva dur și ascuțit – un

cot – l-a lovit pe Morrison în ochi, un picior, un genunchi l-a împins în coapsă.

— Dați-vă la o parte! a strigat el cu putere.

Cineva i-a sărit în față. Morrison l-a împins cu putere și a continuat să înainteze. Și-au croit cu greu drum afară din sala de judecată și s-au clătinat când au trecut de uși ieșind în lumina înnebunitoare a zeci de camere de televiziune și în fața a zeci de microfoane întinse. Mulțimea din spatele lor și-a pierdut interesul pentru Danielle și s-a fâstâcit, fiecare îmbujorându-se la gândul că s-ar putea să apară la televizor.

— Procesul s-a încheiat, a anunțat Morrison cu aerul solemn al cuiva care este pe cale să spună ceva profund.

Danielle s-a eliberat din strânsoarea brațului lui, și-a îndreptat spinarea și a rămas perfect calmă alături de el. Mulțimea nu i-a putut opri, dar camerele de filmat au reușit.

— Jurații au dat verdictul. Danielle St. James nu este vinovată. Tot ce vrea acum este să fie lăsată în pace.

Morrison nu spusese nimic, dar părea să fi fost de-ajuns. Reporterii de la știri aveau înregistrarea pe care și-o doriseră, cea care va fi difuzată la știrile de noapte și care va fi văzută în ziarele de dimineață: Danielle St. James, la un minut după achitare, arătând și mai frumoasă decât fusese înainte de pronunțare.

— Danielle, a strigat o reporteră. Nu ai nimic de declarat?

Danielle s-a uitat la Morrison parcă pentru a-l întreba dacă este în regulă, apoi a făcut o jumătate de pas în față. Brusc, s-a făcut liniște, o liniște totală.

— A fost o tragedie de la început până la sfârșit. Soțul meu s-a sinucis și, așa cum am spus în timpul procesului, mă voi condamna veșnic pentru aceasta. Acum, vreau să merg acasă, în New York, să mă ocup de copilul meu.

S-a dat o jumătate de pas înapoi pentru a da de înțeles că nu mai are nimic de zis, dar asta n-a făcut decât să-i atâțe pe ceilalți reporteri să-i adreseze întrebările lor. Zgomotul era înnebunitor.

— Nu mai este nimic de spus, a strigat Morrison. Jurații au dat singurul verdict pe care-l puteau da. Doamna St. James merge acum acasă.

Morrison își ținea brațul pe după umerii lui Danielle. Mergeau repede, încercând să iasă din mulțime.

— Poate că jurații nu au găsit-o vinovată, dar toți ceilalți cred că ea l-a ucis.

Morrison s-a oprit și s-a răsucit.

— Cine a spus asta?

— Eu am spus, s-a auzit o voce din mijlocul gloatei care-i urmărise de-a lungul culoarului.

Luminile farurilor mașinilor aflate în traficul de pe stradă au desenat un păienjeniș nebunesc pe pereții albi de marmură.

— Crezi că raționamentul tău este mai bun decât raționamentului juraților? a întrebat Morrison provocându-l să răspundă.

Danielle l-a tras de mână cu o privire stăruitoare, rugătoare. Îi era frică și voia ca el să știe acest lucru.

— Mașina ne așteaptă, a șoptit ea cu voce cuprinsă de panică. Aproape că am ajuns la ea.

— Poate că nu au putut să dovedească lucrul acesta – avocatul apărării poate că i-a convins pe jurați că există o îndoială justificată –, dar chiar credeți că lumea va înghiți povestea cu sinuciderea?

De această dată, a vorbit o femeie, o reporteră de știri cu ochi inexpresivi, sfredelitori și cu un rânjet disprețuitor reținut. Danielle l-a tras pe Morrison de braț, hotărâtă să-l scoată afară pe ușă.

El nu s-a clintit. S-a uitat neînduplecat la femeie.

— Ce lucru urât ați spus și cât de perfect previzibil că dumneavoastră trebuia să-l spuneți!

Apoi, au ieșit amândoi pe ușă și au traversat aleea până la mașina care-i aștepta.

•

Cu ochii strâns închiși, Danielle stătea cu pumnii ei micuți pe genunchi, apoi s-a îndoit din mijloc deasupra lor și a început să suspine. Morrison și-a pus mâna pe umărul ei. Ea s-a aruncat la pieptul lui, și-a strecurat mâna pe după gâtul lui, lacrimile ei fierbinți și abundente umezindu-i obrazul.

— Nu se va sfârși niciodată, nu-i așa? Asta vor spune despre mine, nu-i așa? Ce va crede toată lumea… că eu l-am ucis și că am scăpat nepedepsită?

— Știu că ai crezut că trebuia să faci ceea ce ai făcut, știu că…

— Nu știi nimic! Nu ai nici cea mai mică idee despre ce s-a întâmplat! Nimeni nu are și niciodată nu va avea!

Șoferul începuse să urce pe Nob Hill. Danielle a bătut în geamul ce-i separa de cabina șoferului.

— Nu merg la hotel. Ne poți lăsa pe amândoi la blocul domnului Morrison.

După ce mașina a plecat, după ce s-au strecurat prin hol, după ce ușile liftului s-au închis în spatele lor, Morrison a început să repete ceea ce încercase să spună mai devreme.

— Mi-ai zis că s-a întâmplat din cauza expresiei de pe fața lui, expresia pe care a avut-o după ce a terminat cu tine, în pat, acea expresie care spunea că el putea face cu tine indiferent ce poftea și că tu nu puteai face nimic în această privință. Vrei să-mi zici acum că nu acesta este adevărul? Că nu acesta e motivul pentru care l-ai ucis, că altul este motivul?

Ochii ei aveau o privire rătăcită. Morrison avea sentimentul că ea voia să-i spună adevărul, tot adevărul despre ceea ce se petrecuse, dar că exista ceva ce nu o lăsa să vorbească.

— Care este motivul? Ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte?

— Nu-ți pot spune, nu pot. Poate cândva, dar nu acum, nu după tot ce s-a întâmplat între noi.

Liftul s-a oprit trepidând. Ea l-a luat de mână în vreme ce mergeau în liniște spre ușa apartamentului. Odată aflați înăuntru, ea s-a așezat în fața lui și a început să-i desfacă încet cravata și să-i descheie nasturii cămășii.

— Hai să nu mai vorbim despre trecut, haide să nu vorbim nici despre viitor. Hai să nu vorbim despre nimic. Hai să facem dragoste și apoi să dormim, și apoi să facem din nou dragoste. Dar există un lucru pe care vreau să-l știi, indiferent ce se va întâmpla mai târziu. Când ți-am zis că nu am iubit niciodată pe nimeni, dar că s-ar putea să mă fi îndrăgostit puțin de tine, nu am spus adevărul. Nu sunt numai puțin îndrăgostită de tine, te iubesc cu adevărat. Să nu uiți asta, a rostit ea în timp ce porniseră deja spre dormitor. Indiferent ce se va întâmpla mai târziu, să nu uiți asta.

Capitolul 17

După ani în care lucraseră împreună, Andrew Morrison și secretara lui, doamna Summerfield, își stabiliseră o anumită rutină. În fiecare seară în care pleca de la slujbă, ea nota tot ce știa că îi va trebui lui în ziua următoare. În fiecare dimineață când venea la serviciu, îl găsea aplecat deasupra biroului, deja cufundat serios în muncă. Dar când a intrat în dimineața de după încheierea procesului, l-a văzut nu la birou, ci la fereastră, privind înspre golf. Era neobișnuit de bine dispus.

— De cât timp fac asta? a întrebat el.

Dar, înainte ca ea să poată răspunde, el s-a îndreptat spre scaunul din fața biroului și a întrebat-o dacă ar putea să-i aducă o cană cu cafea.

— Vreau să fac o pauză. A arătat spre dosarul voluminos de pe birou.

Legătura care ținea documentele la un loc nu fusese desfăcută încă.

— Imediat ce termin cu dosarul acesta, vreau să plec pentru câteva luni.

Morrison fusese întotdeauna atât de serios, atât de devotat muncii pe care o făcea. Doamna Summerfield, care ajunsese să se gândească la el aproape ca la un fiu, a fost bucuroasă să vadă această schimbare. I-a zis că nu va fi nicio problemă să reprogrameze celelalte treburi planificate deja. Va începe să facă asta de îndată.

Morrison a zâmbit și i-a spus că știe că poate conta pe ea. Și apoi cu vorbe care au emoționat-o profund tocmai pentru că niciodată el nu-i spusese ceva asemănător până atunci, i-a zis că nu știa ce s-ar fi făcut fără ea în toți acești ani.

— Unde te gândești să te duci? a întrebat ea în timp ce se ridica de pe scaun.

Felul în care s-a uitat la ea după această întrebare era ceva aproape de sfioșenie. Ea s-a gândit că părea privirea plină de speranță și

promisiune pe care o vezi pe fața unui tânăr care este pe punctul să o ceară de soție pe fata pe care o iubește. El știe că fata urmează să spună da, dar el încă nu-ți poate spune nimic ție.

Zâmbindu-i, el a continuat să se uite pe fereastră.

— Nu știu. Poate într-o croazieră în jurul lumii, să văd toate locurile pe care nu le-am văzut.

Ea a închis ușa și, așa cum îi zisese că va face, a început pregătirile necesare ca Morrison să poată pleca. Se gândea la această vacanță ca la cel mai bun lucru pe care și-l oferise el vreodată.

Era pe punctul să plece în pauza de prânz când în birou a intrat Jack Taylor.

— Am venit să-l văd pe domnul Morrison, a rostit pe un ton autoritar care, pe lângă felul în care era îmbrăcat, i-a comunicat că el nu era un viitor client venit să-l roage pe Morrison să-l reprezinte.

— Mă tem că, neavând programare, domnul Morrison…

— Sunteți amabilă să-i spuneți că sunt aici? i-a cerut el cu un zâmbet rapid, de om ocupat.

Înainte ca ea să poată răspunde, el și-a luat un scaun și s-a așezat cu un ziar în mână. Pot aștepta.

Ea a întins mâna să ia telefonul. Fără să se uite la pagina pe care o întorcea, Taylor a adăugat:

— Îi puteți spune că am venit în legătură cu cazul St. James.

Morrison nu se așteptase să-l mai vadă pe Taylor vreodată. Moartea lui Nelson St. James pusese capăt cel puțin acestei părți a investigației lui Taylor, și Morrison nu-și putea imagina niciun alt motiv pentru care Taylor să vrea să-l vadă. A deschis el însuși ușa și l-a invitat pe Taylor înăuntru.

De această dată, Taylor a pășit cu mai multă precauție, Așezându-se pe unul dintre scaunele cu spătar albastru din fața biroului lui Morrison, s-a uitat împrejur, prin încăpere, ca pentru a se asigura

că nu se schimbase nimic de la prima lui vizită acolo.

— Ai zis că vrei să mă vezi. Este ceva în legătură cu procesul?

Taylor și-a înclinat capul într-o parte, cu o expresie gânditoare, ciudat de tulburată pe chip.

— Da, este ceva în legătură cu procesul… Chestia cu Nelson St. James care s-a sinucis. Habar n-aveai că ea avea de gând să spună așa ceva – sau altceva de felul acesta – până nu a spus-o în boxa martorilor, nu-i așa?

Morrison s-a aplecat în față, căutând privirea lui Taylor.

— Ai fost în sală și ai urmărit procesul?

Taylor a zâmbit și a clătinat din cap. A făcut un gest care însemna că nu are importanță.

— Este ca această încăpere: dacă închizi ochii și eu te întreb ce culoare au pereții, pariez că nu-mi poți zice, pentru că nu știi. Gândul acesta mă duce la altul. Dacă, venind într-o dimineață la muncă, ai găsi văruiala schimbată și mobila scoasă, nici nu ai remarca faptul acesta atâta timp cât ai un loc unde poți lucra încă. Da, am fost în sală și am urmărit desfășurarea procesului. Rar am lipsit și au fost momente în care am crezut că tu te uitai exact la mine, dar nu vedeai nimic în sală, nu-i așa? De aceea ești atât de bun în ceea ce faci: ai o concentrare totală sau aproape totală, pe care nu am văzut-o la nimeni.

Morrison a încercat să identifice motivul pentru care Taylor își petrecuse o zi urmărind evoluția procesului. Taylor a refuzat să răspundă, cel puțin nu în mod direct.

— Am avut un interes, a spus el privindu-l acum pe Morrison cu un fel de precauțiune. Întrebarea mea era următoarea: Tu nu știai ce urma să zică ea, nu-i așa?

S-au privit unul pe celălalt hotărât, fiecare dintre ei, să obțină primul răspunsul.

— Nu știai, nu-i așa? a continuat Taylor ca și cum răspunsul era limpede vizibil pe fața lui Morrison. Nu ai știut și, prin urmare, nu ai avut de ales. Sugerași deja, ca posibilitate, prin întrebarea pe care i-ai adresat-o lui Rufus Wiley chiar la sfârșit și anume dacă, ultima dată când vorbise cu el, St. James i se păruse deprimat sau nu.

Taylor a râs ca de o glumă bună și s-a întors cu spatele. O clipă mai târziu, l-a privit din nou pe Morrison cu un zâmbet trist pe buze.

— Acela a fost momentul în care ea trebuie că s-a gândit pentru prima oară la această posibilitate, la povestea pe care o putea ea spune, una care să-i ofere cea mai bună posibilitate de a se salva. Este ageră, nu-i așa?

Morrison a dat să se ridice în picioare.

— Uite ce este, nu știu dacă ai urmărit procesul, nu știu de ce ai vrut să vii să mă vezi, dar procesul s-a încheiat. Nu mai e nimic de discutat.

Taylor nu a luat în seamă vorbele lui Morrison.

— A fost un spectacol sclipitor, nu numai ieri – deși cuvântul tău de încheiere a fost așa de bun cum eu nu am mai văzut vreodată –, ci pe tot parcursul procesului. Știam că vei câștiga, dar, până când ea nu s-a dus la bară și a zis minciuna aceea a ei, îți mărturisesc că nu știam exact cum o vei scoate la capăt. Chiar și cu cele spuse de ea în calitate de martor, dacă tu n-ai fi fost avocatul ei, dacă ar fi avut ca avocat pe oricine altcineva…

Întorcându-se spre fereastră, Taylor a căzut într-o tăcere îndelungă și meditativă. Când și-a întors din nou privirea spre Morrison, lumina ce se strecura prin fereastra acoperită cu draperii a făcut ca mișcarea ochilor lui să pară furișă, plină de secrete, ca și cum el ar fi știut mai multe decât ar fi vrut, chiar mai multe decât ar fi trebuit să știe.

— Ai făcut un punct forte din dificultățile juridice în care se afla St. James, ai vorbit despre cât trebuie să fi cântărit în mintea lui faptul că

fusese pus sub acuzație, despre cum faptul acesta îi accentuase depresia pe care trebuie că i-o provocase eșecul în căsnicie. Ți-a vorbit vreodată doamna St. James despre asta – despre problemele cu justiția pe care le avea soțul ei? A spus vreodată ceva despre ce avea el de gând să facă în această privință?

— Nu, ea… s-a scăpat Morrison luându-l gura pe dinainte. Nu-ți pot zice nimic despre… A clătinat din cap, întrebându-se de ce simțea nevoia să se scuze. L-a studiat pe Taylor cu ochii mijiți. Nu știu nimic despre lucrurile pe care putea să le fi făcut St. James și, chiar dacă aș avea habar, știi și tu la fel de bine ca și mine că nu pot să discut despre ceva ce mi-ar fi zis un client. Așadar, care este motivul real care te aduce aici? Care-i motivul real pentru care ai asistat la proces? Nu-mi aduc aminte să fi venit vorba în timpul procesului despre ceva care să aibă legătură cu ceea ce am crezut eu că investighezi.

Spre uimirea lui Morrison, brusc, Taylor a sărit de pe scaun și a început să se plimbe prin încăpere.

— Ai vreo idee despre ce a făcut St. James? câți oameni a distrus, nu direct, dar la distrugerea cărora a ajutat? Și acesta a fost numai începutul a ceea ce a făcut.

Taylor ajunsese la fereastră. S-a întors pe călcâie și l-a fixat pe Morrison cu o privire atât de pătrunzătoare, încât, pentru o clipă, Morrison a crezut că Taylor era pe punctul să-l acuze pe el de o crimă la fel de gravă precum cea comisă de St. James.

— Și nici ea nu a vorbit vreodată despre asta, nu a spus niciodată un singur cuvânt despre felul în care a făcut el bani, despre cum și de unde i-a furat? Nu a zis niciodată nimic despre faptul că banii au fost adevăratul motiv pentru care l-a ucis? Nu a spus niciodată nimic despre faptul că numai omorându-l avea șansa să păstreze toți banii pentru ea?

Era mai mult decât putea suporta Morrison.

— Ți-am mai spus, a rostit el ridicându-se de pe scaun. Noi doi nu avem nimic de discutat!

Taylor l-a privit dur pe Morrison și apoi, aparent satisfăcut că acesta zicea adevărul, a dat repede din cap, a ridicat din umeri a scuză și s-a așezat. Imediat, s-a aplecat și l-a privit cu cea mai mare seriozitate în ochi. Uluit de rapida schimbare de atitudine a lui Taylor, Morrison s-a lăsat ușor pe scaun.

— Nu ți-a spus niciodată nimic, cu excepția faptului că St. James a murit în urma unei răni cauzate de împușcătură – nu mă interesează dacă ți-a spus că el s-a sinucis sau că ea l-a împușcat. Indiferent ce ți-a zis ea, el a murit în urma unei împușcături, a căzut peste bord, iar trupul lui s-a pierdut în mare? Aceasta a fost întotdeauna varianta ei?

În vocea lui Taylor era o autoritate atât de fermă, încât Morrison nu a putut decât să dea din cap și să confirme cele spuse de Taylor.

— Ești încă în pericol.

— În pericol? a întrebat el pe un ton plat.

— Poate că nu ți-aș fi spus nimic, poate că nu ai bănuit niciodată nimic, dar sunt șanse foarte mari. Sunt prea multe în joc.

— Despre ce vorbești? Ce este în joc?

Taylor a tras adânc aer în piept și s-a lăsat pe spate. Pe buze i-a apărut pentru câteva clipe un zâmbet ciudat, lipsit de șiretenie, cumva batjocoritor.

— Erau doi oameni care ar fi putut să-l înlăture pe St. James, doi oameni care, neștiind chiar totul, știau destule despre *Trandafirul negru* pentru a…

— *Trandafirul negru?* a întrebat Morrison confuz. Iahtul? Ce are asta?…

Taylor i-a căutat privirea pentru a se asigura că Morrison chiar nu știa nimic.

— Nu pare puțin ciudat numele acesta?

— Nu, de ce-ar părea ciudat.

— Un iaht atât de lung, de lustruit și de alb? *Trandafirul alb* ar fi fost mai potrivit, dar negru?

Morrison tot nu înțelegea.

— Poate că i-a dat acest nume după altceva: după numele unei cărți pe care a citit-o, după un film pe care-l văzuse. Poate că era numele unei corăbii-pirat din vreo poveste pe care o auzise în copilărie.

— Motivul pentru care a folosit acest nume ar fi putut fi, la fel de bine, că era numele acelei organizații criminale pe care o conducea! De aceea i-a spus *Trandafirul negru,* pentru că iahtul era baza mobilă a tuturor operațiunilor sale. Clark și Oliver – i-ai cunoscut pe amândoi în acel weekend – știau cel puțin atâta lucru. Am fost atât de aproape să punem mâna pe el, a zis Taylor cu un geamăt de frustrare.

Nu putea sta locului, avea prea multe idei. Iarăși a sărit de pe scaun și a început să se plimbe prin birou.

— Clark a fost ucis în noaptea de dinaintea zilei în care se aștepta să apară în fața marelui juriu. St. James a ordonat crima, iar Mustafa Nastasis avea pe cineva care o putea face. Nu am putut dovedi acest lucru, bineînțeles, nu avem nicio dovadă, nu de felul celor pe care le poți folosi la tribunal –, dar acesta este modul în care se fac astfel de lucruri, de obicei. Trandafirul negru era crima organizată, dar la un nivel mult mai mare.

Taylor s-a oprit privind fix covorul și a tăcut. Și-a ridicat capul numai cât să-l poată vedea pe Morrison cu colțul ochiului. Apoi, s-a dus la fereastră și s-a uitat afară. A urmat o tăcere lungă.

— Îl încolțisem, a spus el în cele din urmă. Mărturia lui Clark era tot ce ne trebuia. L-au ucis, dar noi oricum l-am pus sub acuzare pe St. James. Într-un târziu, l-am prins pe Oliver. Am avut destule dovezi pentru a-l face să dispară pentru totdeauna, dar i-am oferit imunitate pentru ceea ce ne putea zice despre St. James și ceilalți.

— Ceilalți? a întrebat Morrison devenind din ce în ce mai curios.

Taylor a continuat să se uite pe fereastră, gândindu-se, după câte părea, la cât de departe putea să meargă, la cât de mult putea să dezvăluie din ceea ce știa.

— Trandafirul negru a fost o conspirație la nivel planetar, a spus el întorcându-se spre Morrison. Două conspirații a căror singură legătură era St. James. Să începem cu Grupul Hawthorne. Ce-i asta? Foști oficiali guvernamentali, toți obișnuiți să lucreze la nivelul cel mai înalt. Știi câteva dintre numele lor: foști secretari de stat și de la Apărare, consilieri la securitatea națională, persoane care au condus FBI, CIA – persoane care pot ridica receptorul și pot suna pe cine vor, în orice moment: șefi ai altor state, regi, prim-miniștri, ca să nu mai vorbim despre toate marile corporații din lume.

Taylor și-a aplecat capul și și-a mângâiat bărbia. A revenit la scaunul lui din fața biroului lui Morrison.

— Au mai multă putere acum decât cât au fost în serviciu. Nu mai există nicio supervizare a congresului, nimeni care să-i poată obliga să-și justifice bugetele și să explice cum au cheltuit banii. Pot lua milioane de dolari de la prietenii lor de pe glob și îi pot folosi după bunul lor plac. Sunt oameni obișnuiți cu puterea și, precum cei mai mulți oameni obișnuiți cu ceva, au început să creadă că sunt îndreptățiți să aibă totul.

Un surâs vag a trecut peste buzele lui, însoțit de expresia amară a unui idealist care a eșuat. A clătinat din cap cu dispreț.

— A devenit o obișnuință ca, atunci când cineva părăsea guvernul, să intre într-un con de umbră sau să caute alte căi de a-și servi patria; acum, ei cred că sunt mai mari decât țara care i-a ales. Grupul Hawthorne a fost creat tocmai pentru ca ei să poată deveni o nouă forță în lume, un grup care să poată

lucra în spatele scenei pentru a realiza toate lucrurile pe care ei voiseră să le înfăptuiască atunci când avuseseră acele slujbe și nu putuseră. Este aroganța puterii, Morrison, credința că, dacă n-ar fi trebuit să aibă de-a face cu legea, cu tribunalele și cu congresul, și cu toate celelalte instrumente democratice mizerabile, ar fi putut face din lume un loc mult mai bun decât este. Acesta-i motivul pentru care Grupul Hawthorne a avut nevoie de cineva ca Nelson St. James, pentru că, indiferent ce altceva puteai spune despre el, St. James știa cum să ducă lucrurile la bun sfârșit.

— Ai zis că erau două conspirații, a spus Morrison urmărind cu atenție cuvintele lui Taylor. Ai zis că St. James era legătura dintre ele.

— Foștii angajați ai CIA, fosta poliție est-germană, fostul KGB, toți cei care nu s-au putut liniști, cărora le-a lipsit acțiunea, aventura, neadaptații, aceia care credeau că a activa ca gărzi personale pentru oricine s-ar întâmpla să fie la putere în locuri precum Libanul sau Irakul era prea banal, armate personale care să lupte pentru oricine în schimbul banilor.

Taylor s-a cufundat mai bine în scaunul lui. Privirea îi era absentă, îndepărtată. Își plimba degetul pe buza de jos, trasând, pare-se, mișcarea minții lui. Când a început, în sfârșit, să vorbească din nou, a făcut-o mai încet decât până atunci.

— St. James îi plătea pe alții, oameni care nu s-ar fi gândit niciodată să pună mâna pe un pistol. Ultimul lucru pe care-l voia Grupul Hawthorne era un guvern din Washington care să țină sub observație câteva dintre lucrurile pe care le făceau ei, legăturile pe care le aveau cu anumite guverne care nu fuseseră întotdeauna prietenoase cu Statele Unite. Cum am zis, St. James știa să ducă lucrurile la bun sfârșit. Bani cheltuiți pentru a distruge opoziția politică, bani cheltuiți de grupuri presupuse independente care vor minți în legătură cu tot pentru a câștiga, care pun la îndoială

patriotismul oricui este de cealaltă parte, care susțin că orice alegere este una între Dumnezeu și Diavol – acesta era genul de lucruri pe care știa să le facă St. James.

Taylor s-a aplecat și a bătut cu degetele pe marginea biroului lui Morrison.

— Grupul Hawthorne credea că face lucruri importante, care trebuiau făcute. Pretindeau că acei alți oameni nu există. Aveau contact numai cu St. James care le oferea, așa cum gândeau ei, date ce nu puteau fi tăgăduite, date credibile. Asta era întotdeauna în folosul lor, în politică – afirmația că habar n-aveau că unii care lucrează în companiile lor sau în administrațiile lor au făcut ceva rău. Nu știau că acest lucru nu i-ar fi salvat de la punerea sub acuzare în caz de conspirație criminală.

Morrison a înțeles ce voia să zică Taylor.

— I-au spus lui St. James ce voiau ei să realizeze și i-au pus la dispoziție mijloacele – banii – cu care să facă tot ce era de făcut.

— Exact, a replicat Taylor. Dar totuși se puteau declara nevinovați dacă nu aveau pe cineva care să depună mărturie că au cunoștință despre genul de lucruri pe care cheltuise banii St. James.

— Îl aveați pe Clark, dar el a fost ucis. Apoi, l-ați avut pe Oliver. El a depus mărturie în fața marelui juriu, cel care l-a pus pe St. James sub acuzare. Apoi…

— Apoi, el a fost ucis în apartamentul lui din Manhattan.

— Așadar, ei sunt în siguranță, cei din Grupul Hawthorne. Pentru că, dacă St. James este mort…

Taylor a aruncat o privire spre rafturile pline cu cărți de legislație, dând în tăcere din cap, ca pentru sine.

— Ți-am spus deja că prestația ta în sala de judecată a fost atât de grozavă cum eu n-am mai văzut. Asta mă face chiar și mai sigur că tot ce am gândit eu despre St. James era corect.

— St. James?

— Eu am de-a face mai ales cu crime din lumea bună. Cei mai mulți oameni pe care îi urmăresc nu se consideră criminali, ci doar persoane care vor să ocolească puțin legile când aceasta este singura cale de a obține ce-și doresc. St. James era excepția. Nu exista nimic ce el să nu facă. Nimic nu-l oprea, nici chiar regulile norocului.

— Regulile norocului?…

Un zâmbet pe care Morrison nu-l va uita a apărut în treacăt pe buzele lui Taylor; un zâmbet straniu, enigmatic și, din nu se știe ce motiv, reținut. Privirea lui s-a plimbat de la Morrison la fereastră și înapoi la Morrison.

— Toți vorbesc despre crima perfectă, despre cum Danielle St. James și-a ucis soțul și, mulțumită ție, a scăpat basma curată. Dar este mult mai mult de-atât. Au mai scăpat și alții de acuzația de crimă, dar nimeni nu a făcut așa ceva până acum. Nimeni nu a avut vreodată inteligența sau îndrăzneala să încerce! Să încerce? Nicio persoană cu mintea întreagă nu s-ar fi gândit. De aceea a și funcționat, pentru că acesta-i ultimul lucru pe care l-ar bănui cineva vreodată. Gândește-te, Morrison, nu te poți abține să nu admiri cutezanța simplă a ideii! Dacă propria soție ar fi judecată pentru o crimă care nu s-a petrecut niciodată, dacă ți-ai înscena propria moarte astfel încât, după ce soția ta este achitată, toți să fie siguri că ea a făcut-o, să fie convinși că a scăpat de acuzația de crimă, atunci nimeni nu se va mai întreba vreodată dacă nu cumva tu ești încă în viață!

Capitolul 18

Morrison rămăsese fără grai. Un proces care fusese o minciună de la început până la sfârșit, o crimă care nu se petrecuse niciodată? Martori care mințiseră. Și Danielle – nu numai o mincinoasă în sala de judecată, ci tot ce avea legătură cu ea era duplicitar și fals? Morrison refuza să creadă asta.

— A plecat de la tine în dimineața asta, puțin după ora șapte, a spus Taylor. Știi unde s-a dus?

Morrison a încercat să obiecteze că nu este treaba lui. Apoi, a realizat semnificația întrebării.

— Ai pus să fie urmărită?

Pe fața lui Taylor a apărut o expresie de simpatie, aproape de jenă.

— Ai avut o aventură cu ea sau, mai degrabă, ea a avut o aventură cu tine. Ce cale mai bună prin care să se asigure că știa tot ce se întâmplă, tot ce aveai de gând să faci? Toate acele dăți când a venit la tine, toate acele deghizări exotice…

Morrison simțea că ia foc. Danielle nu putea să se folosească de el așa, nu putea să se fi lăsat folosit în acest fel. Cu furia umplându-i ochii, a dat să-și verse frustrarea pe Taylor.

— Știi unde s-a dus azi-dimineață? a repetat Taylor cu o voce așa de calmă, încât Morrison a înțepenit.

— S-a dus la ea, la hotel.

— Și știi unde s-a dus după aceea?

Morrison și-a dat capul spre spate într-o ultimă încercare de sfidare.

— Nu, nu știu, dar o voi întreba diseară, la cină.

— S-ar putea să vrei să-ți faci alte planuri. De la hotel, ea s-a dus la aeroport. Este în drum spre New York.

Dar exista un motiv pentru care făcea acest lucru și nu avea nicio legătură cu ceea ce Taylor era sigur că făcuse ea. Și, dacă Taylor greșea,

atunci putea să greșească și în legătură cu celelalte supoziții, în egală măsură.

— Probabil că s-a dus să-și vadă fiul, probabil că s-a întâmplat ceva – poate că băiatul s-a îmbolnăvit, poate că s-a întâmplat un accident…

— Fiul ei nu este la New York. E într-o școală cu internat, în Elveția. Este acolo de un an.

— Dar ea s-a dus la New York aproape săptămânal ca să-l vadă, a protestat Morrison.

— Da, în timpul procesului, la sfârșit de săptămână, în fiecare weekend, până acum o lună, când, în timp ce tu lucrai la apărarea ei, ea era în Key West, la câteva mile în larg, cu soțul ei, la bordul *Trandafirului negru.*

Morrison era disperat.

— Atunci, de ce este acum, acolo? De ce s-a dus la New York?

— Pentru că acum, că ea a fost achitată de uciderea lui Nelson St. James, sunt hârtii de semnat, proprietăți de transferat de pe numele soțului ei mort pe numele ei. Îți amintești testamentul – aproape totul îi rămânea fiului ei, dar fiul ei este numai un copil și ea e tutorele lui. Da, este corect, femeia care a convins juriul că a obținut mai puțin prin moartea soțului ei decât ar fi obținut prin divorț obține totul. Sau ar fi obținut dacă ea l-ar fi ucis de fapt, în loc să facă parte dintr-o conspirație care să-l țină în viață și departe de închisoare.

Morrison privea fix un punct aflat în fața lui, încercând să se concentreze asupra a ceea ce se întâmplase exact.

— De când știi? De când știi că St. James nu este mort?

— Aproape de la început. Prea era totul convenabil. St. James a scăpat de Clark și Oliver pentru a se proteja, dar, odată ce a fost pus sub acuzație, odată ce avea de înfruntat acuzații de crimă care-i puteau aduce o condamnare pe viață, a știut că același lucru i se poate întâmpla și lui.

Sunt prea mulți oameni cu prea mult de pierdut. Aceștia nu puteau să-și asume riscul ca el să vorbească pentru a se salva. Și apoi motivul nu avea sens.

Taylor aproape că a ezitat să-i pună întrebarea:

— Tu chiar crezi că St. James ar fi divorțat de ea? Știu ce i-a spus avocatului său – aceasta era o parte a poveștii pe care trebuia să o zică –, dar să divorțeze? Taylor a clătinat din cap. Ea nu avea niciun motiv să-l ucidă și, cu siguranță, el nu avea niciun motiv să se sinucidă. Ceva a fost în neregulă – știam, simțeam acest lucru. Când iahtul a plecat din San Francisco, l-am supravegheat. Apoi, am început s-o urmărim pe ea. A fost la Key West în fiecare weekend în care nu a rămas aici.

Cu privirile fixate în același punct, Morrison asculta cu atenție.

— *Trandafirul negru* a fost acolo tot timpul – în Key West?

— În weekendurile în care ea pleca de-aici. În restul timpului, s-a mișcat încontinuu, schimbându-și cursul, de obicei, în apele de dincolo de Cuba.

Morrison i-a aruncat o privire întrebătoare lui Taylor.

— Unul dintre locurile în care încasa banii pentru comerțul cu arme. Noi știam unde se afla *Trandafirul negru,* știam ce făcea Danielle St. James, dar nu aveam nicio probă care să dovedească faptul că St. James se afla pe iaht sau că era încă în viață. Și apoi, cu două săptămâni în urmă, *Trandafirul negru* a părăsit Caraibele îndreptându-se spre Atlantic. Acum, este în Sicilia. Săptămâna trecută, am obținut asta…

Taylor și-a luat servieta pe care o pusese lângă scaun și a scos din ea trei fotografii alb-negru: Nelson St. James stătea în picioare pe doc, de vorbă cu doi bărbați *Trandafirul negru* era chiar în spatele lui, ancorat în afara portului.

— Palermo, a explicat Taylor arătând spre fiecare fotografie în vreme ce Morrison le examina. Poze făcute cam în același timp în care acuzarea își ținea pledoaria finală împotriva soției lui.

Cu o privire furioasă, amară, Morrison i-a înapoiat fotografiile.

— Ai fi putut deci să dovedești că el este încă în viață! Dar ai lăsat procesul să-și urmeze cursul. Știai că este o minciună, știai că nu avusese loc nicio crimă, că St. James nu e mort și totuși ai ținut această informație pentru tine. De ce? Ce ai fi făcut dacă jurații ar fi găsit-o vinovată, în loc să o achite? Ce ai fi făcut dacă ar fi fost condamnată? Ai fi permis ca ea să meargă la închisoare pentru ceva ce nu a făcut?

— Ceva ce nu a făcut? a repetat neîncrezător Taylor. Ea este cea care a comis escrocheria, a transformat un proces pentru crimă într-o modalitate de a-i salva viața soțului ei – și să păstreze pentru ea toți banii pe care i-ar fi pierdut el. Ce aș fi făcut dacă ea ar fi fost găsită vinovată de o crimă care nu s-a petrecut? Aș fi așteptat.

— Așteptat? Ce-ai fi așteptat?

— Aș fi așteptat să văd cât timp va dura până ce ea va spune adevărul, până când îl va turna pe el ca să se salveze. Aș fi așteptat să văd cât de frică îi este de el și ce-ar fi putut face el. Aș fi așteptat să văd dacă el va încerca să pună pe cineva să o ucidă. Aș fi așteptat ceva care să-mi dea o dovadă pe care s-o pot folosi împotriva lui.

— Dar nu mi-ai zis încă de ce ai lăsat procesul să-și urmeze cursul odată ce aveai dovada că St. James este în viață. Ea nu a fost condamnată, dacă asta așteptai, e liberă!

Taylor a zâmbit.

— Este liberă pentru că a avut un avocat excepțional. Despre asta am încercat să te previn când ți-am făcut prima vizită. Când St. James a spus „Ia-l pe Morrison”, asta însemna „angajează-l

pe Morrison ca avocat al apărării". Știa prea bine de ce ești în stare. De aceea ai fost invitat în croaziera aceea. Astfel, el se putea asigura că ești chiar așa de bun cum se spune și astfel, Danielle putea fi sigură că, la momentul oportun, tu vei fi mai mult decât dornic să o ajuți.

— De ce? a întrebat Morrison cu o insistență mohorâtă. De ce nu ai oprit totul când ai putut? De ce ai lăsat procesul să continue?

— Pentru că era singura noastră șansă să punem mâna pe el. Dacă el este convins că toată lumea îl crede mort, dacă el este convins că nu mai suntem pe urmele lui, va reveni pentru a se ocupa de afacerile rămase neîncheiate. Se va întoarce – *Trandafirul negru* îl va aduce înapoi – pentru a se ocupa de tine!

— Dar eu nu am știut că el este în viață până nu mi-ai zis tu.

— Trebuie că ei sunt îngrijorați că ți-ai putea aminti ceva ce a spus ea, ceva ce ea nu-și amintește că a spus, ceva care să te facă să începi a te întreba dacă el este cu adevărat mort.

Taylor i-a aruncat lui Morrison o privire care exprima tragedia a ceea ce se întâmplase. Și-a așezat mâna pe marginea biroului ca și cum i-o întindea ca să-l ajute.

— Și chiar dacă nu au de ce să-și facă griji în această privință, trebuie să se teamă că, după tot ce s-a întâmplat între tine și Danielle, după felul în care ea te-a părăsit, tu ai putea începe să o cauți.

Taylor s-a ridicat să plece. A rămas în picioare în spatele scaunului, cu amândouă mâinile pe spătarul acestuia, cu o expresie sumbră pe fața lui marcată de trecerea timpului.

— Nu știu ce a determinat-o să facă asta, de ce a acceptat să-și asume riscul, dar tu ai face o mare și poate ultimă greșeală dacă ai crede că nu știa exact ce face. Ea s-a căsătorit cu el pentru bani – ce-ți spune asta? Chiar ai crezut-o când ți-a zis că nu știe nimic despre ce fel de afaceri avea soțul ei?

Este prea inteligentă, prea vicleană pentru asta. Ori de câte ori cineva urca pe iaht, ori de câte ori St. James aducea pe cineva pe iaht ca să discute ce urma să întreprindă în continuare, ea era acolo pentru a-i ura bun-venit. Tu i-ai întâlnit pe amândoi. Care dintre ei ai crezut că este mai inteligent? După câte știu, ideea de a se folosi de un proces pentru a-i face pe toți să creadă că St. James a fost ucis i-a aparținut. Tot ce știu cu siguranță este că, acum, cel aflat în pericol ești tu și eu sunt cel care te-a pus în această situație. Și îmi este frică de faptul că singurul lucru pe care-l pot face pentru a te ajuta să te salvezi este să-ți spun tot ce știu.

Morrison ascultase tot ce-i spusese Taylor, concentrându-se asupra fiecărui cuvânt. Studiase fața lui Taylor, îi urmărise ochii, fiecare gest, fiecare mică schimbare de expresie, încercând să afle dacă era ceva ce nu-i spusese, ceva ce ținea pentru el. Nu a sesizat nimic, dar tot nu-i venea să creadă că Taylor avea dreptate în privința lui Danielle.

— Poate că a fost obligată, poate că…

Dar gândul a murit înainte de a-l rosti până la capăt. Cu ochii încă ațintiți asupra lui Taylor, a ridicat receptorul, a sunat la hotelul Mark Hopkins și a rugat să i se facă legătura cu camera doamnei St. James. După un moment de așteptare, a spus:

— Mulțumesc.

A pus telefonul în furcă. Pe buze i-a tremurat un zâmbet palid, stângaci și patetic.

— A plecat azi-dimineață. A plecat.

Ceva s-a rupt în Andrew Morrison în timp ce stătea acolo ascultându-l pe Jack Taylor spunându-i că tot ce crezuse el fusese o minciună. Trăise aproape ca un călugăr în mănăstire, străduindu-se să devină un avocat mai bun. Niciodată nu a încercat să vadă ce a realizat, ci cât mai are încă de acumulat până să se poată elibera, în cele din urmă, de defectele umane, de toate defectele prea

umane. Apoi apăruse Danielle și-i arătase o perfecțiune dincolo de orice-și imaginase el, o frumusețe pe care nu o văzuse pe fața ei, ci în ochii ei, când stăteau amândoi întinși în pat, noaptea, despărțiți doar de respirație, la distanță de o șoaptă.

Stătea acolo, în biroul său, amintindu-și toate acestea după ce Taylor plecase. Nu numai cât de frumoasă era, ci acel alt lucru pe care-l văzuse în ochii ei cu o noapte înainte, când făcuseră dragoste iar și iar. Nu fusese dezamăgire ceea ce văzuse, ci un semn clar, de netăgăduit a ceea ce simțise ea cu adevărat. Apoi, și-a amintit că acesta fusese întotdeauna misterul lui Danielle: dacă era capabilă de sentimente pe termen lung sau nu, dacă, din cauză că întotdeauna fusese în stare să obțină ce voia, dorise vreodată pe cineva în felul în care atât de mulți o doriseră pe ea. Totuși, noaptea trecută, după ce procesul s-a încheiat, după ce ea fusese eliberată, după ce complotul lor iscusit pus la cale, dacă Taylor avea dreptate, își atinsese scopul final, irevocabil – ea îi spusese ceea ce nu-i mai spusese niciodată până atunci: nu numai că se gândea că ar putea să se îndrăgostească de el, ci chiar se îndrăgostise. Și apoi acea rugăminte tandră, dulce-amară, care suna ca un lung adio șovăitor când i-a zis că, indiferent ce se va întâmpla, ea dorea ca el să-și aducă aminte că nu iubise pe nimeni niciodată, dar că pe el îl iubea.

— Mă iubește! a strigat Morrison agonizând în tăcerea deplină din încăpere.

Îl iubea? Îl prostise în față, făcuse din el complicele fără voie la ceea ce lumea credea că este o crimă perfectă, dar care era mai sinistru de-atât, o acoperire perfectă pentru a-l ține în viață pe omul presupus a fi mort. Nu conta pentru ce făcuse aceasta, Morrison fusese înșelat. Și, acum, ei erau departe, stând pe puntea *Trandafirului negru,* râzând de ceea ce-i făcuseră și plănuind ce urmau să-i facă în continuare.

La început, Morrison nu a știut ce să facă, doar că nu mai putea să practice avocatura. Fusese folosit pentru a susține o minciună la tribunal. Poate că alții nu-l condamnau, dar el se învinovățea pe sine. Trebuia să-și fi dat seama ce se petrecea, să înțeleagă ce făcea Danielle.

Ar fi trebuit să păstreze distanța, să nu se implice sentimental. Fusese înșelat de Danielle, dar, mai grav decât faptul că fusese trădat, Morrison încălcase legea. A scris o scrisoare prin care, doar cu o explicație vagă, și-a dat demisia din firmă. Apoi, în acea ultimă săptămână dinainte să dispară pentru totdeauna, a scris – sau mai degrabă a început să scrie, pentru că scrisul a durat luni de zile – o poveste, un jurnal, dacă vreți, a tot ce se întâmplase. Într-un fel, era un testament, o prezentare – una brutal de cinstită – a ceea ce i se înscenase și ceea ce plănuia să facă în acest sens. De ce a făcut lucrul acesta – de ce a lăsat o înregistrare atât de clară despre propriile gânduri și emoții, despre demonii ciudați și îngerii buni din sufletul lui, despre strălucita lui inteligență și calculele reci, despre speranțele neașteptate și visurile neîmplinite, despre motivele diferite și uneori contradictorii care l-au împins să facă tot ceea ce făcuse – rămâne chiar și acum un mister. Poate că nu a fost nimic mai mult decât meticulozitatea lui obișnuită cu care își pregătea fiecare caz pe care-l reprezenta în instanță, poate că a fost singura cale – această disciplină strictă care l-a determinat să pună totul pe hârtie – de a-și putea păstra ce mai rămăsese din judecata lui sănătoasă. Poate că a făcut-o știind că nu-i mai rămăsese mult timp de trăit.

Capitolul 19

Șoferul a făcut semn arătând spre marginea drumului.

— Acesta-i locul unde a fost ucis Falcone, unde mafia i-a aruncat în aer mașina. Atunci a început totul să se schimbe, după ce l-au ucis pe judecător, acela a fost momentul în care toți au considerat că era de-ajuns.

Cu șapca trasă peste ochi, șoferul a aruncat o privire în oglinda retrovizoare.

— Falcone, a repetat el cu respect, Falcone nu știa ce este frica.

Morrison se uita pe fereastră în vreme ce Mercedesul negru traversa un tunel întunecos și ieșea pe cealaltă parte a autostrăzii care mergea aproape de țărmul mării. Înălțându-se vertical ca Gibraltarul, muntele Pellegrino domina aproape totul împrejur, veghind coasta și valea îngustă și fertilă care șerpuia de la țărm spre interiorul uscatului. Morrison și-a imaginat cum trebuie să i se fi părut primului din lungul șir de cuceritori care au vrut să pună stăpânire pe Sicilia. Aceasta era imaginea neschimbată ce rămăsese în urma tuturor violențelor care avuseseră loc: toate birurile impuse, schimbările de guvern, schimbările de religie aduse de greci și de romani, de arabi și de normanzi – frumusețea fără pereche a locului, o insulă aflată la o mică distanță de Italia și totuși în mijlocul mării. Și acum, la 1.000 de ani după ce normanzii au venit în aceste locuri, la 1.000 de ani după ce un constructor arab a clădit, la Monreale, una dintre cele mai mărețe catedrale ale creștinătății, peisajul era presărat de unele dintre cele mai urâte construcții pe care le văzuse Morrison vreodată – blocuri cu patru și cinci etaje clădite din beton ieftin.

— Mafia, continua șoferul să explice aproape scuipând cuvintele. În anii ’70, guvernul a decis să

dea bani pentru construcția de locuințe. Toate contractele au ajuns la companii controlate de mafie, pentru că mafia controla guvernul. Toți se îmbogățeau: mafia, politicienii pe care-i plăteau… Falcone – el a oprit acest lucru sau a încercat măcar, așa că l-au ucis. Dar știți ce? Nu au putut ucide exemplul pe care el l-a dat. Șoferul a privit spre Morrison prin oglinda retrovizoare. Sunteți american, da? Ați mai fost pe-aici?

— Nu, este prima mea călătorie în aceste locuri.

— Cu afaceri sau în vacanță?

— Niciuna, nici alta. Pur și simplu, am venit aici, a spus Morrison privind pe fereastră.

Șoferul a ieșit de pe autostradă și a luat-o pe o stradă din centrul orașului. A înaintat metru cu metru, claxonând și înjurând în barbă, până când, în cele din urmă, după douăzeci de minute în care parcursese numai câțiva kilometri, a intrat pe porțile deschise ale hotelului Villa Igiea.

— Un hotel grozav, a remarcat șoferul dând din cap aprobator. Cel mai bun pe care-l avem. Ați auzit despre el în America? Vi l-a recomandat cineva? a întrebat el oprind mașina.

— Dincolo de el este un port, nu-i așa? I-a plătit șoferului și și-a luat bagajul. Cunosc pe cineva care deține o ambarcațiune acolo.

Hotelul Villa Igiea arăta a castel maur, cu pereți groși de culoarea nisipului și cu acoperiș plat, crenelat. Fusese o vilă la malul mării construită pentru fiica unui nobil italian, în speranța că aerul oceanului va fi un remediu pentru o boală cronică pe care niciun doctor nu fusese în stare să i-o vindece. Dacă s-a însănătoșit sau a murit înainte de vreme, cum se întâmplă în cele mai multe povești siciliene ascunse în spatele unui văl întunecat, este încă subiect de interpretări și dubii. Dar, cândva spre sfârșitul secolului trecut, vila a fost transformată în hotel și hotelul a devenit locul favorit de adunare al familiilor regale europene, după cum arăta impresionanta expoziție de

fotografii etalate la intervale potrivite de-a lungul coridoarelor. Regi și regine din țări încă faimoase, regi și regine din țări care nu mai există veneau aici să se bucure de soare, nepăsători sau cel puțin așa părea după expresia plictisită de viață de pe fețele lor, de cât de aproape erau de Armaghedon. Primul Război Mondial, Războiul cel Mare cum i se spunea de către cei care-l trăiseră, i-a măturat pe mulți dintre ei, inclusiv pe împăratul german și pe țarul rus, de pe tronuri și a schimbat pe vecie condițiile în care foștii supuși își trăiau viețile.

Privind în treacăt fotografiile acestora în timp ce mergea spre etajul al patrulea, unde se afla camera lui, Morrison era prea puțin conștient de semnificația expresiilor de pe aceste fețe cândva faimoase. Mintea lui era concentrată asupra propriului trecut și, după atâtea luni de suferință în care umblase fără țel de colo colo, asupra a ceea ce anume căuta el acolo și ce anume avea să facă.

Știuse de la început, din ziua în care aflase ce făcuseră Danielle și soțul ei, că trebuia să îndrepte cumva lucrurile, dar mai întâi trebuia să depășească durerea care-l sugrumase, pentru ca apoi să poată începe a se gândi la ce trebuie exact să facă. Danielle îi luase tot ce crezuse el că are, tot ce el considerase important. Nimic nu mai putea schimba asta. Trebuia să trăiască tot restul vieții cu această dezamăgire. Dar și Danielle va trăi cu ea, nu cu ce-i făcuse ea lui Morrison, ci cu ceea ce era el pe punctul să-i facă.

Băiatul care i-a cărat geanta a tras draperiile și a ridicat obloanele de lemn.

— Este una dintre cele mai frumoase camere, a spus el cu mândrie, arătând spre palmierii aliniați în grădina de jos și golful aflat dincolo de ea.

Morrison a indicat cu mâna iahtul ancorat în larg, la câteva sute de metri distanță de port.

— Acela.

— *Trandafirul negru.* Da, vine adesea aici. Proprietarul are un apartament în acest hotel.

Morrison i-a dat bacșiș cât ar fi dat într-un hotel american. Mai mare decât unul normal pentru Sicilia. Ochii băiatului s-au luminat de satisfacție.

— Are un apartament aici? Vrei să spui că, indiferent dacă este sau nu aici, păstrează apartamentul tot timpul?

— Da, tot timpul. Seniorul Orsini este…

— Orsini? Așa-l cheamă pe proprietar?

Morrison s-a uitat pe fereastră la *Trandafirul negru* ancorat în port și strălucind alb în soarele fierbinte al Siciliei. Putea vedea mai mulți oameni, membri ai echipajului probabil, umblând pe punte. A privit peste umăr către băiat.

— Soția lui, o femeie mai tânără și destul de frumoasă?

Un zâmbet a apărut în treacăt pe buzele băiatului.

Era o expresie plină de entuziasm și de admirație tăcută pentru o femeie pe care era imposibil să nu o remarci.

Morrison a dat din cap.

— Orsini. Da, cred că i-am cunoscut.

Băiatul a terminat de prezentat camera. Morrison și-a scos pantofii și și-a aruncat haina pe un scaun. A scos din bagaj un binoclu micuț pe care-l luase cu el. Sprijinit de pervazul gros, de stuc al ferestrei a ajustat binoclul până a reușit să vadă bine orice persoană care se mișca pe puntea iahtului. Din când în când, punea binoclul jos și privea peste marginea ferestrei, înspre curtea de dedesubt. Mesele începuseră să fie ocupate de oameni care hotărâseră să bea ceva afară. Ascultând ecoul slab al vocilor italiene, Morrison s-a simțit confortabil ca străin de acele locuri, sosit pe meleaguri pe care nu le știa, auzind pretutindeni o limbă pe care nu o vorbea, dar totuși atras cumva, ca și cum aerul sicilian parfumat purta în el promisiunea atemporală a răzbunării.

A continuat să se uite prin binoclu, dar nu i-a văzut pe Danielle și nici pe St. James. Știa că sunt

acolo, dacă nu pe iaht, undeva pe-aproape.

Trandafirul negru era singura casă pe care o aveau de-acum. Cea din New York și celelalte pe care le aveau fuseseră vândute de către Danielle, văduva, femeia care-și omorâse soțul și scăpase nepedepsită, iar apoi părăsise țara. Fugise în Europa, conform zvonurilor care circulau printre foștii ei prieteni, ca să fie mai aproape de fiul ei. Fugise în Europa ca să scape de ochii indiscreți ai paparazzilor și de vorbele mincinoase ale ziariștilor care refuzau să creadă că jurații hotărâseră corect și că moartea soțului ei fusese sinucidere.

— Nevinovată, dar nu inocentă erau cuvintele pe care și le repeta Morrison de fiecare dată când se gândea la verdictul care ar fi trebuit dat.

S-a întins împăcat pe pat, cu ochii în tavan, așteptând să treacă timpul. Mai obosit decât ar fi crezut, a închis ochii ca să se odihnească.

S-a trezit tresărind într-un întuneric aproape perfect. A sărit din pat și s-a dus grăbit la fereastră. *Trandafirul negru* era tot acolo, o siluetă întunecată profilată pe cer, întreruptă de șirul de lumini care marcau nivelul punții. Morrison s-a uitat la ceas. Era aproape ora 21. Dacă nu luau cina pe iaht, însemna că erau la hotel, la parter, în restaurant.

Morrison a făcut un duș și s-a ras, și-a pus un costum închis la culoare și cravată și a coborât la parter cu liftul.

Șeful de sală, în smoching cu cravată albă, l-a condus cu o atitudine degajată spre salonul de servit cina. Era un salon de mărimea unei săli de bal, cu candelabre de cristal și podea de lemn lustruit. Câteva cupluri se mișcau lent în ritmul unui pian cu coadă. Morrison a fost condus la o masă mică de lângă ferestrele ce dădeau înspre grădina dincolo de care se vedea marea luminată de lună.

A comandat un pahar cu vin și a început să se uite prin restaurantul plin cu lume, privirile trecându-i metodic de la o masă la următoarea. Nu i-a văzut. Apoi, pe neașteptate, când muzica s-a oprit pentru o pauză, ringul de dans s-a golit și i-a văzut pe Nelson St. James și pe soția lui la masă cu o jumătate de duzină de alte persoane. Nu l-au remarcat pe Morrison până când nu s-a dus în fața lor. S-a oprit și l-a fixat cu privirea pe St. James:

— Îmi permiteți să o invit la dans pe soția dumneavoastră?

St. James și-a ridicat privirea. Zâmbetul de pe buze i-a pierit brusc. Dar apoi, înainte să observe cineva, zâmbetul i-a revenit forțat. S-a prefăcut că apariția neașteptată a lui Morrison era o surpriză plăcută. Cu un gest expansiv al mâinii, a spus pe un ton de cea mai mare amabilitate:

— Permiteți-mi să vi-l prezint pe Andrew Morrison, un avocat american talentat și un vechi prieten al soției mele.

St. James a privit în jos, spre masa la care Danielle stătea cu ochii înghețați de uluire. Se uita fix la Morrison, ca și cum ar fi văzut o stafie. În vreme ce ceilalți se uitau întrebându-se ce-i cu acele priviri, St. James s-a ridicat în picioare și i-a strâns mâna lui Morrison.

— Ar fi trebuit să ne anunți de sosirea ta. Stai aici, în acest hotel? Avem loc destul pe *Trandafirul negru,* dacă vrei să stai împreună cu…

— Mi-ar face mare plăcere să dansez.

Danielle s-a ridicat și a dat ocol mesei. Era deja în fața lui Morrison.

Morrison continua să se uite la St. James cu un zâmbet ciudat, ambiguu pe buze.

— Este plăcut să constat că sunteți sănătos. Un timp, unii dintre noi am fost puțin îngrijorați cu privire la starea dumneavoastră de sănătate.

Apoi, Morrison a luat-o pe Danielle de mână și a condus-o pe ringul de dans. Împrejur era mult zgomot și muzică. Inima lui bătea să-i iasă din

piept, sângele-i gonea parcă prin vene. Făcuse exact ce sperase să facă, exact la ce se gândise de luni de zile: îl privise direct în ochi pe St. James și-i comunicase că secretul lui nu mai era un secret. Dar putea face același lucru și cu Danielle? Apropierea trupului ei de al lui în timpul dansului, mirosul trupului ei în vreme ce o ținea în brațe i-au adus în memorie lucruri pe care le crezuse date uitării. A încercat să-și aducă aminte ce-i făcuse ea și pentru ce se afla el acolo. Repetase de nu știu câte ori, repetase fiecare cuvânt pe care voia să i-l spună. De zeci de ori, văzuse scena derulându-se iar și iar în mintea lui: expresia de pe fața ei în momentul în care afla că tot jocul ei duplicitar, cu grijă pus la cale, nu fusese de ajuns, că el știa și, știind, o va face să plătească. Avea mâinile reci și umede, iar gâtul i se uscase. Apoi, înainte ca el să poată începe să-i adreseze insultele îndelung repetate, Danielle i-a șoptit că nu a fost o minciună, că, atunci când i-a spus că îl iubește cu adevărat, i-a zis adevărul.

— Dar nu trebuia să vii, trebuia să-mi fi acordat mai mult timp. A trebuit să fac tot ce-am făcut. M-ar fi ucis dacă n-aș fi făcut-o. Ochii ei au privit peste ringul de dans, spre masă.

St. James, prins în conversație, își îndrepta adesea ochii înspre ea.

— Cum ne-ai găsit?… Nu contează. Ești aici. Știi ce va face acum, că știi că trăiește?

Morrison știa cu certitudine că Jack Taylor avusese dreptate, că Danielle știuse dintotdeauna de afacerile soțului ei. Sau acesta era motivul pentru care își asumase riscul de a fi condamnată pentru o crimă pe care nu o comisese: că, altfel, ar fi ucis-o? Morrison îi căută ochii cu privirea, întrebându-se dacă erau chiar așa de vulnerabili cum păreau a fi sau dacă era vorba numai de un nou act al piesei de teatru pe care cei doi o jucau, de începutul unei noi tentative de seducție pentru a-l împiedica să afle adevărul.

— Chiar crezi că ar face-o? Că va încerca să mă ucidă așa cum a făcut cu acei prieteni ai voștri, cei pe care i-am cunoscut când te-am cunoscut și pe tine, Wendell Clark și soția lui, și apoi Oliver, la fel?

Danielle și-a aplecat privirea.

— Nu știu ce a făcut, știu numai ce este capabil să facă. Și-a ridicat privirile, săgetându-l: Crezi că eu?…

Morrison a apucat-o strâns de încheietura mâinii și a tras-o după el, de pe ringul de dans, la masă. A luat un scaun liber de la o masă alăturată și l-a așezat lângă St. James.

— Vrei să ni te alături? a întrebat St. James cu o privire prefăcut amabilă.

— Numai un minut.

Morrison s-a uitat împrejurul mesei, la ceilalți oaspeți. Bărbații erau din Orientul Mijlociu, femeile erau bine îmbrăcate și blonde.

— N-am știut că există petrol în Sicilia, a remarcat întorcându-se spre St. James.

— Nu, dar Palermo este un loc potrivit pentru a discuta despre petrol. Întotdeauna mi-a plăcut locul acesta. Peisajul este minunat și aerul revigorant, dar, în special, pentru că sicilienii păstrează secretele atât de bine, încât întotdeauna privesc adevărul cu suspiciune. Dar, spune-mi, ce afacere te-a adus aici?

— Scriu o carte. Am venit pentru a strânge ceva material.

Un egiptean de vârstă mijlocie, cu ochi înfundați în orbite și cu un zâmbet ca de lamă ascuțită s-a înclinat în față.

— Un roman, domnule Morrison? V-aș putea istorisi câteva întâmplări care…

St. James l-a întrerupt fără ezitare:

— Da, ce fel de carte, domnule Morrison? Pariez că are legătură cu vreunul din procesele dumitale, nu-i așa?

— O mulțime de avocați fac așa ceva, nu? Încearcă să scrie o ficțiune bazată pe ceva ce au făcut în realitate?

Morrison s-a întors către egiptean.

— Mă tem că nu este vorba despre un roman. Este prea imposibil de crezut așa ceva. E istoria unui proces de crimă în care victima nu a murit de fapt, un proces de crimă în care acuzatul îi minte pe toți, inclusiv pe propriul avocat. Privirea lui Morrison s-a deplasat lent de la egiptean la Danielle. Am început să o scriu a doua zi după încheierea procesului, a doua zi după ce jurații au pronunțat verdictul, în ziua în care acuzatul a dispărut. A făcut o pauză zâmbind pentru sine în timp ce-și urmărea degetul desenând două cercuri, un opt, pe fața de masă. Este aproape gata. Totul e scris, cu excepția ultimelor capitole. Și-a ridicat ochii și l-a privit pe St. James. Totul este bătut la mașină și închis într-un seif în care-mi țin toate hârtiile importante – de exemplu, testamentul. Și chiar e în mâinile cuiva care va avea grijă să fie publicat în cazul în care mi se întâmplă ceva și nu-l mai pot termina.

St. James i-a adresat un zâmbet egipteanului.

— Ca orice mare avocat, domnul Morrison a încercat întotdeauna să anticipeze ce va face adversarul. Numai că mă întreb dacă domnul Morrison a luat în considerare avantajele amânării, a spus râzând St. James.

— Amânării? a întrebat Danielle.

— Da. Nu sunt unele dintre cele mai bune scrieri, lucruri cu care autorul s-a luptat ani de zile? Toți sunt mult prea grăbiți în zilele noastre, prea interesați să devină faimoși. Dar eu nu cred că dumneata dorești lucrul acesta, nu-i așa, domnule Morrison? Bănuiesc că tot ceea ce vrei cu adevărat este să faci totul cum trebuie, să fii sigur că relatezi exact ce s-a-ntâmplat, că, în graba de a spune tot ce știi, nu ai lăsat de-o parte ceva important? Poate că am putea discuta mai mult

despre asta… să zicem, mâine la prânz? Vei fi foarte surprins, dar mă interesează de mult timp ce este adevărul și care-i cel mai bun mod de a-l spune. Bineînțeles, eu nu sunt scriitor, dar, dacă aș fi, nu cred că i-aș permite cuiva să știe ce fac de teamă că nu mi-ar zice tot ce știe. Poate că acesta este motivul pentru care unele dintre cele mai interesante cărți pe care le-am citit au fost publicate postum, la multă vreme după moartea autorului.

Capitolul 20

Ambarcațiunea cu motor aștepta la baza treptelor din spatele Vilei Igiea. Soarele arzător al amiezii topise marea, o transformase într-o oglindă de metal cu suprafața neclintită, care făcea lumina insuportabilă. Aerul era greu, nemișcat și amenințător; linia orizontului se pierdea într-o ceață sufocantă.

Peste tot împrejur erau numai nave – golful era plin de ele, dar nicăieri nu se zărea nicio mișcare. Se putea ca ele să fi fost abandonate, proprietarii lor își luaseră zborul spre alte zări mai blânde, de teamă că marea s-ar putea aprinde și pentru a-și satisface dorul de viață pe care-l aveau în ei. Era liniște, totul tăcut ca moartea, singurul sunet fiind ecoul înfundat al bărcii cu motor care tăia apa, îndreptându-se direct spre *Trandafirul negru.*

Morrison și-a pus ochelarii negri și s-a lăsat pe spate, amintindu-și de ultima dată când văzuse această navă, în acea dimineață, lângă Santa Barbara, când Danielle plecase împreună cu soțul ei să ia avionul spre New York. Și-a adus aminte de momentul în care ea s-a întors să se mai uite o dată la *Trandafirul negru,* și-a adus aminte de speranța lui că ea încerca să-l mai zărească o ultimă oară pe el, Morrison și-a încrucișat mâinile la piept cu o expresie gânditoare, amintindu-și cum sensul oricărui lucru se schimbase și cum ceea ce păruse la momentul acela un flirt fără consecințe fusese în realitate începutul unei seducții nemiloase, letale.

St. James îl aștepta când a urcat cele trei trepte ale scării pe *Trandafirul negru.*

— Fierbinte zi, a remarcat el cu o grimasă și i-a oferit lui Morrison un pahar de ceai cu gheață.

St. James purta o cămașă cu mâneci scurte și un șort. Sandalele i-au scârțâit în timp ce-l conducea pe Morrison pe punte și apoi pe scări spre puntea

de sus, unde era așternută pentru prânz masa la care erau așezate numai două scaune, sub o copertină din material albastru-închis.

— Danielle nu ni se va alătura, a zis St. James arătând înspre scaunul pe care urma să stea Morrison.

Nu a urmat nicio explicație, nicio scuză pentru absența ei, nimic exprimat în cuvinte, dar expresia din ochii lui St. Nelson spunea că era o masă de afaceri și afacerea era exclusiv între ei doi.

— Poate vine mai târziu, a adăugat el evaziv.

Un chelner în jachetă albă aștepta discret într-o parte. În momentul în care St. James s-a întins după scaunul lui, el era deja acolo trăgându-i-l ca să se așeze. Cu o mișcare abilă a mâinii lui tuciurii și lucioase, i-a aranjat șervetul. St. James i-a zis ceva în arabă. Chelnerul s-a uitat la Morrison.

— Dorești să bei ceva – în afara acestui ceai cu gheață? a întrebat St. James. Orice. Avem toate băuturile la bord.

— Nu, mulțumesc. Ceaiul este numai bun.

Cu alte câteva cuvinte în arabă, St. James i-a dat liber chelnerului.

— Mă gândeam că am putea sta puțin de vorbă înainte să fie servit prânzul. Dacă nu-ți este foame, desigur, caz în care…

A tăcut. A privit în jos la mâinile lui mari, încleștate, așezate în poală. Un zâmbet subțire i s-a așternut peste gura largă, neregulată, ca și cum ar fi râs de o glumă colosală care numai pentru el avea un sens.

— Spune-mi, a zis el ridicându-și ochii înfundați în cap, cum se face că te afli aici? De unde ai știut unde mă găsești? St. James a clătinat din cap și s-a aplecat în față, cu mâinile pe masă. Nu, de unde ai aflat că sunt viu? De la Danielle? A lăsat să-i scape ceva? Ceva ce te-a făcut să crezi că poate nu ți-a spus întregul adevăr despre ce s-a întâmplat, ceva ce se poate să-ți fi spus în vreo noapte târzie. Când erați în pat împreună?

Cuvintele eliberate din străfundul minții lui păreau să-l zguduie prin ceea ce-l făceau să înțeleagă. În privirea lui se citea o înverșunare de nestăpânit, aproape exaltare. Acum, Morrison era sigur că St. James nu știa ce se întâmplase între el și Danielle, ci presupunea numai.

— Asta ți-a zis Danielle, a întrebat el cu indiferență studiată, sorbind din ceai. Că m-am culcat cu ea?

Morrison a așteptat să vadă dacă St. James va insista pe subiect, dacă își va admite ignoranța și va întreba direct. Dar St. James nu a spus nimic. Morrison a mai luat o gură de ceai.

— Nu este vorba deloc despre ceea ce a zis ea, e vorba despre ce a făcut.

— Ce a făcut?

— A plecat cum a plecat a doua zi după încheierea procesului. Ne înțeleseserăm să ieșim împreună la cină. Dar ea, a plecat de la hotel de dimineață și nici măcar nu s-a deranjat să mă sune. M-am întrebat de ce să fi făcut așa ceva, de ce să fi fost așa de grăbită să plece. La început, m-am gândit că s-a întâmplat ceva cu fiul ei și că a trebuit să se întoarcă la New York. În New York, am niște prieteni. I-am rugat să facă o mică investigație.

— Și ai aflat că băiatul este la o școală din Elveția. Da, înțeleg. Dar asta nu explică totul, nu-i așa, domnule Morrison? a insistat St. James cu o privire pătrunzătoare, sfredelitoare. Danielle trebuia să ia cina cu tine și, în schimb, a plecat din oraș? Cum să te facă lucrul acesta să te gândești că eu sunt în viață? Ea tocmai trecuse printr-o încercare teribilă, o acuzație de crimă, și, în ciuda faptului că a fost achitată, toată lumea credea încă în vinovăția ei. De ce să nu-și fi dorit să scape de reporterii indiscreți? De ce să nu-și fi dorit să plece într-un loc sigur? Nu, domnule Morrison, nu așa s-a întâmplat, a fost altceva. Deoarece, chiar dacă ai decis că sunt încă în viață, asta nu te-ar fi adus

aici, în Sicilia, pe partea cealaltă a globului. Nu m-ai fi putut găsi fără ajutor. Cineva ți-a spus că sunt viu și unde mă aflu, și nici nu este prea greu să-mi imaginez cine este această persoană. Dar să uităm acest lucru pentru moment. Chestiunea este că m-ai găsit. Nu mi-e clar de ce m-ai căutat. Ce speri să realizezi? Ce-ți închipui că poți face? Sau poate că ar trebui să reformulez: ce crezi că pot face pentru tine?

Morrison n-a scos niciun cuvânt. Nu era nicio schimbare în expresia de pe fața lui. Stăteau amândoi acolo, în tăcerea de mormânt a după-amiezii înăbușitoare, încercând fiecare a ghici ce era în mintea celuilalt.

— Da, ești furios, și nu pot spune că te condamn pentru asta, a rostit St. James. Dar, serios, când te gândești, de ce trebuie să fii furios? În afară de orgoliul rănit.

Aceste cuvinte au fost zise cu o asemenea indiferență totală, cu o lipsă de respect atât de cinică față de ceea ce pentru Morrison, pentru toată viața lui de avocat, era aproape sacru – cinstea și integritatea a ceea ce se petrece în sala de tribunal –, încât acesta a dat să protesteze. St. James i-a tăiat elanul.

— Nimeni nu a fost rănit, nimeni nu a fost ucis. Ai apărat o femeie acuzată de o crimă pe care nu a comis-o și ai câștigat. Ai de gând să te războiești cu acest rezultat? a întrebat St. James ridicând o sprânceană în susținerea a ceea ce el considera o schemă perfectă: nimeni ucis, nimeni rănit și toată lumea prostită, crezând că el este mort.

Morrison și-a scos ochelarii negri și l-a privit direct în ochi pe St. James.

— M-ați folosit – tu și soția ta.

St. James a râs.

— Toți pățim asta, domnule Morrison. Asta e mersul lumii. L-a studiat pe Morrison cu un zâmbet cercetător, liniștit. Și dacă ai fost folosit… mă întreb… chiar te-a deranjat?

A lăsat întrebarea să plutească în aer, această a doua aluzie la ceea ce Morrison și Danielle s-ar fi putut să fi făcut. L-a lăsat pe Morrison să-și cerceteze propria conștiință, dacă nu cumva el a fost victimă de bunăvoie.

— Am fost folosit, a insistat Morrison, am fost mințit, mi s-a relatat ceva ce nu s-a întâmplat.

— Aperi criminali, domnule Morrison! Cu asta te ocupi! a exclamat St. James malițios. Cu siguranță, nu ai de gând să-mi spui că nu ți s-a mai întâmplat așa ceva și înainte. De câte ori ai fost rugat să preiei un caz pentru că acuzatul era nevinovat și pentru că tu erai singurul care-l putea salva? De câte ori ai crezut ce ți se zicea, ai lucrat până la epuizare pentru că știai că ești singurul personaj aflat între învinuit și o viață în pușcărie, iar apoi, după ce ai câștigat, după ce jurații l-au eliberat pe acuzat, ai realizat ceea ce ai știut de fapt tot timpul: că era vinovat și că a scăpat de acuzație, de condamnarea pentru crimă, și asta numai și numai cu ajutorul tău? Folosit, domnule Morrison? Nu cred. Danielle ți-a spus că este nevinovată, ți-a spus că nu a comis o crimă și că spune adevărul. Ea nu m-a ucis, nu a ucis pe nimeni. Tu ai făcut ceea ce faci mereu, Morrison, ai primit o sumă mare de bani ca să o faci, ai apărat pe cineva acuzat de crimă. Ea a fost acuzată de crimă, îți amintești? Treaba ta a fost să ții procuratura în frâu, să arăți că dovezile nu erau suficiente pentru o condamnare. Și ai făcut-o, Morrison, ai făcut-o foarte bine. Nu ai de gând să depui plângere că verdictul nu a fost cel corect, nu-i așa? Cu siguranță, nu gândești că Danielle trebuia găsită vinovată.

Morrison s-a răsucit pe un șold, a pus picior peste picior, și-a împreunat mâinile pe după spătarul scaunului tapițat și a început să-și legene un picior înainte și înapoi.

— Ce-ai fi făcut dacă o condamnau?

Dând încet din cap, St. James s-a gândit la întrebare, dar numai pentru a nega că asta ar fi fost vreodată posibil.

— Niciodată nu a fost vreun pericol să se întâmple așa ceva, nu cu tine ca avocat.

— Nu am câștigat întotdeauna.

— Niciodată nu ai pierdut cu cineva nevinovat.

— Lumea întreagă crede că este vinovată.

O expresie de dispreț a trecut peste gura lui St. James. Nu-l interesa deloc ce credea lumea.

— Asta se poate face cu jurații, domnule Morrison, a rostit el devenind ușor nerăbdător. Ai câștigat exact așa cum știam că se va întâmpla. Niciodată nu am fost interesat de chestiuni de genul ce s-ar fi putut întâmpla.

A pocnit din degete, chelnerul s-a materializat de nicăieri și St. James a comandat prânzul. În următoarea oră, pe măsură ce felurile de mâncare erau servite unul după altul, St. James a vorbit cu o candoare care la început l-a surprins și apoi l-a uimit pe Morrison. Era ca și cum retrasul Nelson St. James, care nu numai că-și înscenase propria moarte, ci cauzase moartea acel puțin altor trei persoane pentru a-și putea ține ascunse secretele, găsise acum în Morrison un ascultător în care putea avea încredere. Morrison nu-și făcea nicio iluzie cu privire la ceea ce însemna această atitudine. Din momentul în care venise la bord, știuse că se putea ca St. James să nu-l mai lase să plece viu.

St. James continua a vorbi cu o voce joasă și fermă despre primii ani în care abia începuse, ca tânăr venit din Vest, să facă avere în New York. Morrison ciugulea dintr-un platou cu pește-spadă, ascultându-l cu atenție.

— Am iubit America, dar acum nu o mai iubesc. Asta am aflat-o când am început să fac bani, a spus St. James.

Și-a dat farfuria la o parte, s-a lăsat pe spătarul scaunului și a început să-și frece brațul stâng chiar

deasupra cotului. Și-a apăsat cu putere degetul mare pe mușchi, încleștându-și fălcile din cauza durerii. Apoi, ca și cum ar fi putut alunga durerea uitând-o, a lăsat mâna în jos și a clătinat din cap a autoînvinuire. A surprins un interes brusc în ochii lui Morrison.

— Semne de artrită la umăr. Nu mă doare prea tare dacă nu mă gândesc la ea. L-a privit pe Morrison cu chipul ca o mască a încrederii. Nimic nu te doare dacă nu-i permiți să te doară. Când am început să fac bani, a zis el repetând cuvintele cu precizie. Nu contează cum ai făcut banii, ci numai că i-ai făcut și că ai continuat să faci mai mulți. Asta îmi tot spuneau la New York, pe Wall Street, când eu învățam tot ce puteam despre finanțe: că banii erau singura măsură și numai nebunii și fraierii respectau legile. Au făcut escrocherii pe toate piețele, au câștigat miliarde făcând asta și s-au considerat investitori isteți, nu hoți. Acela a fost momentul când am realizat ce devenise America – un sistem de furat în mod organizat. St. James s-a tras mai aproape, cu ochii însuflețiți de cunoașterea brutală dobândită prin pierderea oricărei iluzii. Atunci am decis să-i învinge jucând cu armele lor. Și știam că pot, pentru că niciunul dintre ei nu înțelegea ce fac cu toții. Niciunul nu avea conștiință de sine, dacă pot să mă exprim astfel. Făceau ce făceau toți ceilalți: ocoleau puțin legile, poate le și încălcau din când în când. Legile nu erau chiar așa de importante, chestiuni tehnice, reglementări în comerțul interior, lucruri de genul acesta. Dacă erai prins, puteai primi o amendă sau chiar, în cazuri rare, puteai merge la închisoare pentru un an sau doi, dar cele mai multe erau cazuri civile, nimic de genul faptelor pe care le comit adevărații criminali – ucigașii, violatorii și hoții. Da, hoții. Puteau fura miliarde care însemnau economiile pe viață a mii de oameni, dar asta nu-i punea în aceeași categorie cu un tip care fură poșeta unei femei și fuge cu cincizeci de dolari.

Furi de la o persoană, mergi la închisoare; furi de la milioane de oameni, spui că regreți, promiți că pe viitor vei fi mai atent la reguli!

St. James s-a îndepărtat de masă. A privit dincolo de Morrison, spre marea de culoarea aramei. Ochii îi erau solemni, privind spre interior, cu o expresie de dureroasă aducere aminte întipărită adânc în ei. Un zâmbet trist i-a lunecat peste buze, ecoul mut a ceva ce-și dorise cândva, o promisiune în care crezuse și care se dovedise falsă.

— Era ipocrizie pur și simplu, dar asta îi făcea să se creadă niște virtuoși, coloana vertebrală a societății, clasa care coagula și ținea totul împreună. Fără ei, piața nu putea funcționa, economia nu putea exista, fără ei țara și-ar fi pierdut orice influență în lume. Patriotismul, domnule Morrison, nu este ultimul refugiu al ticăloșilor, e primul refugiu al celor bogați. Ei trebuiau să creadă că tot ce făceau aduce un beneficiu pe termen lung pentru ceilalți oameni și nu au avut niciodată voința și să privească lucrurile în față și să constate că tot ceea ce făceau era exclusiv în beneficiul lor. Aveau nevoie de o țară care să le permită să gândească despre ei că sunt niște eroi respectați pentru ceea ce fac. Eu nu am nevoie de o țară, domnule Morrison, eu am creat una nouă.

Morrison nu prea a reușit să-și ascundă neîncrederea. St. James și-a unit degetele de la mâini și a zâmbit.

— Pari sceptic, domnule Morrison. Dar ia în considerare lucrul acesta: afacerile diferite pe care le controlez produc mai mult decât produsul brut național a jumătate din așa-numitele țări din lume. Și exact în același fel în care acești patrioți de pe Wall Street își folosesc bogăția corporatistă pentru a controla ce se întâmplă la Washington… Ei, chiar crezi că are importanță pentru multe persoane din guvern – indiferent dacă de la

Washington sau din oricare altă capitală a lumii – de unde vin banii?

St. James a râs încet și și-a ridicat privirile spre catarg.

— Și avem chiar și un steag, un steag care poate merge oriunde în lume. Este singura țară care se mișcă peste șapte mări, singura țară care acoperă trei pătrimi din glob. Nu despre asta vorbește toată lumea – despre economia globală și cum s-a adaptat fiecare țară la ea? Cineva trebuie să o administreze. Cine crezi că o va face? America, țara pe care tot restul lumii a învățat să o urască? Națiunile Unite, care consideră fiecare țară, mare sau mică, egală cu cealaltă? Sau o organizație care poate să decidă ce este de făcut și știe cum să o facă?

O organizație precum Trandafirul negru care poate scăpa de guvernele pe care nu le place? a întrebat Morrison cu o izbucnire neașteptată de furie. Un guvern din umbră care se bazează pe oameni din afara puterii, pe oameni care au influență în alte guverne, o conspirație – sau mai degrabă două, un fel de spirală dublă prin care totul – bani, putere, influență – curge spre tine? Trandafirul negru nu este un nou gen de țară, este cea mai veche șmecherie aflată în afara legii cunoscută omului: o navă-pirat fără taxe de plătit cuiva, condusă de un tiran dornic să ucidă pe oricine i se pune în cale!

St. James și-a sprijinit amândouă mâinile de masă cu o mișcare violentă și a sărit de pe scaun. Gura îi tremura, ochii îi erau livizi. Și-a aplecat capul pe o parte și a urlat un ordin:

— Spune-i lui Mustafa că este momentul să ridice ancora!

Și-a lipit scaunul cu spătarul de masă.

— Ne-am luat libertatea de a-ți aduce lucrurile la bord. Vom naviga în jurul Siciliei, domnule Morrison. Insist să ne fii oaspete.

Mustafa Nastasis atât așteptase. Puntea a început să vibreze când a pornit motorul. De-acum, Morrison era prizonier pe *Trandafirul negru* și nu mai putea face nimic ca să schimbe această stare de fapt. Dar, dacă simțea că-i este frică, nu o arăta defel. L-a privit pe St. James și, cu cel mai straniu zâmbet pe buze, a spus că așteaptă cu nerăbdare călătoria.

Capitolul 21

Trandafirul negru naviga de-a lungul coastei de nord a Siciliei. Morrison stătea sprijinit de balustrada de la tribord și privea apa întunecată asemenea mării de culoarea vinului, pe care navigase cândva mult evocatul Odiseu. Strâmtoarea Messina se afla undeva în față, în întunericul dens unde singurele opțiuni ale navigatorilor fuseseră fie stâncile Seyllei, fie vârtejurile de la Charybdis, opțiuni care nu erau probabil deloc diferite de cele pe care le avea Morrison.

Morrison i-a simțit venirea, i-a simțit prezența, a fost atât de sigur de sosirea ei, încât nici nu a avut nevoie să se întoarcă. Danielle s-a sprijinit de balustradă, lângă el. Umerii li se atingeau, brațul ei gol se lipise de al lui și, brusc, și-a amintit de toate nopțile pe care le petrecuse cu ea, goi, și de faptul că nimic nu fusese atât de perfect înainte și niciodată nu va mai fi la fel vreodată. A continuat să privească în amurgul care începea să înroșească tot cerul și a așteptat-o pe ea să vorbească prima, dar singurul sunet pe care-l auzea era mugetul îndepărtat al oceanului. Și-a întors capul doar cât să o vadă.

— A fost ideea ta, nu-i așa? a întrebat el. Întreaga șaradă: soțul ucis, soția acuzată și toate probele că soțul s-a sinucis putând fi folosite și ca probe că ea l-a ucis – aceasta cu condiția ca ea să aibă un avocat destul de isteț să sesizeze această posibilitate de interpretare a probelor. Pentru că, de fapt, ideea era să-i facă pe toți să creadă că el este mort.

Danielle a încercat să nege, să-i repete că St. James o forțase să facă asta. Morrison nici măcar nu mai asculta.

— Nu, tu ai făcut-o. Ți-ai jucat rolul prea bine pentru a nu fi chiar tu cea care a scris scenariul. Nu

te mai obosi să negi. Oricum nu mai contează. M-ai folosit din prima clipă. Cât timp ți-a luat să găsești avocatul potrivit? Trebuia să fie cineva din San Francisco, pentru că acolo ar fi venit *Trandafirul negru* dacă s-ar fi comis o crimă la bordul lui. Trebuia să fie un avocat din San Francisco și trebuia să fie unul neînsurat pentru că, indiferent cât de frumoasă ești, exista posibilitatea ca un avocat căsătorit să-i fie credincios soției!

Danielle i-a aruncat o privire atât de furioasă, de inocență nedreptățită, încât Morrison a râs, ceea ce pe ea a înfuriat-o și mai tare.

— Nu a trebuit să mă culc cu tine pentru ca tu să iei cazul!

— Ba aproape te-ai culcat cu mine în acel weekend pe iaht – ca să mă faci să cred că, dacă l-ai ucide, ai avea un motiv, să mă faci să cred că erai speriată de moarte de el, îngrozită de ceea ce ți-ar putea face.

— Eram speriată de moarte de el, a insistat ea. Sunt speriată de moarte de el și acum… mai mult decât niciodată.

Un zâmbet amar a fulgerat pe buzele lui Morrison. Și-a îndreptat spatele și s-a întors cu fața spre ea.

— Chiar dacă te temeai de el, a existat un motiv pentru care ai vrut ca eu să aflu lucrul acesta. Hotărâseși deja că acesta era micul tău scenariu, singura cale pentru a putea păstra toți banii, banii pe care altfel i-ar fi luat guvernul. El ar fi putut evita procesul, ar fi putut evita închisoarea atâta vreme cât stătea în afara țării. Atâta timp cât era pe *Trandafirul negru,* pe undeva pe mările lumii sau în cine știe ce port, unde nu exista posibilitatea de extrădare, era în siguranță. Dar banii – toate proprietățile, toate acele conturi –, totul ar fi fost luat de guvern în secunda în care el ar fi părăsit țara, în ziua în care ar fi pornit pe mare. A fost vorba de bani, nu-i așa? Numai de bani!

— Dar nu a trebuit să mă culc cu tine pentru asta, nu înțelegi? Dacă nu am fi ajuns în pat împreună, s-ar fi schimbat ceva din ce s-a întâmplat la proces? Nu te-ai fi străduit la fel de tare să câștigi?

Umbrele deveneau tot mai întunecate în jurul lor. Un vânt cald, neliniștit și haotic venea spre ei, bătând ba dintr-o direcție, ba din alta. Morrison a clătinat din cap, cu o expresie sumbră, pierdută în priviri. S-a întors și s-a uitat în zare, spre țărmul îndepărtat.

— S-ar fi schimbat ce am simțit eu în tot acel timp… a șoptit el în noapte.

În voce i se simțea o nostalgie dulce-amară, un sentiment al inocenței pierdute, o inocență de care nu fusese conștient până când nu-i spusese ea să abandoneze orice inhibiție, până ce ea nu-l învățase libertatea de a deveni sclavul ei. Mâna lui Danielle era pe brațul lui. A așteptat până când el s-a întors spre ea.

— M-am culcat cu tine pentru că am vrut să mă culc cu tine. Am vrut asta din chiar ziua în care ne-am cunoscut, din acea zi petrecută pe mare, lângă coasta Californiei, când am văzut cum mă priveai și când, sub privirile tale, am simțit ceva ce nu mai simțisem până atunci.

Morrison și-a tras brațul.

— Asta nu te-a oprit! Nu a schimbat nimic! Ai continuat să-ți duci la îndeplinire planul!

— Era prea târziu să renunț, a protestat ea. Nu înțelegi? Nu mai puteam face nimic!

— Nu mai puteai face nimic! a strigat Morrison cu un râs amar. Ai fi putut spune adevărul: că el nu este mort, că totul este o farsă!

— Și, dacă aș fi făcut asta, cine m-ar fi crezut? Nu eram numai eu implicată. Mustafa…

— A mințit? Da, știu. Mă aflam și eu acolo, îți amintești? Tu l-ai instruit? Ai făcut treabă bună! A auzit țipete, a venit pe punte, te-a prins cu pistolul în mână, a văzut sângele pe balustradă. Dar nu te-a

văzut apăsând pe trăgaci, nu te-a văzut împușcându-l, nu l-a văzut pe soțul tău căzând peste bord, în mare… Morrison a privit-o cu dispreț. Ai știut cât de important va fi ca Nastasis să spună povestea în așa fel încât să nu existe nicio îndoială că Nelson a murit, dar să lase loc de îndoială dacă tu l-ai omorât sau nu. Pistolul este în mâna ta, dar, după câte știe el, l-ai fi putut ridica de jos, din locul în care căzuse după ce Nelson se împușcase.

Danielle a clătinat din cap de frustrare.

— Și tu crezi că el și-ar fi modificat povestea dacă eu mi-o schimbam pe a mea? Că ar fi spus adevărul, că Nelson nu este mort? Pentru ce? Ca să mă salveze pe mine? Ce crezi că i s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut asta? Mustafa Nastasis este cum vrei să crezi, numai prost nu. Știe de ce e în stare Nelson.

— Pentru că, după câte înțeleg, Mustafa face el însuși multe dintre lucrurile ce trebuie făcute! a rostit apăsat Morrison. Am aflat multe despre el, de la proces încoace.

— Atunci, de ce ai venit aici? a întrebat ea căutând un răspuns în ochii lui. Dacă știai totul despre ei, dacă știai totul despre Trandafirul negru. Danielle i-a prins privirea, privirea care o acuza de complicitate cu tot ce făcuse vreodată Nelson St. James. Da, știu ce însemna acest nume. Nelson obișnuia să se grozăvească în legătură cu asta – cu cât de ușor este să-i determini pe oameni să facă tot ce vrei tu când le cunoști slăbiciunile. Dar eu nu am știut nimic despre vreo crimă – jur! Dar… când Wendell Clark și soția lui… chiar înainte de a se prezenta în fața marelui juriu… atunci, eu…

Morrison și-a încleștat dinții și a închis ochii. La urma urmelor, păcatul omisiunii devenea aproape mai puțin scuzabil decât păcatele comise cu bună știință.

— Și atunci… n-ai făcut nimic! Știai ce făcuse și l-ai ajutat să scape. Ești o criminală în aceeași

măsură ca și el!

— Nu am făcut decât ce a trebuit. Ce să fi făcut? Să mă fi dus la poliție?

— Există persoane din guvern care te-ar fi putut proteja.

— Să mă protejeze? Așa cum i-au protejat pe Wendell Clark și pe soția lui?

Pe buzele lui Morrison a apărut un rânjet caustic, atoatecunoscător.

— Și apoi mai erau și toți banii aceia… Păcat că nu te-ai gândit să comiți fapta de care ai fost acuzată. Atunci nu ai mai fi avut pentru ce să-ți faci griji.

— Trebuia să comit fapta de care am fost?…

— Să-l ucizi exact cum a spus acuzarea că ai făcut-o: să-l împuști într-o noapte târzie, pe mare, să faci exact ce crede toată lumea că ai făcut! Morrison a arătat cu capul în direcția balustradei din cealaltă latură a vasului. Să-l ucizi chiar acolo, așa încât corpul să cadă peste bord și să nu poată fi găsit, să-l ucizi după ce vei fi urlat destul de tare, încât să te audă Nastasis și să vină pe punte ca să te vadă în mână cu pistolul despre care puteai zice că tocmai îl ridicaseși de jos. S-ar fi întâmplat același lucru, doar că procesul n-ar fi fost o escrocherie. Ai fi putut minți pentru o altă achitare și tot ți-ai fi putut bate joc în acest timp – depunând mărturie după ce ți-am spus să nu o faci, culcându-te cu mine pentru a fi sigură că ești la curent cu tot ce intenționam eu să fac. Deosebirea ar fi fost că te-ai fi ales cu totul, cu toți banii pe i-a avut el vreodată, în loc să trăiești tot restul vieții ca o prizonieră pe această navă-pirat a lui, în vreme ce soțul tău nebun ucide pe oricine crede că reprezintă o amenințare și-și pornește micile lui războaie personale. Ai fi făcut o favoare lumii dacă l-ai fi ucis în noaptea aceea.

— Nu crezi că îmi doresc s-o fi făcut? Nu crezi că îmi doresc?…

— Ce îți dorești, draga mea?

Nelson St. James tocmai apăruse în spatele ei. Nu-l observaseră din cauza întunericului. Danielle s-a întors cu fața spre el.

— Îmi doresc să nu fi trebuit să-mi petrec toată viața pe blestematul ăsta de iaht! a strigat ea trecând ca o furtună pe lângă el.

St. James a privit-o plecând, cu un zâmbet coroziv, tăios pe buze. Și-a frecat partea de sus a brațului stâng, cum îl văzuse Morrison făcând la prânz.

— Mă tem că m-am cam enervat în după-amiaza aceasta, a spus St. James în mod neașteptat. Am venit să-mi cer scuze pentru lucrul acesta și să-ți zic că, indiferent cât de diferiți suntem, sunt sigur că ne putem înțelege unul cu altul. Dar o să vorbim despre toate astea mai târziu, a spus el de parcă nu voia nimic mai mult decât ca ei doi să fie prieteni. L-a luat pe Morrison de braț și l-a condus de-a lungul punții de la tribord. Acum, ce-ar fi să te alături la cină? Ce mi-a plăcut de la început la tine e că nu ești deloc plictisitor, domnule Morrison… niciodată. Bineînțeles că am avut oarecare prejudecăți în această privință! Mi-ar displăcea să cred că un om care a vrut să mă ucidă nu a fost un om interesant.

Date fiind circumstanțele, cina a fost surprinzător de anostă. Cel mai mult a vorbit St. James și aproape că a vorbit numai despre Sicilia și despre ce urmau să vadă. Și-a făcut un scop din a explica faptul că, deși citea rareori, întotdeauna a găsit oameni care să-i poată povesti despre locurile pe care le vizita. În ziua următoare, după ce au trecut prin strâmtoarea Messina, au luat-o înspre sud, pe lângă Taormina și Catania, cu intenția de a se opri în portul Syracuse sau Siracusa, cum i se mai spune, unde avusese loc una dintre cele mai mari bătălii ale lumii antice. Totuși, ceea ce-l intriga pe St. James nu era faptul că flota ateniană fusese distrusă și, odată cu ea, speranța atenienilor că ar putea triumfa asupra Spartei în Războiul

Peloponeziac, ci faptul că bătălia fusese urmărită de o armată ateniană care știa că, fără corăbii care să-i ducă înapoi, niciodată nu se vor mai întoarce acasă.

— Bineînțeles că unii au reușit, câțiva s-au întors vii în Atena, dar cei mai mulți au pierit în prizonierat. De când mi s-au povestit toate acestea, m-am gândit adesea că mai rău decât a muri este să vezi cum soarta îți e hotărâtă de alții. Imaginează-ți că ești pe punctul să câștigi și apoi, în clipa următoare, știi cu siguranță că vei pierde. Pe de altă parte, presupun că nu este atât de neobișnuit să ai viața în mâinile altora, a zis el aruncându-i o privire lui Danielle, pentru ca apoi să-și întoarcă ochii spre Morrison. Suntem cu toții dependenți, la un moment dat sau la altul, de ceea ce fac ceilalți. Secretul este să știi în cine poți avea încredere și de ce ești cu adevărat capabil. Nu ești de acord cu mine, domnule Morrison?

Morrison s-a uitat la St. James și nu a scos un cuvânt.

În ciuda fascinației stranii pe care povestea atenienilor abandonați părea să i-o stârnească lui St. James, *Trandafirul negru* s-a oprit în după-amiaza următoare, nu în portul Siracusa, unde spusese că merg, ci în Taormina. A insistat că nu era vorba decât de o ușoară schimbare a planurilor, o modificare plăcută, o ocazie pentru Danielle să coboare de pe iaht și să simtă pământul sub picioare. Taormina oferea cele mai bune posibilități de shoping din Sicilia, și Danielle era întotdeauna în căutare de ceva nou.

— Asta-i o minciună, a rostit Danielle scotocind în geantă după o țigară. A bătut-o de dosul palmei și a aprins-o cu o brichetă de aur. Vrea ca tu să cobori de pe vas. Vine cineva în vizită și nu vrea să fie văzut la bord. Nu mi-a spus cine vine, dar presupun că este un american.

Stăteau pe terasa unei cafenele. Piața era plină de turiști, unii stând în picioare de-a lungul

balustradei de piatră de unde puteau vedea strâmtoarea Messina înălțându-se deasupra mării și Italia, mai departe în zare.

Danielle a privit împrejur și a tras lung din țigară. Avea ochelari negri și o eșarfă de mătase îi ținea părul strâns. Morrison a sorbit din paharul cu vin roșu de Sicilia.

— Cineva din Grupul Hawthorne? a întrebat el scoțându-și ochelarii.

— Da, probabil, vine să primească asigurări.

Morrison a înclinat paharul, privind cum dansează razele soarelui pe el. Apoi, a împins la o parte paharul și s-a uitat la Danielle.

— Asigurări?

— Asigurări că totul este sub control, asigurări că poate ține totul departe de ochii lumii. S-a întors spre Morrison, dar imediat a privit dincolo de el, la o masă unde erau așezate două persoane de pe *Trandafirul negru* care-i urmăreau cu privirea. Sunt speriați de moarte că ar putea afla cineva. Știu ce li s-a întâmplat lui Clark și lui Oliver, știu de ce este în stare Nelson. Danielle a tras scurt și cu putere din țigară, iar apoi a stins-o. Îmi doresc să nu fi…

— Dar există cineva care știe deja. De unde crezi că am aflat eu că el este în viață! De unde crezi că am aflat cum să te găsesc?

— Fac numai presupuneri.

— Au fotografii.

— Fotografiile pot fi aranjate. Există oameni care fac ca acest fel de lucruri să fie tratate ca dovezi fabricate, ca o încercare de a-și face publicitate. Zvonuri că Nelson St. James este încă în viață și că navighează pe undeva pe oceanele lumii! Asta-i genul de lucruri care cu cât sunt mai des repetate cu atât lumea crede mai puțin în ele. Nu zvonurile despre Nelson îi îngrijorează, îi îngrijorează zvonurile despre mine.

— Despre tine? Se tem că te-ai putea hotărî să spui adevărul?

Era multă lume în jurul lor, înghesuită la mese, abia având loc să se miște. Mai erau și cele două persoane de pe *Trandafirul negru,* trimise să nu-i scape din ochi. Danielle și-a stăpânit furia care-i crispa buzele. Pentru o clipă, gura ei umedă și roșie a zâmbit cu o expresie apropiată de milă.

— Știu cu toții ce am făcut eu pentru el, dar totuși încă nu are încredere în mine. Zvonurile care-i îngrijorează sunt cele despre mine și despre tine. Eu ți-am zis adevărul, nu m-am culcat cu ține de nevoie. Am făcut-o pentru că așa am vrut. Și acum Nelson știe sau crede că știe și este furios. S-a aplecat și și-a tras puțin bluza într-o parte, dezvelind o vânătaie urâtă de pe gât. Alaltăieri-noapte, în noaptea în care ți-ai făcut apariția la hotel, în noaptea în care m-ai invitat la dans… asta a făcut când m-am întors pe iaht… asta și alte câteva din perversiunile lui obișnuite. A scotocit în geantă după încă o țigară, a vrut să o aprindă, dar brusc s-a răzgândit și a aruncat-o pe masă. Ai dreptate: trebuia să-l fi ucis, în loc să fac ce-am făcut.

— Părăsește-l, a spus Morrison pe un ton rugător. A prins-o de încheietura mâinii și a strâns-o puternic. Părăsește-l… în această clipă! Ne vom ridica de la această masă și vom ieși, și nu ne vom uita în urmă. Cei doi nu ne pot opri, a zis făcând un gest spre bărbații trimiși să-i urmărească. Am ceva bani, putem fugi, putem merge undeva unde nimeni să nu poată găsi vreodată.

Un zâmbet trist a trecut peste buzele lui Danielle.

— N-ar fi frumos să credem c-am putea s-o facem?

A durat ceva până ce Morrison a înțeles ce însemna zâmbetul acela. Inima i-a înghețat. A dat drumul mâinii ei.

— Am investit prea mult din mine în această căsătorie, am pierdut prea mulți ani, am…

Morrison nu mai asculta. Auzise tot ce avea nevoie să audă.

Capitolul 22

— Au stat chiar acolo, a spus St. James arătând înspre dealurile joase care înconjurau golful.

Soarele apusese transformând culoarea mării în roșu închis.

— Mii de soldați atenieni veniți la Siracusa pentru a cuceri Sicilia, neputând să facă nimic în afară de a privi cum atenienii pierdeau bătălia pe mare și cum Sparta câștiga războiul. Flota ateniană a încercat să spargă blocada – poate chiar acolo, a adăugat St. James arătând înspre strâmtoarea îngustă ce ducea spre portul interior, mai mic. Era în anul 406 î.Hr. și nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. Atenienii ar fi trebuit să câștige, ar fi trebuit să fie învingători dacă nu și-ar fi pierdut energia, dacă ar fi fost dispuși să facă tot ce era nevoie pentru a câștiga.

S-a întors și l-a privit pe Morrison care stătea cu spatele la balustradă, la câțiva metri distanță. St. James se aștepta ca Morrison să-l întrebe ce vrea să spună sau măcar să arate un mic semn de interes, dar Morrison a agitat gheața care mai rămăsese în pahar și a mai sorbit o înghițitură din băutură.

— Pentru că l-au îndepărtat pe Alcibiade și l-au lăsat pe Nicias la conducere? a întrebat Morrison când a terminat de băut.

St. James era impresionat.

— Ești mai mult decât un avocat bun, domnule Morrison. Asta-i bine. Deci, dacă știi povestea lui Alcibiade, înțelegi probabil unde vreau să ajung. Atenienii îl iubeau, dar niciodată nu au putut avea încredere totală în el – era prea sclipitor, era mult prea bun față de toți ceilalți. Atenienii voiau să cucerească Sicilia, erau înnebuniți de această idee și știau că Alcibiade este cel care o poate face, dar, în ultimul minut, au dat înapoi, au decis că trebuia să trimită pe cineva mai precaut – mai respectabil,

dacă vrei –, pe cineva care credea în aceleași lucruri ca și ei. Nicias, bătrân, respectabil, temătorul de Dumnezeu Nicias. Ar fi putut câștiga oricum, dar l-au acuzat pe Alcibiade de necredință, de profanare a statuilor zeilor și au trimis o corabie să-l aducă înapoi, să fie supus judecății…

— Dar, în loc de asta, Alcibiade s-a dus la spartani și i-a ajutat în luptă, a intervenit Morrison. Asta vrei să spui? Că tu ești ca Alcibiade pentru că ai refuzat să te pui la dispoziția legii? Dar analogia asta nu funcționează. I-a aruncat lui St. James o privire rece, apăsătoare. Pe tine nu te-a ales nimeni să conduci ceva și acela care ți-a povestit ce s-a întâmplat în Siracusa, acum două mii patru sute de ani, poate s-a întâmplat să nu-ți spună că povestea nu s-a terminat așa. În cele din urmă, Alcibiade s-a întors în Atena, a ajutat-o să-și formeze cel mai bun guvern pe care-l avusese vreodată și aproape că a câștigat astfel războiul.

— Chestia este, domnule Morrison, că Alcibiade mi-a adus aminte de propria mea situație, dar mi-a amintit deopotrivă și de situația ta. Poate că eu nu mă voi mai putea întoarce vreodată acasă, dar nici tu nu te vei mai întoarce.

St. James s-a îndepărtat de balustradă și s-a așezat pe unul dintre scaunele de pe punte.

— Nu vei pleca acasă, domnule Morrison, pentru că eu nu-ți voi permite. Dacă află anumiți oameni ce ai aflat tu… S-a uitat la Morrison ca să fie sigur că acesta înțelege întreaga semnificație a vorbelor sale. Ai de ales sau mai degrabă ai o singură posibilitate ca să rămâi în viață. Oamenii cu care lucrez eu – unii dintre ei – știu ce ai făcut, știu că ți-ai dat demisia de la firma la care ai lucrat, știu că ai dispărut. Și acum știu că te afli aici. A fost un lucru prostesc să vii aici, Morrison, și, pe viața mea, nu înțeleg de ce-ai făcut-o. Din cauza lui Danielle? Pentru că ai crezut că ai fost înșelat? St. James a căutat răspunsul în ochii lui Morrison. Oricum, ce s-a făcut s-a făcut. Varianta ușoară ar fi

să… dar eu îți sunt dator pentru ce-ai făcut și întotdeauna încerc să-mi plătesc datoriile. De aceea am mințit ieri, când…

Morrison a înțeles imediat ce voia să zică St. James.

— Ai avut un vizitator – pe cineva de la Grupul Hawthorne presupun.

St. James a dat ușor din cap, confirmând adevărul celor spuse de Morrison.

— Am zis că te afli aici pentru că ești implicat încă de la început, că ai știut întotdeauna că eu am fost viu, că tot ce a făcut Danielle la proces a făcut la indicațiile tale, că motivul pentru care ai părăsit firma și ai dispărut este că acum lucrezi pentru noi. Le-am spus că avem nevoie de cineva ca tine, de cineva cu o cunoaștere completă a legii și a modului în care să o folosească.

Morrison se uita în jos, la paharul gol. Un zâmbet, recunoaștere nu atât a perfidiei și a șireteniei, ci și de admirație tăcută pentru aceste două virtuți speciale, a trecut peste buzele lui.

— Chiar că nu există vreo posibilitate de alegere, a rostit el ridicând ochii. Este exact pentru ce am venit: să iau ce merit.

— Și ce crezi că meriți, domnule Morrison? În afară de faptul că acesta este singurul mod de a-ți salva viața, ce consideri că este așa de important, încât să vrei să ni te alături?

Morrison nu a ezitat.

— Tot ce ai, domnule St. James, tot ce posezi!

St. James a rămas fără grai, nu-i venea să-și creadă urechilor. Apoi, a început să râdă, un hohot de râs puternic, răsunător, care părea un ecou dublat de dealurile dezgolite ale golfului.

— Ți-am salvat viața, a continuat Morrison. Ai crezut că ți-aș fi recunoscător dacă pentru prețul corect – alăturarea la conspirație, implicarea în afacerea Trandafirul negru – spui că nu mă vei ucide?

Apoi, în vreme ce St. James privea uluit, Morrison, fără nicio altă vorbă, s-a întors cu spatele și a plecat.

•

Trandafirul negru a părăsit portul Siracusa și s-a îndreptat spre Marea Ionică, navigând în jurul colțului sud-estic al Siciliei. Abia după două zile, când s-au oprit la Agrigento, Morrison a avut prima ocazie să o vadă pe Danielle singură, după acea după-amiază din Taormina. Se plimbau toți trei prin Valea Templelor, St. James repetând ce-i spuseseră unii și alții despre greci și de ce aceștia construiseră templele, când s-a oprit brusc în mijlocul unei propoziții, a dus mâna la braț și, clătinându-se, s-a așezat pe o bancă din apropiere.

— Nu-i nimic, i-a spus lui Danielle când aceasta a făcut un pas spre el. Vedeți-vă de drum. Simt nevoia să rămân puțin așezat. Vă prind din urmă.

— Este inima, i-a explicat Danielle lui Morrison când s-au aflat destul de departe ca să nu fie auziți. Nu e nimic serios. Și-a îngustat ochii și a privit cu amărăciune. Ghinion! Măcar de-ar muri!

A început să meargă mai repede, ca și cum ar fi vrut să mărească distanța dintre ei doi și soțul ei. Cărarea cobora pe pietre lustruite de atâta folosire în decursul a mii de ani, trecând pe lângă morminte străvechi, goale acum, pe lângă ruinele altarelor și templelor unor zei locali mai mici.

— Te va ucide! a spus continuând să meargă, grăbindu-se, pielea tălpilor pantofilor zgâriindu-se de pietrele acoperite cu nisip. Știu ce ți-a spus alaltăieri – că ai putea lucra pentru el –, dar nu-i adevărat. Voia numai să vadă ce reacție ai și…

— Și să mă facă să cred că încă mai am o șansă. Da, știu, a rostit Morrison privind-o cu coada ochiului. Dar, dacă este așa de hotărât să mă vadă mort, de ce nu a făcut-o încă?

Danielle s-a răsucit pe călcâie.

— Îi place să se joace. Încă nu ai înțeles asta? Povestea pe care a spus-o despre atenieni sau cine

or fi fost ei – subliniind că soarta lor fusese scrisă dinainte și că nu puteau face nimic să o schimbe –, asta a fost pentru tine! Știe ce s-a petrecut între noi doi și este gelos, e nebun!

A pornit din nou, dar nu a făcut trei pași și s-a oprit iarăși.

— Privește acolo!

Sub ei, în depărtare, *Trandafirul negru* la ancoră era o pată mică, albă pe suprafața albastră și mișcătoare a mării fără sfârșit.

— Povestea aceea pe care a spus-o mi se adresa și mie. Reușesc să ajung aici sus și să privesc într-acolo și să văd iahtul acela nenorocit și știu că nu pot face nimic împotriva acestei situații. Nu voi putea niciodată să plec acasă. Voi trăi ca o prizonieră pe acel vas blestemat până în ziua când voi muri. Sau până în ziua în care va muri el, a adăugat ea cu un tremur nervos. În loc să-mi doresc să-l fi ucis, trebuia să-l ucid!

— L-ai fi ucis? a întrebat Morrison cu detașare rece.

S-a întors și a luat-o din loc, dar agale, ca un turist care are toată ziua la dispoziție. Pusese întrebarea fără nicio intenție de judecată morală, așa încât ar fi putut fi o întrebare despre culoarea preferată sau ce ar vrea să mănânce la cină. „L-ai fi ucis sau nu l-ai fi ucis” – o formulare simplă pentru o alegere aflată într-un echilibru atât de fragil, încât cel mai neînsemnat, cel mai trecător capriciu putea fi nu numai decisiv, ci toată justificarea de care avea nevoie.

— De ce n-aș… După tot ce mi-a făcut, după… Danielle l-a prins pe Morrison de braț și l-a făcut să se oprească. Tocmai își amintise ceva. Și aș putea, de asemenea… nu-i așa?

Un zâmbet straniu, trist și, în același timp, aproape sinistru a trecut ca o umbră peste buzele lui Morrison. Danielle nu l-a observat. Era prea nerăbdătoare să afle răspunsul pe care avea impresia că-l știa deja.

— Aș putea și nimeni n-ar putea face nimic, am dreptate? a întrebat ea. Am fost deja judecată pentru această crimă, nu mă mai pot judeca încă o dată. Nu-i așa?

Zâmbetul de pe buzele lui Morrison a devenit mai subtil și nu tocmai ușor de interpretat. Și-a tras brațul din mâna ei ca și cum ar fi găsit o oarecare plăcere crudă în a ignora întrebarea ei și a începe să vorbească despre coloanele antice ruinate care se înălțau împrejur.

Ea l-a apucat din nou de braț, cu mai multă forță decât prima dată.

— Este adevărat, nu-i așa? a insistat ea. Odată ce ai fost achitat, nu te mai pot judeca din nou, nu-i așa?

Morrison și-a retras iarăși brațul, și-a încrucișat mâinile la piept și a privit în pământ. A lovit cu piciorul o pietricică, nu tare, numai o mișcare ușoară a degetelor de la picioare, dar destul cât să o facă să se rostogolească pe lespedea groasă, tocită de timp.

— Ar rămâne problema ta de conștiință. Ai putea să trăiești cu conștiința faptului că ai ucis pe cineva cu sânge rece?

Morrison a tăcut în așteptarea răspunsului, dar nu a primit niciunul. A mai lovit o pietricică, mai tare de această dată. Pietricica a sărit pe lespedea următoare și s-a rostogolit încă puțin după aceea. Morrison a zâmbit gândindu-se la ușurința cu care lucrurile pot fi puse în mișcare.

— Pe bărbatul cu care te-ai căsătorit, pe tatăl copilului tău, a continuat el cufundat într-o concentrare tăcută. Ai putea face asta, l-ai putea ucide pe tatăl copilului tău?

Tot nu a primit răspuns, numai aceeași tăcere de moarte. Morrison și-a ridicat privirea și a văzut-o așteptând cu ochi reci, disprețuitori și nerăbdători.

— Odată ce te-au achitat, nu te mai pot judeca încă o dată, nu-i așa? a repetat ea întrebarea cuvânt cu cuvânt, ca și cum ar fi fost singura întrebare

care-i putea interesa pe amândoi și nu dacă uciderea era ceva bun sau ceva rău, ci dacă putea scăpa de proces.

— Dacă poți fi judecată de două ori pentru același lucru. Asta vrei să știi?

Danielle și-a strâns buzele și a ridicat bărbia. Era o atitudine așa de impunătoare, așa de indiferentă, atât de superioară față de ceea ce lumea în simplitatea ei numește în mod obișnuit moralitate, încât, în ciuda faptului că Morrison credea că o cunoaște pe Danielle, aproape că i-a tăiat respirația.

— De ce să vrei să-l ucizi de vreme ce semănați cu adevărat unul cu altul atât de mult? a întrebat ridicându-și și el bărbia într-un fel de atitudine combativă.

Nimic nu o putea opri. Morrison ar fi putut țipa la ea și nu ar fi contat. Ea trebuia să primească un răspuns, trebuia să știe.

— Nu pot, nu-i așa?

Brusc, ochii lui Morrison au privit dincolo de ea. Încet, metodic, fiecare pas fiind parcă o povară, St. James își croia drum prin mulțimea de turiști. Morrison s-a uitat înapoi la Danielle și i-a căutat privirea pentru o clipă.

— Nimeni nu poate fi judecat de două ori pentru aceeași crimă.

St. James aproape că ajunsese. Era destul de aproape ca Morrison să-i poată vedea transpirația lucindu-i pe față și privirea îngrijorată. S-a uitat repede la Danielle.

— Dar nu există niciun motiv ca să o faci.

St. James era furios. Ignorându-l pe Morrison, a apucat-o pe Danielle de braț și a întrebat-o de ce dorise să fugă. Ea a încercat să se smulgă din strânsoare, dar nu a reușit să scape.

— Lasă-mă! Ce crezi că faci? Ai înnebunit? Nu fugeam nicăieri!

El a apucat-o cu amândouă mâinile.

— Crezi că nu știu ce faci… ce ți-ar plăcea să faci?… Să fugi cu el! A dat din cap spre Morrison. Crezi că nu știu că te-ai culcat cu el? A împins-o puternic cu amândouă mâinile. Ea s-a clătinat spre spate, aproape să cadă. Dă-i drumul! Pleacă! Unde crezi că te poți duce? Unde crezi că vei fi în siguranță când nu mă vei avea pe mine să te protejez?

S-a uitat un moment la ea, apoi a clătinat din cap a dezgust și s-a îndepărtat cu pași mari.

Danielle a rămas pe loc, furioasă și sfidătoare, dar apoi, brusc, s-a panicat, s-a speriat că St. James vorbise serios, că o părăsea, iar ea și Morrison erau pe cont propriu. Nu s-a uitat la Morrison nicio clipă, nu s-a oprit să-i adreseze măcar un cuvânt ca explicație, a luat-o la fugă după soțul ei.

— Ți-am zis că nu s-a întâmplat nimic, a auzit-o Morrison spunând în timp ce-l lua pe St. James de braț și-și continua drumul alături de el. De ce nu mă crezi? Dacă aș fi vrut să fug cu el, de ce m-aș mai fi întors? Tot ce-am plănuit noi doi a funcționat perfect. Nu ai niciun motiv să fii gelos.

Morrison nu a mai auzit restul conversației. Nu știa ce-i zisese Danielle lui St. James, deși era sigur, în limite raționale, că, indiferent ce îi spusese, nu fusese adevărul. Aceasta era calitatea principală a lui Danielle, chiar mai mult decât felul în care arăta: abilitatea pe care o avea de a te face să vrei să crezi ce zicea, când știai de fapt că fiecare cuvânt al ei era o minciună. Exista o anumită intimitate în asta, faptul de a ști că, dacă te minte, este numai și numai pentru că încă vrea să gândești frumos despre ea. Dar Morrison ajunsese să realizeze că exista o diferență între minciunile pe care i le spunea soțului și cele pe care i le zisese lui. Pe Morrison îl mințise ca să-și protejeze soțul, dar ce minciună spusese oare pentru a-l proteja pe Morrison.

Morrison s-a gândit la asta din nou, două nopți mai târziu, când, aproape de miezul nopții, a fost

chemat pe punte. *Trandafirul negru* părăsise coasta Siciliei cu o zi în urmă și pornise spre Africa de Nord. Vântul nopții era cald pe fața lui Morrison, aerul – curat și bun. St. James îl aștepta. Fața îi era împurpurată de parcă băuse. Ochii i se mișcau repede, cuprinși de o emoție stranie, inexplicabilă. Danielle, nervoasă, ațâțată, cu fața machiată și aproape rigidă, stătea la numai câțiva pași distanță. În priviri avea o expresie sălbatică, pe jumătate nebună. Morrison era impresionat de cât de diferit, aproape cu mințile pierdute, arăta Danielle, încât, în prima clipă, nici nu a observat revolverul îndreptat spre punte pe care-l ținea în mâini.

— Danielle va face totul pentru mine, Morrison, a spus St. James, cu un rânjet triumfător. Asta nu ai înțeles tu niciodată. Uite ce a făcut pentru mine la proces, și-a asumat riscul ca toată lumea să creadă despre ea că este o ucigașă! Ar fi trebuit să o lași în pace, Morrison. Foarte rău că nu ai făcut-o. Acum, trebuie ca tu să închei în felul în care toți cred că am sfârșit eu: împușcat mortal, cu trupul pierdut în mare, ucis de aceeași femeie care m-a ucis pe mine! S-a întors cu fața spre mare. Fă-o Danielle! Fă-o acum!

Capitolul 23

Era ultimul proces al lui Philip Conrad înainte de a ieși la pensie și cel mai greu din cariera lui. Trebuia să facă un efort să înregistreze cuvintele, să-și lase la o parte suferința și sentimentul de pierdere și să încerce să-și facă meseria. Andrew Morrison fusese nu numai cel mai bun avocat pe care-l văzuse vreodată, Morrison fusese prietenul său. În toți acești ani, după ce-l asculta în sala de judecată, după toate acele conversații scurte, dar interesante pe care le avuseseră, ajunsese să-l cunoască pe Morrison poate mai bine decât cunoscuse vreodată pe cineva. Stând așa și așteptând să înceapă procesul, a început să înțeleagă ironia amară că Morrison, care dominase întotdeauna desfășurarea proceselor, va domina și acest proces, deși într-un mod complet diferit.

Avocații s-au așezat în liniște la birourile lor, așa cum fac întotdeauna, cu puțin timp înainte ca judecătorul să-și ocupe locul. Sala de judecată era plină de spectatori și, cu toate că nimeni nu scotea un sunet, ca de obicei, tăcerea era cumva diferită, exista senzația că lucrurile duc spre o concluzie care fusese deja stabilită. Era a doua oară când acuzata era judecată pentru crimă și, ca într-o tragedie greacă, toate personajele erau destinate să se repete sau, mai degrabă, toate cu excepția unuia. Alice Brunelli nu ceruse să prezideze completul de judecată, dar, date fiind circumstanțele deosebite ale cazului, ceilalți judecători hotărâseră că ea este cea mai calificată pentru asta. Robert Franklin, pe de altă parte, ar fi putut demisiona dacă nu i s-ar fi dat această a doua șansă să o dea în judecată pe Danielle St. James pentru omor.

— Statul împotriva lui Danielle St. James, a rostit Franklin cu voce viguroasă și hotărâtă după ce judecătoarea Brunelli i-a cerut să anunțe cazul.

Brunelli s-a întors spre cei doisprezece bărbați și femei care fuseseră selectați după zile întregi de audieri. A citit acuzația și a adăugat:

— Și, în fața acestei acuzații de crimă, acuzata Danielle St. James pledează nevinovată. Aceasta înseamnă, doamnelor și domnilor, că acuzata a negat acuzația, a negat că a făcut ceea ce afirmă acuzarea că a făcut, a negat că a comis o crimă. Și această negare, a continuat ea înclinându-se în direcția juraților pentru a sublinia importanța a ceea ce urma să spună, această negare înseamnă că dumneavoastră trebuie s-o credeți, să credeți că este nevinovată dacă și numai dacă acuzarea nu dovedește în discursul acesta minunat pe care trebuie să-l luați în serios că vina ei este dincolo de orice îndoială rezonabilă. Trebuie să vă abțineți de la orice raționament, nu trebuie să ajungeți la o decizie până nu ascultați toate dovezile și până nu vă instruiesc cu privire la ce zice legea. Abia atunci veți fi trimiși în sala pentru deliberare, unde veți delibera între dumneavoastră.

S-a tras înapoi pe scaun, și-a sprijinit cotul drept pe masă și a studiat reacția juraților, cu o privire pătrunzătoare.

— Dacă are cineva cea mai mică îndoială că poate face aceasta, adică să aștepte până ce sunt prezentate toate probele ambelor părți, nu numai ale acuzării, ci și ale apărării, înainte de a decide, să o spună acum, pentru că, dacă nu poate, nu are ce să căuta în juriu.

Alice Brunelli era atât de fermă, atât de stăpână pe sine, încât, pentru moment cel puțin, și-au dorit cu toții să fie atât de buni cum se aștepta ea ca ei să fie. Nu a ridicat niciunul mâna, nimeni nu a spus niciun cuvânt, singura mișcare a fost o aprobare din cap și o privire mai sumbră în ochii lor, ceea ce reprezenta promisiunea că vor încerca să facă exact cum le ceruse ea.

Brunelli nu avea timp de pierdut. S-a întors spre avocatul acuzării.

— Domnule Franklin, sunteți pregătit să țineți alocuțiunea de deschidere?

Robert Franklin nu numai că învățase din propriile greșeli, ci profitase de ele cât de mult se poate. Morrison aproape că-l desființase în timpul procesului, îl făcuse să pară uneori un incompetent gângav. Cei mai mulți l-ar fi urât pe Morrison pentru asta și poate că, în anumite momente ale procesului, și Franklin îl urâse, dar, chiar și în timpul celor mai groaznice umilințe, înțelesese că nimic nu era personal, că, în cazul lui Morrison, era vorba numai de profesie, de ce trebuie să faci ca să câștigi procesul.

Morrison nu-i ceruse lui Philip Conrad transcrierea procesului, dar Franklin, da. Și învățase și mai mult din ce găsise pe pagina imprimată a ceea ce se întâmplase în singura lui confruntare cu legendarul Andrew Morrison: a aflat că, odată ce începi un proces, renunți la tot – la familie, la prieteni, la mâncare, dacă trebuie, la somn, când poți, pentru că un avocat care își închipuie că există un sfârșit în pregătirea unui proces este avocatul care sigur va pierde. Cu toții vrem să facem lucrurile bine, să fim cât de buni putem, dar cei mai mulți se mulțumesc să fi făcut un efort oarecare. Noi avem alte lucruri de făcut, variatele diversiuni prin care ne convingem singuri că există și altceva în viață, nu numai munca pe care am ales-o sau care ne alege ea pe noi. Dar, până să o întâlnească pe Danielle, Morrison fusese interesat numai de un singur lucru, și a dovedit-o. Asta a învățat Franklin de la Morrison, la primul proces: că, dacă vrei să fii mai bun, trebuie să lucrezi la asta fără încetare. Și Franklin aceasta făcuse.

Fără însemnări la care să tragă cu ochiul, fără să-și fi pregătit nimic scris, alocuțiunea de deschidere a lui Franklin a fost aproape perfectă. Dacă a uitat ceva din ce voia să spună, ceva din ceea ce repetase iar și iar, zile în șir, săptămâni de-

a rândul înainte de începerea procesului, nimeni nu și-a dat seama de asta. Dar, în felul în care și-a încheiat alocuțiunea, care a durat o oră, a fost mai mult decât memoria pusă la lucru, mai mult decât amintirea ordinii cuvintelor. Ceea ce a spus Franklin venea direct din inima lui.

— Andrew Morrison nu mi-a fost prieten. Am fost adversari. A fost avocat al apărării și eu am fost întotdeauna avocat al acuzării. Am cunoscut o mulțime de avocați, dar Andrew Morrison a fost unic în felul lui. Când pledai împotriva lui, trebuia să știi două lucruri: că el te va învăța ceva ce tu nu ai știut niciodată și că, indiferent cât de solid credeai că este cazul tău, era aproape sigur că vei pierde. Andrew Morrison a fost cel mai mare avocat pe care l-am văzut vreodată, dar Andrew Morrison nu este avocatul apărării în cazul de față, Andrew Morrison este victima.

Franklin s-a îndepărtat încet de lângă boxa juraților și a arătat spre sală, către biroul la care Danielle St. James stătea alături de noul ei avocat.

— Ea l-a ucis și eu voi dovedi că așa stau lucrurile.

Avocatul apărării, Winslow Kubik, era bine-cunoscut și scump, unul dintre acei avocați deveniți faimoși în epoca televiziunii din cauza persoanelor pe care le reprezentase, celebrități acuzate de crime sau persoane care au devenit celebre datorită crimelor pe care le comiseseră. Că avocatul Kubik pierdea procesele mai des decât câștiga nu era chiar așa de important ca faptul că putea explica întotdeauna așa de bine orice situație în media. Winslow Kubik era faimos și asta înseamnă că era cineva cu care alte persoane faimoase se puteau simți confortabil. Stătea acum la biroul cel mai apropiat de boxa juraților lovindu-și degetele unele de altele, cu o expresie studiată de mare interes în ochi, și aștepta ca Franklin să se așeze.

Totul era studiat la Kubik, studiat până devenise obișnuință și, odată devenit obișnuință, sensul întreg al gestului, uitat. Cu un zâmbet la fel de lustruit ca și pantofii pe care-i purta, stătea chiar în fața boxei juraților, ochii trecând cu bună știință de la un jurat la următorul, amintindu-le ceea ce li se spusese mai înainte, că acuzata, ca orice acuzat, trebuia să beneficieze de prezumția de nevinovăție față de crima de care era acuzată și, contrar celor spuse de avocatul acuzării, probele vor dovedi că ea nu numai că nu era vinovată de uciderea lui Andrew Morrison, ci că „Danielle St. James nu a ucis pe nimeni”.

A spus asta ca și cum ar fi fost un fel de dezvăluire sau măcar începutul unei dezvăluiri, promisiunea celor ce vor veni, a unor dovezi noi, a unor martori necunoscuți, a unor lucruri pe care nu le putea dezvălui acum, dar le va putea arăta mai târziu.

Era acolo tot tacâmul: zâmbetul liniștit, atoateștiutor, pauza prelungită, privirea care spunea că el știa lucruri care-l vor face pe procuror mici fărâme. Era o modalitate prin care sădea sămânța îndoielii, începutul suspiciunii că era ceva nu tocmai în regulă în formularea cazului acuzării, o metodă folosită de avocații a căror singură speranță de a câștiga este că se poate răsturna ceva chiar în timpul procesului – o declarație făcută de un martor pe care să-l facă să pară mincinos, imposibilitatea unui martor să-și aducă aminte cine știe ce detaliu obscur, care să arate că mărturia lui trebuie să fi fost exersată –, orice care se putea folosi pentru a crea îndoială, rezonabilă sau nu, și totul făcut într-un fel care să sugereze că apărarea știuse aceasta tot timpul. Era ceva ce Morrison nu făcuse niciodată, dar Morrison știuse întotdeauna, încă de la început, mai multe decât știuse cea mai mare parte a oamenilor la sfârșit.

Kubik a ținut-o așa aproape o oră, nu pentru că avea ceva nou de adăugat, ci pentru că Franklin

vorbise și el cam tot atâta timp. Acesta era modul în care Kubik arăta că el nu putea fi intimidat.

Mâinile lui Conrad zburau pe clapele mașinii de scris în vreme ce consemna fiecare cuvânt banal care izvora din siguranța afișată de mintea lui Winslow Kubik. Conrad nu privea drept în față, așa cum făcea de obicei când se concentra pentru a înregistra în scris tot ce auzea cu exactitate, ci se uita prin sala de judecată, urmărind reacția mulțimii și, uneori, arunca o privire și înspre Danielle.

Aceasta încă era cea mai frumoasă femeie pe care-o văzuse el vreodată, dar ceva dispăruse din ochii ei. Provocarea strălucitoare, focul care îi umplea ochii de fiecare dată când era provocată, râsul care-i punea să danseze, toate dispăruseră. Ea i-a surprins privirea. Poate că și l-a amintit pe grefierul anonim de la celălalt proces, așa că i-a întors privirea și a zâmbit neajutorată, disperată și tristă.

— Chemați-l pe primul dumneavoastră martor, i-a spus judecătoarea Brunelli lui Franklin după ce Kubik terminase și curtea își reluase lucrările, după prânz.

— Statul o cheamă pe martora Marsha Allison.

Judecătoarea Brunelli abia dacă și-a ridicat ochii de pe dosarul pe care-l citea când martora a intrat în sală. Cu o mișcare bruscă a mâinii, i-a cerut aprodului să se ocupe de depunerea jurământului de către martoră.

Franklin își ținea mâna dreaptă pe biroul lui. Era mai bine îmbrăcat de această dată, cu un costum închis la culoare, nou, care, mulțumită unui oarecare croitor bun, îi venea perfect. Avea și o cămașă franțuzească, și o cravată care călcate și asortate potrivit, nu mai arătau ca și cum dormise în ele.

— Doamnă detectiv Allison, a rostit el după câteva întrebări preliminare necesare. Ați avut

ocazia să conduceți o investigație la bordul iahtului numit *Trandafirul negru?*

Marsha Allison avea părul castaniu-deschis, tuns scurt și ochi verzi apropiați. Concentrarea ei era așa de intensă, încât, deși avea doar 30 de ani, la baza nasului se conturase un rid adânc. Ca orice ofițer de poliție cu pregătire pentru a depune mărturie la tribunal, a așteptat până ce Franklin a terminat în mod clar întrebarea, apoi s-a întors spre jurați și le-a zis că a fost la bordul *Trandafirului negru.*

— Și ne puteți spune care a fost rezultatul investigației?

— S-a raportat un caz de omucidere pe *Trandafirul negru.*

În ciuda supărătorului strabism, felul ei de-a fi era relaxat, ca și cum s-ar fi adresat unui mic grup de persoane pe care le cunoștea.

— Noi am urcat la bord pentru a investiga.

Franklin era pregătit cu întrebarea următoare.

— Când spuneți că ați mers la bord – nava era ancorată aici, în San Francisco?

— Da, în port.

Franklin a zâmbit. Mai era un aspect pe care Franklin voia ca ea să-l lămurească.

— Și crima care fusese raportată se petrecuse în timp ce *Trandafirul negru* era ancorat în port?

— Nu, se petrecuse undeva în largul mării.

Cu o expresie ușor uimită, Franklin s-a dus de la biroul său până în colțul cel mai îndepărtat boxei juraților. A rămas acolo cu o mână sprijinită de balustradă și a privit-o pe detectiva Allison cu o curiozitate prietenoasă.

— Crima a fost raportată când *Trandafirul negru* era în larg și dumneavoastră ați așteptat până ce vasul a sosit aici?

Allison a clătinat din cap.

— Nu, crima a fost raportată numai după ce vasul a ancorat aici, în San Francisco.

Franklin voia să nu existe niciun dubiu.

— Cu alte cuvinte, nimeni nu a raportat crima când ea s-a întâmplat, ci mai târziu, după ce iahtul s-a întors de pe mare, ca să spunem așa.

— Da, așa am înțeles.

Franklin și-a ațintit privirile spre vârfurile pantofilor.

— Raportarea aceasta… a început el cu o voce moale, șovăielnică, plină de îndoieli. Și-a ridicat privirea, dar nu și capul… Această raportare – a venit cineva la poliție, adică au venit la poliție ca să raporteze crima?…

— Nu, nu a venit nimeni. S-a dat telefon.

— S-a dat telefon! Da, înțeleg, a rostit Franklin ca și cum asta ar fi explicat ceva de mare importanță, dar, apoi, ca din senin, a intrat într-o nouă stare de confuzie.

Și-a îndreptat spinarea, și-a ridicat capul și a privit direct spre ea.

— Dar, de pe un vas ca acesta – un iaht care ar putea naviga oriunde în lume –, ar fi putut suna cineva chiar în momentul în care a avut loc crima, nu-i așa? Vreau să spun că nu a existat niciun motiv pentru a aștepta până când ajungeau la San Francisco, nu-i așa – numai dacă nu cumva s-au temut.

— Obiecție! a strigat Kubik cu indignare. Nici măcar nu cunoaștem numele celui care a dat telefon și știm încă și mai puțin de ce a sunat când a sunat!

Judecătoarea Brunelli a admis obiecția fără să-și ridice privirile. Franklin a zâmbit pentru sine și a continuat cu întrebările.

— Avocatul apărării a făcut o observație excelentă. Cine a raportat crima? Care este numele celui care a raportat crima?

— A fost un apel anonim, a replicat Allison. Nu și-a spus numele.

Franklin a ridicat din umeri.

— A sunat cineva și nu și-a spus numele, a spus că s-a întâmplat o crimă pe un iaht și

dumneavoastră v-ați grăbit să investigați? De unde ați știut că nu este o păcăleală din partea cuiva care nu voia decât să facă probleme altcuiva pe care nu-l place?

— Crima este o treabă serioasă și o mulțime de oameni care raportează o crimă prin împușcare nu vor să fie implicați. Allison a făcut o pauză, și-a pus coatele pe mânerele scaunului și s-a înclinat în față. Ridul adânc de la baza nasului a devenit și mai pronunțat în timp ce explica de ce poliția a acționat așa de prompt. Cel care a făcut apelul ne-a zis nu numai că s-a comis o crimă, ci și că victima este Andrew Morrison, un avocat bine-cunoscut nouă tuturor. Și nu numai că s-a întâmplat pe iaht, pe *Trandafirul negru,* ci și locul exact unde a avut loc crima.

Franklin s-a întors la biroul său, a luat un document, l-a privit și apoi l-a aruncat la loc.

— Deci, când ați urcat la bordul *Trandafirului negru,* ce ați găsit? Exista vreo dovadă că a avut loc o crimă?

— Am găsit ceea ce ni s-a spus că vom găsi: urme de sânge pe punte și pe balustradă și…

Franklin a întrerupt-o.

— În locul în care vi se spusese că veți găsi urmele?

— Da, la tribord, pe punte.

— Continuați. Ce altceva ați mai găsit?

— Un pistol, un revolver de 38 mm ascuns în dormitorul acuzatei.

— Și v-ați putut da seama dacă se trăsese cu el recent?

— Lipsea un glonț din butoiaș.

— Arma a fost găsită în dormitorul acuzatei, dar exista vreo dovadă că era cu adevărat a ei?

Allison a dat cu fermitate din cap.

— Arma avea amprentele ei pe ea, singurele amprente.

— Și, sângele? Știți al cui era sângele?

— Era sângele lui Andrew Morrison. Testul ADN a confirmat lucrul acesta.

Franklin a dat să se așeze, dar apoi s-a răzgândit.

— Încă un lucru, detectiv Allison. Sângele… sângele lui Andrew Morrison… era proaspăt? Ați putea spune cât de recent s-a întâmplat crima?

— Nu, nu aș putea spune. Se încercase ștergerea urmelor, dar, așa cum am zis mai devreme, mai existau încă urme și asta era tot ce ne trebuia nouă pentru a determina AND-ul.

— Cineva încercase să șteargă urmele spuneți? Cu alte cuvinte, să mușamalizeze crima, uciderea lui Andrew Morrison?

În vreme ce Franklin se așeza, Kubik ridica o nouă obiecție. Brunelli a admis obiecția, dar efectul pe care-l dorise Franklin se produsese. Aceasta era lecția pe care o predase Morrison pentru cei destul de inteligenți să o înțeleagă: anume că nicio obiecție admisă în timpul procesului nu poate înlătura vreodată ceea ce jurații au auzit deja.

— Acest om care a dat telefon – cel care nu a vrut să-și declare identitatea –, v-a spus unde veți găsi urme de sânge și unde veți găsi arma? a întrebat Kubik ca și cum sensul celor afirmate nu era foarte clar. Există vreo lege care interzice deținerea unei arme, detectiv Allison?

Allison s-a uitat la el fără vreo expresie în priviri.

— Nu, a răspuns ea.

— Dar ați găsit o armă și niște sânge – sânge care, conform propriei mărturii, putea fi acolo de săptămâni bune. Spuneți-ne atunci, detectiv Allison, unde ați găsit cadavrul?

Kubik stătea în picioare chiar în fața detectivului Allison. Întrebarea răsuna încă în aer când Kubik s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre boxa juraților. S-a oprit brusc și a privit îndărăt.

— Scuze, detectiv Allison, nu am auzit răspunsul. Unde ați spus că ați găsit cadavrul?

— Am spus că nu am găsit cadavrul. A căzut în mare.

Pe buzele lui Kubik a apărut un zâmbet larg. Cu aceeași expresie atotștiutoare pe care o afișase și mai înainte, privirile s-au ațintit, pe rând, asupra fiecărui jurat.

— Pierdut în mare… pierdut… Vreți să spuneți că nu există un cadavru… în cazul așa-zisei crime? Niciun cadavru și, prin urmare, nici rană provocată de glonț, nimic care să probeze cauza morții… nimic care să probeze decesul?

Kubik s-a întors către martoră, a clătinat din cap și a râs. Apoi, rapid, și-a îndreptat din nou privirile spre boxa juraților.

— Pistolul… din care lipsea un glonț… dar nu știm când a fost tras sau în ce. Ținta puteau fi pescărușii. Sângele… sau ce a mai rămas din el… dar habar nu avem cum a ajuns acolo. Nu-i așa? a întrebat el cu o vehemență neașteptată, întorcându-se încă o dată înspre martoră.

— Pe punte și pe balustradă era sângele lui Andrew Morrison. Dumneavoastră cum credeți că ajuns acolo? a replicat Allison. Credeți că s-a tăiat în timp ce se bărbierea?

— Fără un cadavru, nu vom ști niciodată! a strigat Kubik fluturându-și mâna în aer, în vreme ce pășea maiestuos spre scaunul său și se așeza.

Judecătoarea Brunelli s-a uitat la Franklin.

— Întrebări?

— Da, onorată instanță, numai câteva. Franklin s-a ridicat în picioare. Detectiv Allison, ca parte a investigației dumneavoastră, ați revăzut oarecare incidente anterioare, alte crime care s-au petrecut la bordul *Trandafirului negru?*

Kubik a strigat de pe scaun:

— Onorată instanță…

Brunelli a ridicat mâna. I-a adresat lui Franklin o privire de avertisment.

— Am discutat această problemă și limitele până la care…

— Da, onorată instanță, înțeleg. Întrebarea se referă numai la consecințe – la consecințele presupuse – împușcării în acest anume loc.

— În aceste limite, permit întrebarea.

— Detectiv Allison, întrebarea era dacă ați trecut în revistă vreun alt eveniment de acest gen. Mai exact, ați trecut în revistă dosarul procesului unei morți care s-a petrecut vara trecută pe *Trandafirul negru?*

— Da.

— Și a fost vorba de omor prin împușcare?

— Da.

— Și, în acel caz, ce s-a întâmplat cu cadavrul?

— A căzut peste bord. Cadavrul nu a fost niciodată găsit.

— Ne-ați putea spune unde s-a petrecut exact asta, pe *Trandafirul negru,* cât de departe de locul în care ați găsit urmele de sânge, din sângele lui Andrew Morrison?

— La tribord, pe lateral, aproape exact în același loc în care a fost Andrew Morrison… în care s-au găsit urme din sângele acestuia.

Ochii lui Franklin s-au îndreptat încet de la boxa martorilor la biroul avocatului apărării unde stătea și Danielle St. James.

— Ciudată coincidentă, nu credeți?

Capitolul 24

Era a doua zi a procesului. Franklin îl interoga pe un expert în ADN când, pe neașteptate, a început acea bâlbâială groaznică, acea îndelungă cădere într-o repetiție sufocantă, de neoprit. Cu fața și așa vineție, cu ochii ieșiți din orbite, arăta de parcă era pe punctul să explodeze.

Judecătoarea, jurații, fiecare om din mulțimea adunată în sala de judecată îl privea cu mirare și îngrijorare. Și apoi la fel de brusc, totul s-a oprit. Franklin a inspirat adânc, culoarea obrajilor i-a revenit la normal. În loc să pară stânjenit, în locul acelei umilințe totale pe care o observase cândva Morrison, Franklin a început să râdă.

— Mi se întâmplă din copilărie, a explicat el ca atunci când cineva vrea să-i facă pe ceilalți să nu se simtă încurcați. Când sunt mai sigur că am scăpat, atunci apare din nou.

Apoi, s-a întors și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat a reluat interogarea metodică a martorului. Franklin nu numai că-și învinsese dizabilitatea, reușise s-o întoarcă în avantajul lui. Măcar pentru moment, toată simpatia juraților îi era adresată.

Deși niciodată nu ar fi dominat într-un proces așa cum făcea Morrison, Franklin s-a descurcat destul de bine. Martorii acuzării au fost chemați la bară în ordinea exactă, mărturia fiecăruia a fost construită pe mărturia celui de dinaintea lui, o expunere logică a probelor circumstanțiale care au îndepărtat treptat orice îndoieli că Morrison era mort și că aceea care-l ucisese era Danielle St. James. Cadavrul lui Morrison nu fusese văzut, dar sângele lui era risipit pe punte și pe balustradă și se trăsese cu pistolul acuzatei. Martorii au declarat că Andrew Morrison fusese pe *Trandafirul negru* la plecarea din Sicilia și nimeni nu-l mai văzuse după aceea. Dacă nu era mort, unde anume se afla,

aceasta era întrebarea pe care o punea Franklin ori de câte ori avea ocazia. El insista că Morrison era mort și că acuzarea poate dovedi lucrul acesta. Procesul intra în a doua săptămână când Franklin l-a chemat la bară pe căpitanul de pe *Trandafirul negru,* Mustafa Nastasis.

Nastasis și-a ocupat locul în boxa martorilor și a privit fără grabă mulțimea din sală. S-a uitat la Danielle St. James cu zâmbetul pe buze, un zâmbet crud, de neuitat. Prima întrebare a lui Franklin a șters zâmbetul de pe fața lui Nastasis.

— Ați fost căpitan pe *Trandafirul negru,* dar acum vă aflați într-o închisoare federală. Este corect, domnule Nastasis?

Nastasis l-a fulgerat cu privirea pe Franklin. Apoi, și-a amintit unde era și orice gând de violență a dispărut ascuns sub poleiala subțire a bunelor maniere afișate prompt.

— Temporar, a spus el cu un rânjet strâmb.

Franklin nu se amuza deloc.

— Ceea ce, în cazul dumneavoastră, înseamnă ceva mai puțin decât pe viață.

Nastasis a ridicat dintr-o sprânceană.

— Poate.

— Spuneți-le juraților când ați fost exact arestat, a insistat Franklin făcând un pas în față.

Nastasis și-a întins mâinile și a zâmbit.

— Exact? Vreți să spuneți ora și minutul exacte?…

Franklin s-a întors spre biroul judecătoarei.

— Cer permisiunea să-l consider martor ostil?

Judecătoarea Brunelli l-a privit pe Nastasis și expresia disprețuitoare de pe fața lui.

— O aveți, a răspuns ea instalându-se mai bine în scaunul ei de piele și începând să privească interesată ce-ar putea face în continuare martorul.

Franklin stătea în picioare la capătul boxei juraților, chiar în fața martorului. Degetele de la mâna lui dreaptă începuseră să bată darabana pe balustradă.

— Ați fost arestat cu o zi înainte ca *Trandafirul negru* să ancoreze în portul San Francisco, nu-i așa?

Reaua-voință puternică din ochii lui Nastasis a pălit. S-a uitat la Franklin cu un aer de resemnare, obosit de jocul despre care știuse de la început că-l va pierde.

— Cu o zi sau poate cu două. Nu știu sigur când a intrat *Trandafirul negru* în port, în cele din urmă. Pe mine m-au ridicat la mai puțin de o milă de port.

— Dincolo de port? Adică ați fost arestat la bordul *Trandafirului negru,* imediat după ce a intrat în apele teritoriale ale Statelor Unite?

— Corect. Garda de coastă – trei vase – s-a năpustit asupra noastră chiar imediat după răsărit, în data de 25. A aruncat o privire disprețuitoare spre Danielle St. James. Eu i-am spus că a fost o prostie să intrăm în apele teritoriale, că, atâta vreme cât ne aflăm în afara lor, suntem în siguranță.

— Atâta vreme cât vă aflați în afara lor? Adică, dacă navigați pe undeva, în afara jurisdicției americane. Asta vreți să spuneți?

— Da, desigur. Dar ea a insistat. Ea a zis că nimeni nu se va atinge de ea, că îl urmăresc pe soțul ei, nu pe ea. A spus că nu mai suportă asta, să nu vadă în jur decât oceanul. Voia să meargă acasă.

Franklin și-a ridicat arătătorul de la mâna stângă pentru a sublinia importanța întrebării pe care urma să o pună.

— Acum, spuneți-ne cât de exact puteți când a luat ea această decizie? Când v-a cerut acuzata Danielle St. James prima dată să duceți *Trandafirul negru* înapoi în San Francisco?

Nastasis a răspuns cu un zâmbet subțire, caustic.

— A doua zi după ce l-a ucis.

Asistența din sala de judecată a izbucnit într-un vacarm general. Brunelli a bătut cu ciocănelul, a așteptat și iarăși a bătut cu ciocănelul.

— Tăcere, a strigat ea, sau evacuez sala!

Efectul a fost instantaneu. Brunelli i-a făcut semn lui Franklin să continue.

— A doua zi după ce ea l-a ucis? Ați fost martor la ce s-a petrecut?

Ochii lui Mustafa Nastasis s-au ascuns sub pleoapele groase și grele, maxilarul inferior era împins în față, gura – bine strânsă.

— Ați fost martor la ce s-a întâmplat? a repetat Franklin.

— S-ar putea spune și așa, a răspuns în cele din urmă Nastasis.

Franklin și-a înălțat capul.

— S-ar putea spune și așa? Bun, domnule Nastasis, haideți să nu mai jucăm jocuri. Ați văzut-o sau nu ați văzut-o pe Danielle St. James împușcându-l pe Andrew Morrison.

— Nu.

Se uitau unul la celălalt, niciunul dintre ei nevrând să cedeze. Apoi, cum tăcerea începea să devină deranjantă, Franklin a râs.

— Înțeleg, domnule Nastasis, a zis el cu voce disprețuitoare. Nu ați văzut-o direct, ați văzut ceva ce v-a determinat să fiți sigur că ea trebuia să o fi făcut. Aceasta este ideea, distincția pe care vreți să o faceți? Foarte bine, atunci, spuneți-ne cu propriile dumneavoastră cuvinte cum a fost? Ce ați văzut, domnule Nastasis, și ce ați crezut în acel moment că însemna lucrul acela?

— Era târziu, aproape miezul nopții. Mergeam înspre Africa de Nord, chiar în largul Marocului, destul de aproape, încât să vedem luminile țărmului. Am auzit strigăte pe punte și m-am dus să văd ce se petrecea, dar, înainte să ajung – tocmai deschideam ușa –, am auzit o împușcătură.

— Și, când ați deschis ușa, când ați ieșit pe punte, ce ați văzut?

— Am văzut-o pe ea, a zis Nastasis arătând spre acuzată. Ținea un pistol în mână. Am alergat la ea și atunci am văzut tot sângele pe balustradă și pe

punte – sânge și creier – asta este; trebuie că-l împușcase în cap. M-am dus la balustradă și m-am uitat peste bord chiar la timp ca să văd cadavrul scufundându-se în timp ce *Trandafirul negru* se îndepărta din ce în ce mai mult.

Franklin și-a înfipt un picior în fața celuilalt și și-a lăsat umerii în jos, cu toată puterea, cu toată atenția concentrate asupra lui Nastasis.

— Nu aveți nicio îndoială că ați văzut ceea ce era cadavrul lui Andrew Morrison?

Un zâmbet răutăcios a apărut la colțurile gurii lui Nastasis.

— Nicio îndoială.

Franklin continua să-l fixeze pe Nastasis cu privirea, subliniind prin această tăcere importanța crucială a ceea ce spusese Nastasis. Andrew Morrison era mort, ucis de Danielle St. James, iar cadavrul lui era pierdut în ocean. Mustafa Nastasis văzuse cu ochii lui toate acestea. În cele din urmă, Franklin s-a îndepărtat, dar nu înainte de a da de două ori din cap pentru a confirma propria lui încredere în adevărul celor afirmate de Nastasis. S-a uitat la judecătoarea Brunelli, a anunțat că nu mai are întrebări pentru martor și s-a așezat.

Acuzarea produsese ceea ce era, de fapt, un martor ocular al crimei. Winslow Kubik nu părea foarte preocupat. Cu ochii plini de scepticism, părea pe punctul să izbucnească în râs în timp ce se apropia de martor. La jumătatea drumului, s-a uitat la Nastasis, a clătinat din cap și s-a întors din drum. Gestul lui părea să spună: de ce să te necăjești cu interogarea când toate răspunsurile vor fi minciuni? A pornit spre biroul său, dar s-a oprit la mijlocul primului pas.

— Garda de coastă – trei vase, așa cred că ați spus – a flancat iahtul și v-a arestat. Nu aceasta ați afirmat în mărturia dumneavoastră? a întrebat Kubik cu voce precipitată, mai degrabă stridentă.

Nastasis l-a privit pe Kubik de parcă s-ar fi uitat la un vodevil, ceva amuzant pur și simplu, ceva la

care te uiți ca să treacă timpul – nimic din ceea ce a făcut Kubik nu reprezenta o amenințare pentru el. În loc de răspuns, și-a sprijinit bărbia în palmă și a așteptat.

— Da, este exact ce ați spus, a continuat Kubik. Dar nu ne-ați spus pentru ce ați fost arestat, nu ne-ați spus de ce guvernul Statelor Unite s-ar obosi să trimită trei vase în acest fel…

— Obiecție! a sărit Franklin ridicându-se de pe scaun. Puneți-i întrebări martorului, așteptați alocuțiunea de încheiere pentru a ține cuvântări.

Era marca Morrison, un ecou a ceea ce-i făcuse el lui Franklin, un indiciu a cât de mult învățase Franklin de la el. Brunelli nu a pierdut timpul. S-a uitat la Kubik și a vrut să știe dacă are vreo întrebare pe care ar vrea s-o pună.

Kubik a dat să replice, dar ea l-a oprit cu o privire care-i comunica să nu îndrăznească.

— Bine, bine, corect, a bâiguit el. Spuneți-ne, domnule Nastasis, nu este adevărat că ați fost acuzat de complicitate la comiterea crimei?

— Aceasta a fost acuzația.

— Și nu numai pentru una, ci pentru mai multe.

— Aceasta a fost acuzația.

Kubik stătea lângă biroului avocaților, întorcând paginile unui document.

— Da, iată: șase situații de complicitate la crimă. Și-a ridicat privirile. Și ne puteți spune dacă ați fost judecat?

— Nu va fi niciun proces.

— Pentru că ați căzut la înțelegere cu guvernul, nu-i așa?

— Da.

— Și o parte a acestei înțelegeri este mărturia dumneavoastră împotriva acuzatei Danielle St. James, nu-i așa?

Nastasis a ridicat din umeri cu indiferență.

— Înțelegerea a fost să spun guvernului tot ce știu despre *Trandafirul negru.*

Kubik și-a îndreptat zâmbetul atotștiutor spre jurați. Evident că Nastasis nu putea spune tot adevărul. Kubik s-a dus spre boxa martorului.

— Vă asumați mărturia că guvernul – guvernul Statelor Unite – a dorit să facă o înțelegere cu dumneavoastră – o persoană acuzată în șase cazuri de complicitate la crimă – pentru că ați putea să le spuneți ceva despre iaht.

— Nu, nu despre iaht.

— Dar, ați spus *Trandafirul negru* și…

— Trandafirul negru, organizația, a rostit Nastasis bucurându-se de confuzia totală din ochii lui Kubik.

Kubik a înțepenit.

— Organizația?

Nastasis și-a împins trupul până la marginea scaunului pe care stătea.

— M-ați întrebat de ce am fost arestat. Aveți totul acolo, a zis el, arătând spre dosarul voluminos de pe masa lui Kubik. Complicitate criminală. Eu nu sunt avocat, domnule Kubik, dar chiar și eu știu că nu poți conspira cu tine însuți.

— Spuneți că Trandafirul negru era?…

— O organizație – guvernul dumneavoastră o numește conspirație – care a permis anumite acțiuni, a fost o cale de a îndepărta anumite obstacole care stăteau în calea anumitor investiții.

— Vreți să spuneți în calea anumitor crime.

— Eu nu vreau să spun nimic, domnule Kubik, eu spun ce mi s-a spus, la început de către domnul St. James, apoi de către soția lui.

Toți au privit-o pe Danielle St. James, întrebându-se dacă era posibil așa ceva, ca, în afară de crima care putea fi una pasională, ea să fie implicată într-o conspirație în care crima era aproape un lucru comun. Kubik și-a dat seama că, în ignoranța lui, pusese o întrebare care o putea condamna pe clienta lui. A încercat să schimbe sensul vorbelor lui Nastasis.

— Da, după ce el a murit, dumneavoastră a trebuit să continuați drumul pe traseele stabilite de el. Aceasta a fost mărturia dumneavoastră, nu-i așa? Că ea v-a ordonat să aduceți vasul înapoi în San Francisco, împotriva obiecțiilor dumneavoastră. Dumneavoastră ați fost arestat imediat după ce ați intrat în apele teritoriale americane, dar ea nu, nu-i așa?

Nastasis s-a tras înapoi, așezându-se bine pe scaun.

— Ar trebui să întrebați pe altcineva ce avea de gând să facă guvernul cu ea. Poate că așteaptă să vadă ce se petrece aici.

— Haideți să revenim la ce s-a petrecut pe iaht, a zis Kubik cu nerăbdare. Ați spus că ați auzit țipete pe punte și că v-ați dus să vedeți ce se petrece. Câte voci ați auzit?

Nastasis și-a mângâiat bărbia și s-a gândit bine.

— Strigăte, asta-i tot ce știu. Nu pot spune cu siguranță dacă era o voce sau două.

— Și, înainte de a ajunge pe punte, câte împușcături ați auzit?

— Numai una.

— Dar nu ați văzut nimic, nu-i așa? Nu ați văzut pe nimeni certându-se și nu ați văzut pe nimeni trăgând cu arma, nu-i așa?

— Să văd? Nu, nu am văzut, dar am văzut…

— Ați răspuns la întrebare. Nu ați văzut-o pe acuzată trăgând cu arma, nu ați văzut-o împușcând pe nimeni. Ați auzit strigăte și ați auzit o împușcătură. Ceea ce ați văzut a fost niște sânge pe punte și pe balustradă și ați văzut-o pe acuzată, pe Danielle St. James…

— Cu pistolul în mână…

— Da, exact! Cu arma în mână. Dar cu ce expresie pe față? Nu era furie, nu-i așa, domnule Nastasis? Ceea ce ați văzut era o expresie de uluire, expresia unei femei căreia nu-i venea să creadă ce vedea și ce tocmai se întâmplase. Nu-i adevărat? Nu asta ați spus?

Nastasis nu vedea care-i rostul acestei distincții, ce diferență era? A făcut un gest de nedumerire, întorcându-și mâinile cu palmele în sus.

— Nu am fost atent cum arăta ea.

Kubik devenea mai încrezător cu fiecare secundă care trecea.

— Uluire. Nu-și putea crede ochilor ce tocmeli se întâmplase. I-a aruncat o privire pătrunzătoare lui Nastasis. Ați ieșit pe punte, ați văzut-o cu pistolul în mână – aceasta a fost depoziția dumneavoastră –, dar s-ar fi putut ca ea să-l fi ridicat numai de jos, ar fi putut să…

— Așa cum a mărturisit chiar ea că a mai făcut o dată, când a pretins că soțul ei…

— Onorată instanță! a strigat Kubik neputându-și stăpâni furia. Cer să nu se consemneze… Cer să nu…

Prea târziu. Toată lumea, inclusiv jurații, auzise și înțelesese ce însemna această afirmație, și anume că Danielle St. James mai fusese judecată pentru crimă și fusese achitată pe motivul că nu fusese crimă, ci sinucidere. Brunelli i-a chemat pe amândoi avocații la o întrevedere în trei, la colțul biroului instanței.

— Eroare judiciară! Vreau…

— Liniștiți-vă, domnule Kubik. Puteți să cereți acest lucru, dar eu îl voi respinge. Ați putea aminti că acuzata a fost achitată de uciderea soțului ei. Este dificil să crezi că menționarea acestui fapt într-o mărturie făcută de cineva care este declarat împotriva acuzatei o va priva de o judecată dreaptă.

— Dar, înainte de începerea procesului, am fost cu toții de acord că nu se va face nicio mențiune că ea a mai fost acuzată de crimă, a insistat Kubik.

— Nastasis nici nu a spus că a mai fost judecată, a intervenit apăsat Franklin. Nu a spus nimic despre vreun proces.

Brunelli auzise destul. S-a întors înspre Kubik.

— Când veți termina interogarea martorului, ne vom retrage. Veți putea depune o moțiune pentru eroare judiciară. Cred că și domnul Franklin are ceva ce trebuie să discutăm în absența juraților. Mai e ceva? Haideți să continuăm.

Franklin s-a întors la biroul său, iar Kubik a pus întrebarea următoare.

— Când ați raportat prima dată moartea lui Andrew Morrison.

Nastasis se întreba dacă Kubik vorbește serios.

— Dacă moare cineva la bordul navei tale – indiferent din ce cauză: că l-a ucis cineva sau că s-a sinucis –, nu trebuie să raportați imediat decesul? Deci, când, domnule Nastasis? Când ați raportat, în calitate de căpitan pe *Trandafirul negru,* crima?

— Nu am raportat-o.

— Și presupun că nu ați raportat-o pentru că, urmărit fiind pentru atâtea crime dumneavoastră înșivă, niciun om cu mintea întreagă nu v-ar fi crezut. Nu mai am alte întrebări, onorată instanță, a rostit Kubik întorcându-se pe călcâie cu un aer de indignare îndreptățită și așezându-se pe scaun.

Era aproape ora 4 după-amiază. Judecătoarea Brunelli era pe punctul să le dea liber juraților pentru ziua respectivă când Franklin s-a ridicat și a spus că există o problemă care le-ar putea schimba programul.

— Da, desigur. Dacă jurații se vor retrage în camera lor, voi putea discuta cu avocații câteva lucruri.

Deși nu mai mare decât birourile pe care le ocupau ceilalți judecători, cel al lui Alice Brunelli era mai confortabil și semăna cu un loc în care cineva nu numai lucrează, ci chiar locuiește. Avea un birou mare și frumos – o antichitate –, pe care și-l cumpărase singură, în locul celui de metal oferit de administrație, avea un covor gros, care acoperea podeaua protejată de linoleum gri, avea rafturi cu cărți citite și răscitite. Semăna mai degrabă cu un birou particular dintr-o casă

frumoasă decât un birou public de la tribunal. S-a îndreptat spre două fotolii din lemn așezate în fața biroului. Philip Conrad stătea la câțiva metri distanță, așa că-i putea vedea bine pe toți trei în timp ce nota ce spuneau.

— Formulați-vă moțiunea, a rostit Brunelli în vreme ce se așeza confortabil pe scaunul albastru, de piele.

În absența unui juriu pe care să-l impresioneze și a mulțimii cu care să se joace, Kubik și-a formulat moțiunea cu o voce plată, inexpresivă. Brunelli s-a întors spre Franklin.

— Și mai era ceva despre care voiați să discutăm – despre un martor? câți martori mai aveți?

— Numai unul, onorată instanță, dar nu poate depune mărturie înainte de luni.

Kubik s-a încruntat.

— Este abia miercuri. Ne cereți să așteptăm aproape o săptămână pentru că martorul dumneavoastră nu este pregătit?

Franklin și-a scărpinat o ureche.

— Este o situație destul de neobișnuită. Ultimul meu martor este în custodia guvernului federal. Sunt câteva lucruri care… Nu poate depune mărturie înainte ca ei, ca el…

Kubik a izbucnit în râs.

— Nu poate depune mărturie înainte ca?… S-a întors spre Brunelli. De când se amână un proces până îi convine guvernului?

— N-aș zice că „îi convine” este exprimarea potrivită, a spus Franklin lovindu-și dinții unii de alții. A căutat în servietă și a scos un plic sigilat. Am aici o depoziție semnată care arată ce urmează să se întâmple în scurt timp.

— Aș vrea să capăt o copie, a protestat Kubik în vreme ce Franklin îi înmâna plicul cu depoziția lui Brunelli.

— Solicitarea este să fie văzută numai de judecător. Nici eu nu îi cunosc conținutul. Mi s-a

dat plicul sigilat, exact cum îl puteți vedea. Tot ce știu este că sunt expuse motivele pentru care martorul nu poate fi acum, aici. Plicul a sosit în această dimineață la biroul meu, prin poșta specială.

Alice Brunelli a rupt sigiliul. Depoziția se întindea pe trei pagini pline. Nicio expresie nu i-a apărut pe față, în timp ce a citit. Când a terminat, a băgat foile înapoi în plic și a pus plicul într-un sertar al biroului ei. Buzele i s-au crispat de neplăcere.

— Asta poate doborî guvernul, a rostit ea ca și cum ar fi vorbit cu sine însăși. Apoi, ca și cum și-ar fi dat brusc seama că nu era singură, s-a uitat întâi la Franklin, apoi la Kubik. Curtea va fi în pauză până luni. Trebuie să-i anunțăm pe jurați.

Capitolul 25

Când curtea s-a reunit luni dimineață, ultimul martor al acuzării sosise, dar, în locul unui birocrat anonim, sosise o persoană cu nume faimos. Jack Taylor arestase șase membri ai Grupului Hawthorne acuzat de conspirație criminală. Toți deținuseră în anumite perioade poziții de încredere și cu responsabilități în guvern. Toată țara era în stare de șoc.

În vreme ce-și pregătea mașina de scris, Philip Conrad a remarcat o schimbare, o stare de spirit diferită a mulțimii aflate acolo. Așteptând să înceapă procesul, majoritatea erau obosiți, aproape deprimați, de parcă ar fi fost marcați de ceea ce aflaseră. Obosiți, dar mai gânditori și profund tulburați de ceea ce știau. Privind drept înainte, Danielle St. James avea o expresie numai a ei, expresia cuiva evitat de toți, abandonat și în totalitate singură.

Ușa laterală s-a deschis și toată lumea s-a ridicat în picioare. Alice Brunelli, cu ochii în podea, a înaintat cu repeziciune până la masa completului.

— Poftiți-i pe jurați, l-a instruit pe aprod.

În fundul sălii, cineva a început să-i spună ceva vecinului. Cu o singură privire furioasă, judecătoarea Brunelli l-a avertizat că, în acea zi în mod special, nu va tolera nici cea mai mică încălcare a ordinii în sală.

Jurații și-au ocupat locurile, cu fețe solemne și, din instinct, au privit cu toții spre Brunelli să vadă ce le va zice.

— Evenimentele din ultimele câteva zile s-ar putea să fi schimbat felul în care gândiți despre o mulțime de lucruri, a spus ea înclinându-se spre ei, dar nu vă vor schimba felul în care gândiți despre acest caz. Obligația dumneavoastră, ca jurați, rămâne aceeași: să ascultați toate mărturiile și să ajungeți la un verdict bazat pe aceste dovezi și pe

nimic altceva. Amintiți-vă, doamnelor și domnilor, că aceasta este o sală de judecată. Legea – nu politica sau emoția – hotărăște ce facem noi aici. S-a întors spre Franklin.

— Îl puteți chema pe următorul martor al acuzării.

Pentru prima dată, Franklin părea nervos și stânjenit. Și-a încleștat degetele pe marginea biroului, încercând să se adune. În priviri avea o seriozitate ucigătoare. În ciuda celor spuse de judecătoarea Brunelli, procesul era pe punctul să capete o importanță mai mare decât aceea a unui caz de omucidere și toată lumea aflată în sala de judecată știa lucrul acesta.

— Onorată instanță, statul îl cheamă la bară pe Jack Taylor.

S-a lăsat o liniște de mormânt și apoi s-a auzit zgomotul precipitat a sute de persoane care se mișcau în același timp, căutându-și poziția ca să aibă o vedere mai bună, mai directă, în vreme ce ușa s-a deschis și ultimul martor al acuzării a intrat, îndreptându-se spre centrul sălii.

Brunelli a intervenit dur.

— Liniște! I-a fixat cu privirea și le-a comunicat astfel că aceasta a fost ultima avertizare înainte de evacuarea sălii. La cel mai mic sunet, voi evacua sala dacă trebuie! S-a întors spre Jack Taylor care intrase în boxa martorilor. Martorul să depună jurământul.

Franklin nu s-a mișcat de la biroul său, locul cel mai îndepărtat de boxa juraților. De fiecare dată când a adresat o întrebare, jurații și-au întors privirile spre el; de fiecare dată când Taylor a răspuns, ochii și-au schimbat direcția înspre boxa martorului. Și, de fiecare dată când au făcut asta, au aruncat o privire fugară și spre Danielle St. James care stătea neajutorată în mijlocul unui interogatoriu care, în esență, se referea la ea.

— Domnule Taylor, unde sunteți angajat acum?

Îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu cravată, Jack Taylor era plin de încredere, relaxat, ceea ce nu era probabil surprinzător, dat fiind ceea ce făcuse. Surprinzătoare era însă modestia felului lui de a vorbi. Nu a spus că era șeful unei echipe importante care tocmai deconspirase o afacere murdară care funcționa de zeci de ani, ci s-a prezentat ca simplu „asistent al procurorului general în Departamentul de Justiție”.

— Și, în această calitate, l-ați cunoscut pe Andrew Morrison?

— Da. Îl investigam pe Nelson St. James despre care credeam că era personajul central într-o încercare organizată de a forța anumite guverne străine să accepte anumite investiții străine.

— Ați putea fi mai exact?

Taylor și-a mijit ochii și și-a strâns buzele. Și-a scărpinat bărbia.

— La momentul acela, afacerea de care eram cel mai interesați era construirea unei conducte de petrol care să traverseze mai multe țări, dintre care una sau două se opuneau.

— Și ce legătură avea Nelson St. James cu acest lucru?

Taylor a ridicat din sprâncene.

— El a început să furnizeze arme și muniție forțelor rebele conduse de un extremist fanatic care voia să transforme una dintre respectivele țări în republică islamică.

— Dar de ce ar ajuta lucrul acesta la instalarea unei conducte? Un asemenea regim nu ar fi mai puțin doritor să aibă tipul de investiții străine de care vorbiți?

Taylor a clătinat din cap.

— Nelson St. James nu-i înarma pentru că el sau oamenii care făceau afaceri voiau ca ei să câștige, o făcea pentru a presa guvernul, pentru a-l face să priceapă că, fără americani, nu pot rămâne la putere.

— Oamenii cu care St. James făcea afaceri… Ar trebui să admitem că aceștia erau membri a ceea ce se numește „Grupul Hawthorne”, cel care a fost în toate ziarele, în ultimele câteva zile?

— Da.

Franklin a aruncat o privire înspre biroul la care stătea Danielle St. James împreună cu avocatul ei. Și-a lăsat privirea să întârzie destul de mult asupra ei, în așa fel încât jurații să o remarce și apoi s-a uitat spre martor.

— Făceați o investigație în legătură cu Nelson St. James. Cum ați ajuns la Andrew Morrison?

— Țineam sub supraveghere strictă iahtul lui St. James – pe care el, practic, locuia. Știam că domnul Morrison a fost oaspetele lui St. James într-un sfârșit de săptămână. Acesta a petrecut trei zile pe vas…

— Pe *Trandafirul negru?* s-a mirat Franklin.

— Da, pe *Trandafirul negru.* Au plecat din San Francisco și au coborât de-a lungul coastei, spre Santa Barbara. M-am dus să vorbesc cu domnul Morrison despre ce ar fi putut afla.

— Și Andrew Morrison v-a ajutat? V-a spus ceva care să vă ajute în investigație?

Taylor a clătinat din cap și a râs.

— Morrison nu mi-a zis nimic niciodată, dar eu i-am spus aproape tot ce știam.

— I-ați spus tot?… Investigați o afacere ilegală, cum să-i spuneți totul?…

— Poate că investigam o afacere ilegală, a rostit Taylor cu o privire tăioasă, dar asta nu însemna că aveam de gând să permit să fie ucis un om dacă puteam face ceva ca să previn acest lucru.

— Credeați că Morrison era în pericol?

— Nu aveam habar dacă el știa ceva, dacă aflase ceva la bordul vasului, în acel weekend. Doi dintre ceilalți oaspeți din acel sfârșit de săptămână, Wendell Clark și soția lui, au fost uciși la scurt timp după aceea, cu o noapte înainte de ziua în care Clark era programat să depună mărturie la

Curtea Supremă, aceeași Curte Supremă care era pe punctul să-l condamne pe St. James. Noi știam că St. James ordonase uciderea lui Clark și a soției lui, dar nu o puteam dovedi. De aceea i-am făcut o vizită lui Morrison și, în plus, voiam să-l previn în legătură cu ce auzisem, un fragment de conversație în care St. James îi spunea cuiva „Pune mâna pe Morrison". În acel moment, nu am știut ce însemna asta, dar ar fi putut însemna: ucide-l pe Morrison. M-am gândit că trebuia să-l avertizez.

Franklin și-a înfundat adânc mâinile în buzunare.

— După această primă vizită, ați mai avut ocazia să-l mai vedeți pe Morrison, dându-i de această dată un alt avertisment?

— Da, în ziua de după încheierea procesului, cel în care el a reprezentat-o pe doamna St. James când aceasta a fost acuzată că și-a ucis soțul, pe Nelson St. James.

Kubik a sărit de pe scaun, invocând eroarea judiciară. Brunelli i-a retezat vorba.

— Se respinge. Și-a ridicat mâna pentru a-l opri pe Kubik să-și continue protestul. Curtea îi va informa totuși pe jurați că, în acel proces, doamna St. James a fost achitată. Acum, domnule Franklin, vă rog să continuați.

— V-ați dus să-l vedeți după ce s-a terminat procesul… De ce?

— Să-i spun că era în pericol, că, de această dată, nu mai exista nicio îndoială că oamenii implicați în Trandafirul negru se temeau că el ar fi putut afla prea multe – și că singura modalitate de a se simți în siguranță era ca Morrison să moară.

— Nu sunt sigur că înțeleg. Se temeau că el a aflat prea multe despre ce?

— Despre Trandafirul negru, despre conspirație, despre persoanele implicate și despre lucrurile pe care le-au făcut. Taylor s-a întors spre jurați. În momentul în care noi eram pe punctul să-l condamnăm pe Nelson St. James, Wendell Clark și

soția lui au fost uciși, dar noi l-am condamnat oricum, pentru că aveam un alt martor, dar și acesta a fost ucis, exact cum s-a întâmplat cu Clark. Oamenii aceștia nu s-ar da în lături de la nimic pentru a se proteja.

A urmat o pauză lungă înainte ca Franklin să pună întrebarea următoare.

— Exista cineva anume de care credeți că el avea de ce să fie îngrijorat?

— Da, de acuzată, de femeia pe care o reprezentase, Danielle St. James.

Lui Franklin nu i s-a mișcat niciun mușchi.

— Tocmai o salvase de la închisoare pe viață. De ce să-l fi vrut ea mort?

— Pentru că ea era la fel de mult implicată în conspirația Trandafirul negru ca și soțul ei și pentru că ea știa că, îndată ce procesul se va fi încheiat, Morrison urma să facă orice pentru a o găsi.

— Ea a fost clienta lui, procesul s-a încheiat. De ce să vrea Morrison să o găsească?

Peste buzele lui Taylor a trecut un zâmbet subțire.

— Morrison era îndrăgostit de ea și credea că și ea îl iubea. S-au cunoscut în weekendul petrecut de el pe iaht. Nu știu ce s-a întâmplat atunci, dar între ei s-a înfiripat o relație amoroasă imediat ce a început și procesul.

Franklin și-a înălțat capul.

— Și de unde știți asta?

— Am urmărit-o. Știam că-și petrecea nopțile cu el. Știam, de asemenea, că, în dimineața de după proces, a plecat de la San Francisco la New York. I-am spus asta lui Morrison când l-am vizitat. I-am spus că ea nu se va mai întoarce, că, îndată ce va termina de rezolvat ce avea de rezolvat, se va duce pe *Trandafirul negru.* I-am spus că ea îl folosise, așa cum se folosea de oricine, și că era exact la fel de periculoasă ca și soțul ei. Era conștientă de efectul pe care-l avea asupra lui, era conștientă că

el era îndrăgostit de ea și că va încerca să o găsească. Și, dacă nu încerca să o găsească, va începe să se întrebe de ce plecase. Mai devreme sau mai târziu, el urma să-și aducă aminte ceva ce spusese ea, ceva ce ea nu-și putea aminti că spusese – că știuse mereu cum își făcuse Nelson St. James banii și că niciodată nu făcuse nimic în această privință.

— Ce-a făcut Morrison după ce i-ați spus acest lucru?

— Nu a vrut să creadă. Era îndrăgostit, era obsedat de ea. Cred că, la proces, a făcut lucruri de care nu era prea mândru. Morrison a fost un mare avocat, poate cel mai bun pe care l-am văzut vreodată. Câștigase deja cazul sau așa credea el, dar, când a anunțat că nu mai are martori, că nu voia să o cheme ca martor pe acuzată, ea și-a bătut joc de el. A zis că vrea să depună mărturie și a și făcut-o: a susținut că nu și-a ucis soțul, că el s-a sinucis. Morrison nu ar recunoaște, dar cred că ea nu i-a spus ce avea de gând să facă…

Kubik a obiectat la această speculație, pe tema rolului martorului, și Brunelli a admis obiecția. Franklin a dat să pună o altă întrebare, dar Taylor a continuat să vorbească, acoperindu-i vocea.

— Morrison era îndrăgostit de ea și ceea ce i-am spus eu aproape că l-a ucis. Ați văzut vreodată un om care să-și schimbe expresia într-o clipă în fața ochilor tăi, care să devină dintr-un om plin de încredere, așteptând cu nerăbdare să pună în aplicare ceea ce avea de gând să facă, un om deprimat, dezamăgit, care pierduse orice speranță, căreia i se risipiseră toate visurile. Morrison era îndrăgostit. Ar fi făcut totul pentru ea – și-ar fi dat și viața dacă ar fi fost nevoie. Și apoi află că tot ce-și dorește ea este să-l vadă mort!

Taylor a tăcut, cu o undă de îndoială în ochi.

— Poate că nu acesta este motivul pentru care s-a dus după ea, poate că nu s-a dus pentru a o opri înainte ca ea să poată aranja uciderea lui, poate s-a

gândit că mai exista o șansă. Poate s-a gândit că ea fusese obligată să facă tot ce făcuse și că, dacă ar putea să o întâlnească, să stea de vorbă cu ea, ar putea să se înțeleagă amândoi. Tot ce știu eu cu siguranță este că Morrison s-a dus după ea și că acum Morrison este mort.

Kubik era în picioare, dădea din mâini, pășea încoace și-ncolo ca și cum numai mersul îi putea controla furia ce pusese stăpânire pe el.

— Am citit transcrierea acelui proces, cel în care doamna St. James a fost exonerată de orice vină în moartea soțului ei, a spus el gesticulând sălbatic. Am fost atent la fiecare cuvânt și mi se pare destul de necinstit să se sugereze că afirmațiile doamnei St. James despre sinuciderea soțului ar fi fost o surpriză pentru avocatul ei, Andrew Morrison.

Kubik s-a oprit brusc. Peste față i-a trecut un zâmbet răutăcios.

— Morrison a susținut asta încă de la început, nu-i așa, domnule Taylor? Toți martorii acuzării, toți martorii care au avut de spus ceva despre felul în care a murit Nelson St. James – Morrison l-a făcut pe fiecare dintre ei să admită că sinuciderea era foarte sustenabilă în baza mărturiilor prezentate, nu-i adevărat acest lucru, domnule Taylor?

— Ba da, cred că este adevărat. Așa cum am spus, Morrison a fost un mare avocat, dar asta nu înseamnă că nu a fost surprins când ea…

Kubik a ridicat mâna pentru a-l opri pe Taylor.

— Rezumați-vă să răspundeți la întrebarea pe care am pus-o, domnule Taylor, a zis el, începând să se plimbe cu pași repezi, apăsați, prin fața boxei juraților. Ați vorbit despre arestările făcute în această organizație pe care ați numit-o Trandafirul negru.

Kubik s-a oprit în fața boxei juraților și, cu zâmbetul acela atotștiutor, i-a privit pe jurați, pe fiecare, pe rând, în ochi.

— Printre cei arestați s-a aflat unul dintre ceilalți martori ai acuzării, căpitanul iahtului *Trandafirul negru,* Mustafa Nastasis, corect?

— Da, este corect.

Kubik era cu ochii ațintiți asupra juraților, ca să fie sigur că și ei îl privesc pe el.

— A fost arestat pe *Trandafirul negru.* Imediat ce acesta a intrat în apele teritoriale americane, cu alte cuvinte, l-au arestat îndată ce a intrat sub jurisdicția dumneavoastră?

— Corect.

— Câțiva agenți ai guvernului federal au urcat la bordul *Trandafirului negru,* l-au luat pe Nastasis și, după cum înțeleg, au adus vasul în port, unde a fost supus unei percheziții. Este corect?

— Da, așa s-a întâmplat.

— Și rezultatul percheziției, calculatoare, înregistrări, genul acesta de lucruri, au fost luate și confiscate pentru a fi folosite ca probe împotriva participanților la conspirația criminală despre care ați vorbit?

— Corect, a replicat Taylor privindu-l cu prudență pe Kubik.

Sprijinindu-se cu amândouă mâinile de balustrada boxei juraților, Kubik s-a înclinat în față. Ochii lui, plimbându-se de-a lungul celor două șiruri de jurați, trădau febra unui fel de anticipare crudă.

— L-ați arestat pe Nastasis Mustafa, ați obținut mărturia lui, ați obținut toate celelalte dovezi, i-ați auzit pe toți ceilalți – persoane care participaseră la conspirație. Spuneți-ne, vă rog, domnule Taylor, de ce? a întrebat el răsucindu-și capul până ce privirea lui a întâlnit-o pe a lui Taylor. De ce nu ați arestat-o și pe Danielle St. James dacă era implicată și ea în conspirație, în felul în care ați spus că era?

Taylor a zâmbit.

— Pentru că eu am hotărât.

Kubik a ridicat brațele și a făcut stânga-mprejur.

— Dumneavoastră ați hotărât? Da, înțelegem că dumneavoastră ați decis cine să fie arestat. Întrebarea… Vreți să o repet? Întrebarea era de ce, cu toate aceste dovezi, nu ați arestat-o pe Danielle St. James? Și răspunsul este, desigur, pentru că nu există nicio dovadă care să o lege pe Danielle St. James de conspirație și, prin urmare, niciuna că ea avea vreun motiv pentru care să-l vrea pe Andrew Morrison mort!

— Nu, nu am hotărât în sensul acesta. Eu am dat telefonul anonim care a declanșat investigația pentru crimă, cea care a condus la acest proces!

Kubik a rămas cu gura căscată.

— Apelul anonim? Dar, pentru ce ați fi?…

— Eu nu m-am aflat acolo când paza de coastă a oprit *Trandafirul negru.* Știam că Andrew Morrison fusese la bord când *Trandafirul negru* părăsise Sicilia și nu se afla nicăieri pe vas. Și apoi am găsit urme de sânge și am știut ce se întâmplase. Am dat un telefon anonim pentru că nu eram gata să-i permit cuiva să știe ce făceam eu, de ce-l arestasem pe Nastasis și ce speram să aflăm. Morrison este mort, domnule Kubik. Clienta dumneavoastră e cea care l-a ucis.

Capitolul 26

Se putea să fi fost cea mai stranie, cea mai nerușinată apărare într-un caz de omucidere la care asistase cineva vreodată, cu atât mai șocantă cu cât fusese nu numai simplă, ci și perfectă. Cel puțin aceasta era prima impresie, impresia imediată a celor aflați în sala de judecată în ziua în care Danielle St. James s-a hotărât să depună mărturie în apărarea ei pentru a doua oară. Varianta ei cu privire la ce se întâmplase părea să schimbe toate regulile, să întoarcă totul cu susul în jos, să facă binele și răul interșanjabile și să râdă de ideea de moralitate. Era un fel de genialitate în ceea ce a făcut ea.

Franklin terminase interogarea lui Jack Taylor, ultimul martor al acuzării. Alice Brunelli l-a întrebat pe Winslow Kubik dacă apărarea era pregătită să înceapă. Privirea lui Kubik s-a mutat de la judecătoare la jurați. Cu o atitudine care arăta încrederea în sine, i-a lăsat să înțeleagă că știe ce are de făcut, că ține totul sub control. Că Brunelli nu avea de unde să știe lucrul acesta.

— Domnule Kubik, doriți să vă chemați martorul sau nu?

— Da, onorată instanță. Apărarea o cheamă la bară pe acuzată, pe Danielle St. James.

Există momente într-o sală de judecată în care atenția mulțimii este așa de mare, încât liniștea se concentrează devenind ceva mai puternic decât zgomotul. Toată lumea s-a aplecat în față, încercând să vadă mai bine ce se întâmpla în timp ce Danielle s-a ridicat de pe scaun, de pe scaunul pe care stătuse săptămâni în șir ca un observator pasiv, și a făcut cei câțiva pași până la boxa martorilor. Nu a privit deloc înspre boxa juraților, nu s-a uitat deloc către mulțimea din sală, ignora toți ochii ațintiți asupra ei. Și-a așezat palma pe

Biblie și a rostit liniștită jurământul că va spune adevărul.

Kubik a așteptat ca Danielle să se instaleze pe scaun. Aceasta și-a aranjat tivul rochiei și mânecile și abia apoi a ridicat ochii. Era ceva aproape șocant în felul în care își privea avocatul. Nici urmă de vreo comunicare reciprocă, tăcută, nici urmă de cea mai mică expresie de gratitudine pentru compasiunea față de ea pe care el o implorase de la asistență, totul numai și numai în beneficiul ei. Zâmbetul de pe fața lui Kubik s-a evaporat. A devenit sobru, aproape introspectiv, în vreme ce încerca să lase impresia că amândoi încercau să facă față situației foarte serioase în care se aflau. Poate că acesta a fost motivul – această nevoie de a-i face pe toți, în special pe jurați, să creadă că tot ce au văzut în ochii lui Danielle St. James nu era răzvrătire premeditată, ci privirea cuiva hotărât să-și curețe numele – care l-a făcut să înceapă întrebarea supremă dintr-un proces.

— Doamnă St. James, l-ați ucis sau nu pe Andrew Morrison?

Ea nici măcar nu a clipit, nu a schițat nici cel mai mic gest.

— Nu, nu l-am ucis, a răspuns ea cu vocea ei slabă.

Kubik tocmai se întorcea înspre jurați când ea a adăugat:

— Nu l-am ucis pe Andrew Morrison, l-am ucis pe soțul meu, Nelson St. James.

Zâmbetul atotștiutor de pe fața lui Kubik a dispărut brusc. A urmat o lungă tăcere chinuitoare în care el își privea în ochi clienta. Era evident că asta era ceva ce nu mai auzise până în clipa aceea. Încă și mai rău, acum, că auzise această mărturisire, încă nu înțelegea ce însemna.

— V-ați ucis soțul? a izbucnit el.

Ei nu-i păsa deloc de încurcătura în care-l băgase. S-a întors înspre jurați și a explicat.

— Nu l-am ucis pe Andrew Morrison, în noaptea aceea, pe puntea *Trandafirului negru.* L-am împușcat pe soțul meu, Nelson St. James. S-a întors spre Franklin, care stătea pe scaun, la locul lui, la masa avocaților. Dar, dumneata nu mă poți condamna pentru asta! Am fost judecată deja și am fost achitată – îți amintești?

•

Franklin i-a șoptit ceva unui tânăr asistent care stătea în spatele lui și care a ieșit imediat din sală. Apoi, s-a aplecat în față, nerăbdător să audă mai mult din această bizară și fără precedent apărare.

Kubik gândea cu toată rapiditatea de care era în stare.

Danielle St. James tocmai invocase faptul că nu putea fi judecată de două ori pentru aceeași faptă, iar el a încercat să exploateze acest lucru.

— Eroare judiciară, adică nu poți fi judecat de două ori pentru aceeași acuzație. Ați fost judecată și achitată de vina de a-l fi ucis pe Nelson St. James, dar el nu a fost ucis defel, nu-i așa? a întrebat Kubik aprinzându-se. Nelson St. James nu era mort. A fost în viață pe *Trandafirul negru* și s-a întâmplat ceva, și nu se știe pentru ce motiv – poate autoapărare –, l-ați ucis în noaptea aceea. Așadar, împușcătura pe care a auzit-o Mustafa Nastasis – și, înainte de aceasta, cearta, țipetele – nu l-a ucis pe Andrew Morrison, ci pe Nelson St. James… Și cadavrul, cel pe care Nastasis a spus că l-a văzut căzând peste bord, în mare… nu a fost Morrison… Da, desigur… Și, astfel, aceasta este mărturia pe care o faceți astăzi, aici?…

— Nu l-am ucis pe Andrew Morrison, îl iubeam. L-am ucis pe Nelson pentru că era diabolic, un om fără inimă care făcea lucruri de nedescris și pentru că, dacă nu l-aș fi ucis, Andrew ar fi murit! L-a fulgerat cu privirea pe Kubik. M-a pus pe mine să o fac! M-a pus pe mine să-l ucid pe Andrew. El mi-a dat pistolul, mi l-a pus în mână, mi-a zis că trebuie s-o fac, că aceasta era singura cale prin

care-i puteam dovedi că nu țin la Andrew, că nu m-am culcat cu el, că nu m-am îndrăgostit de el.

Kubik era spectator în aceeași măsură ca restul asistenței.

— Deci, Morrison era acolo când ați tras în soțul dumneavoastră. Dar ce s-a întâmplat? Ce i s-a întâmplat lui Morrison?

Ochii ei erau plini de dispreț, nu pentru Kubik, ci pentru ea însăși.

— Andrew nu m-a iubit. Sau poate că da – nu știu –, dar, din cauza a ceea ce am făcut, a felului în care credea el că mă folosisem de el mă ura. Toți îl considerau pe Nelson un fel de geniu și poate chiar era, dar Andrew Morrison l-a făcut să-i fie rușine. Știa că, odată aflat la bordul *Trandafirului negru,* Nelson nu-l va mai lăsa să plece viu. Și asta însemna – Andrew știa bine – că eu trebuia să aleg. Și știa – întotdeauna a știut – și ce voi alege. Era singura cale. Eram prizonieră pe blestematul acela de iaht, navigând dintr-un loc în altul, liberă să merg oriunde pe mări și oceane, numai acasă nu. Andrew mi-a spus că o puteam face, puteam să-mi câștig în cele din urmă libertatea, pentru că nu puteam fi judecată din nou pentru uciderea bărbatului pentru care verdictul a fost că nu l-am ucis. Așa că l-am ucis, l-am ucis pe Nelson și i-am salvat viața lui Andrew.

Danielle și-a șters ochii și a dat să zâmbească, dar nu i-a ieșit decât o expresie de dezamăgire, de regret că lucrurile luaseră o altă turnură față de cea la care se așteptase ea.

— Morrison? i-a amintit Kubik cu o voce ușoară, plină de grijă. Nu ne-ați spus ce i s-a întâmplat?

Pe buzele ei a apărut un zâmbet slab, jenat, un zâmbet care arăta o timiditate care i-ar fi putut schimba viața dacă și-ar fi cunoscut-o mai devreme, cu ani înainte, când era o fată tânără la începutul vieții, înainte de a fi descoperit că lumea era a ei și că putea avea tot ce-și dorea.

— El a vrut să-l ucid pe Nelson, acesta a fost motivul – singurul motiv pentru care el a venit după mine. În momentul în care am apăsat pe trăgaci, în momentul în care Andrew l-a văzut pe Nelson căzând în mare, a sărit și el.

— A sărit? În mare?

— Eram lângă coasta de nord a Africii, se vedeau luminile de pe țărm… Dacă s-a salvat, dacă s-a înecat sau nu… nu știu. Dar a obținut ce a vrut, nu-i așa? S-a răzbunat. M-a transformat din nou în ucigașa care a crezut întotdeauna că sunt.

Kubik a vrut să se asigure că a înțeles.

— Procesul… în care ați fost judecată că v-ați ucis soțul, cel în care Morrison a fost avocatul dumneavoastră… v-ați supus procesului știind că soțul dumneavoastră nu este mort?

— Era singurul mod de a-l ține pe Nelson departe de închisoare, singura cale de a proteja tot ce avea – să-i facem pe toți să creadă că el era mort.

— Așadar, Morrison a crezut?…

— Morrison a crezut că totul este adevărat, tot ce i-am spus: că l-am ucis pe Nelson într-un moment de furie pentru ceea ce-mi făcuse. S-a gândit că am mințit numai când am mărturisit la proces că nu l-am ucis pe Nelson și că el s-a sinucis. Și, când a aflat, când și-a dat seama de felul în care ne-am folosit de el…

Vocea i s-a pierdut și ochii i s-au umplut de un fel de tristețe. Își dorea să o poată lua de la început, să înceapă din ziua în care ea și Morrison se întâlniseră pentru prima oară, în care navigaseră de-a lungul coastei Californiei, singuri în Pacific, într-o după-amiază scăldată în soare. Aceasta a fost tragedia, că ea se hotărâse deja să-l înșele și că, atunci când s-a îndrăgostit de el, era deja prea târziu și ea nu mai putea face nimic. Cea mai frumoasă femeie din lume, femeia care putea avea orice și singurul bărbat pe care ea îl iubise vreodată era cel pe care ea nu-l putea avea.

— A obținut ce a vrut, a zis ea din nou, de această dată cu un zâmbet trist, distant. Nelson a murit și eu sunt ceea ce a crezut toată lumea că sunt, o femeie care și-a ucis soțul și care a scăpat de acuzație.

Kubik nu mai avea întrebări sau, cel puțin, niciuna care să poată fi pusă. Nici unui avocat nu-i place când clientul său nu-i spune adevărul și Kubik era prea înamorat de ce credea el că este reputația lui pentru a ierta acest fel de înșelătorie. Ar fi vrut s-o întrebe pe Danielle ce anume credea ea că face, cine anume se credea ea de a apelat la o asemenea farsă, dar tot ce putea face era să pretindă că este de acord cu tot ce ea tocmai spusese și să încerce să scoată ce era mai bun din asta.

•

Când Franklin a început interogarea, în după-amiaza ce a urmat, mulțimea părea altfel, mai puțin interesată de ce făcuse Danielle St. James decât de sensul celor pe care ea le spusese. Conrad putea citi în ochii ei întrebarea dacă era sau nu posibil să scape de această crimă pentru că fusese o dată achitată, în procesul anterior, dacă verdictul dat de jurați, doisprezece bărbați și femei onești, putea deveni un permis pentru crimă. Au fost scrise romane, au fost făcute filme despre dubla urmărire penală, au fost create povești despre cineva trimis în închisoare pentru o crimă care nu s-a petrecut și despre ce a făcut acesta când a ieșit din închisoare. Dar așa ceva! O femeie care s-a aflat de la început în această situație, care a știut că omuciderea nu a avut loc, care a știut că soțul ei era în viață, o femeie care nu a petrecut nicio noapte în închisoare. Nu ai nevoie de lege pentru a spune că nu este în regulă.

Franklin era singurul care nu părea deloc tulburat. Printr-o ciudată răsturnare de situație, stătea lângă boxa juraților, cu mâna pe balustradă, studiind-o pe martoră cu un fel de privire plină de

înțelegere la care te-ai fi așteptat din partea avocatului apărării.

— Admiteți că Morrison era acolo, pe *Trandafirul negru,* când ați plecat din Palermo și ați început să navigați în jurul Siciliei?

Danielle nu se aștepta la blândețea din vocea lui. L-a privit uluită și puțin temătoare.

— Da, a răspuns ea cu prudență.

— Admiteți că erați acolo în noaptea împușcăturii, în noaptea în care spuneți că v-ați împușcat soțul?

— Da.

— Admiteți că, atunci când ați tras, Morrison a căzut în mare?

— A sărit, a zis ea corectându-l. Acum, era sigură că el încerca să o înfunde cu acea falsă aparență de compasiune. A sărit, a repetat ea cu un zâmbet.

— Și s-a pierdut în mare, a răspuns Franklin, atitudinea lui devenind cumva mai severă. Dar, insistați că nu dumneavoastră l-ați împușcat, că dumneavoastră l-ați împușcat pe soțul dumneavoastră.

— Este corect, e exact ce am spus.

Franklin s-a aplecat un pic, supunând-o pe Danielle unei cercetări amănunțite.

— Și spuneți asta sub jurământ? Jurați că v-ați împușcat și ucis soțul, pe Nelson St. James.

— Da!

Franklin a privit în podea. A urmat o pauză lungă înainte ca el să-și ridice capul și, când a făcut-o, în privirea lui era din nou o expresie de simpatie.

— Ceea ce înseamnă că soțul dumneavoastră era în viață, că el se afla pe *Trandafirul negru?*

Ea nu a înțeles de ce el nu putea pricepe acest fapt simplu.

— Da, asta tot încerc să vă spun! Nelson era viu!

Într-o atitudine de deznădejde, Franklin și-a întors palmele cu fața în sus.

— Și totuși căpitanul *Trandafirului negru,* Mustafa Nastasis, nu a spus nimic de acest fel, și nici nu a sugerat vreodată că… De fapt, da, am înțeles acum! La celălalt proces – vă amintiți? – a fost și el martor. A zis că a auzit o discuție în contradictoriu, a auzit o împușcătură, că v-a găsit cu pistolul în mână, că peste tot era sânge… Al cui sânge era, doamnă St. James? Vă amintiți proba din acel proces, acel proces pentru crimă al dumneavoastră, ADN-ul care a dovedit dincolo de orice îndoială că sângele îi aparținea soțului dumneavoastră, Nelson St. James, același bărbat despre care ne spuneți acum că a mai murit o dată?

Danielle a izbucnit.

— Da, dar totul a fost o minciună! Totul a fost o farsă în acel proces!

— O farsă? Adevărat? Dar ați afirmat sub jurământ că nu l-ați ucis, ci că s-a sinucis. Permiteți să vă citesc ce ați spus atunci. Franklin a luat de pe masă transcrierea voluminoasă pe care o adusese cu el după prânz și a început să dea paginile.

Da, aici este. Franklin și-a ridicat privirile și a fixat-o pe Danielle. Întrebările le punea avocatul dumneavoastră, Andrew Morrison.

Întrebare: Doamnă St. James, l-ați ucis sau nu l-ați ucis pe soțul dumneavoastră, Nelson St. James? Răspuns: Nu, nu l-am ucis pe Nelson. S-a sinucis. Dar din vina mea, el nu s-ar fi sinucis dacă nu aș fi fost eu. Întrebare: Aceasta este mărturia dumneavoastră dată aici, sub jurământ, că nu l-ați ucis pe Nelson St. James – nu l-ați împușcat cu pistolul? Este mărturia dumneavoastră că soțul dumneavoastră s-a sinucis? Răspuns: Da, dar nu ar fi făcut-o dacă eu nu aș fi spus ce am spus! Întrebare: Ce i-ați spus? Răspuns: Mi-a spus că avea de gând să se sinucidă și eu i-am spus că n-are decât să o facă! I-am spus să o facă, să se

omoare, că nu mă interesează. Poate că el este cel care a apăsat pe trăgaci, domnule Morrison, dar eu sunt cea responsabilă. Așa că, dacă mă întrebați dacă l-am ucis, răspunsul corect este, cred că da, l-am ucis.

Franklin a lăsat transcrierea procesului să se legene în mâna lui.

— Răspuns corect! Cu un zâmbet disprețuitor, a clătinat din cap și a aranjat cu degetul mare câteva pagini, așezându-le pe toate la un loc. Astfel ați descris sub jurământ ceea ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit Nelson St. James: Am încercat să-l opresc. Am alergat după el, afară, pe punte. Am strigat la el, l-am implorat să nu o facă, dar a fost prea târziu! Și-a pus pistolul la cap… și, apoi, zgomotul acela teribil… și sânge peste tot. Și, apoi, nimic nu a mai contat. Nelson nu mai era și eu știam că viața mea s-a sfârșit.

Franklin a aruncat transcrierea pe birou. S-a scărpinat pe cap, apoi bărbia.

— Și acum ne spuneți că totul a fost o minciună?

— O minciună pe care am fost obligată să o spun!

— Și vreți ca noi să credem că Nelson St. James nu era mort și că știați acest lucru și totuși v-ați supus unui proces pentru crimă? Ați fi putut ajunge în închisoare pentru tot restul vieții! Și vreți să credem că totul era parte a unui plan elaborat de cineva…

— Nu a fost niciun pericol să ajung la închisoare! Andrew Morrison putea să câștige orice proces! De ce credeți că l-am ales pe el? De ce credeți că?…

— Da, Morrison era foarte bun, a zis Franklin dând din cap. Și totuși… A privit-o ca și cum tocmai îi venise o idee. Și el este cel care v-a spus că, deoarece ați fost achitată în acel proces pe care îl numiți o farsă, l-ați putea ucide pe soțul dumneavoastră fără să fiți pedepsită? Că nimic nu

s-ar putea face împotriva dumneavoastră dacă ați comite fapta?

— Știam ce înseamnă dubla urmărire. El mi-a confirmat.

— Nu, nu v-a confirmat. Andrew Morrison era un avocat sclipitor, cel mai bun pe care l-am cunoscut. Știa legea pe dinăuntru și pe dinafară. Știa ce înseamnă dubla urmărire și nu înseamnă deloc ce ați spus dumneavoastră. Când sunteți acuzată de crimă, doamnă St. James, așa cum ați fost dumneavoastră în cazul uciderii soțului dumneavoastră, acuzația include întotdeauna data sau data aproximativă când s-a întâmplat. Aceasta este unul dintre elementele esențiale ale crimei. Și asta mai înseamnă, doamnă St. James, că nu există deloc dublă urmărire dacă, în a doua situație, data s-a schimbat. Morrison știa acest lucru, orice avocat pe jumătate la fel de bun știe asta. Dacă tot ce mi-ați spus este adevărat, doamnă St. James, veți fi acuzată de crimă împotriva lui Nelson St. James și ceea ce ați zis reprezintă mărturisirea unei crime. Dar aceasta nu este o crimă pentru care să vă faceți probleme, deoarece dumneavoastră nu l-ați ucis pe Nelson St. James, vă amintiți? El s-a sinucis. Dumneavoastră l-ați ucis pe Andrew Morrison și povestea incredibilă pe care ne-ați spus-o astăzi, aici, nu face decât să ne ajute să dovedim această faptă.

Danielle se uita fără grai la Franklin, apoi a închis ochii și s-a legănat pe scaun înainte și-napoi. Când l-a privit din nou pe Franklin, avea un zâmbet amar pe buze.

— V-am spus că mă ura.

Franklin a ignorat-o.

— Conspirația Trandafirul negru… Făceați parte din ea! Morrison a aflat de acest lucru, nu-i așa? Morrison era îndrăgostit de dumneavoastră și a aflat cum v-ați folosit de el ca să vă ajute să scăpați de acuzația de crimă. Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă St. James, până la acest

punct: soțul dumneavoastră nu s-a sinucis – a fost ucis de dumneavoastră! Morrison a aflat despre conspirația Trandafirul negru și despre felul în care funcționa și despre faptul că erați implicată. Și această informație l-a distrus – felul în care dumneavoastră v-ați folosit de el și cum erați dumneavoastră de fapt. Și și-a dat demisia de la firmă, a renunțat la avocatură, a plecat din țară și v-a căutat până ce v-a găsit. Nu puteați lăsa să se întâmple toate acestea, nu? Așa că l-ați ucis, l-ați împușcat și i-ați aruncat cadavrul în mare. Sângele care a fost găsit de această dată, doamnă St. James, nu-i aparține soțului dumneavoastră – este sângele lui Andrew Morrison! Ați comis o crimă, doamnă St. James, și, de această dată, veți plăti pentru asta!

— Nu l-am ucis! a strigat Danielle. Jur că nu l-am ucis!

Capitolul 27

În numeroșii ani petrecuți ca grefier al curții, Philip Conrad ascultase câteva mărturii ciudate, dar niciuna ca aceasta. Danielle St. James nu-l ucisese pe Andrew Morrison pentru că, în locul lui, își ucisese soțul deja mort demult! Fusese supusă unui proces pentru o crimă care nu avusese loc, mințise și fusese achitată. Acum, era judecată din nou pentru crimă, dar oare, de această dată, spunea adevărul? Nu-l ucisese pe Morrison, își ucisese soțul și, din cauza dublei urmăriri, nimeni nu putea face nimic!

Era atât de scandalos, încât putea să fi fost credibil, o poveste atât de incredibilă, încât nimeni nu se putea să o fi fabricat. Siguranța îngâmfată că ea găsise soluția, că făcuse cumva din legea împotriva crimei un instrument de apărare pentru crima pe care admitea că o comisese era prăbușirea ei. Știa lucrul acesta. Când Franklin i-a spus că greșea în legătură cu dubla urmărire și ce anume însemna asta și că Morrison mai mult ca oricine știuse acest lucru, ceva a părut că moare înăuntrul ei. A plecat din boxa martorilor, s-a așezat lângă avocatul apărării, la birou, și a izbucnit în lacrimi.

În alocuțiunea impecabilă de încheiere, Robert Franklin a înșirat o lungă listă de contradicții și inconsecvențe cu care fusese presărată mărturia lui Danielle St. James și le-a amintit juraților că exista un singur element în legătură cu care ea nici măcar nu încercase să mintă.

— Acuzata afirmă că nu a ucis-o pe persoana pe care este acuzată că a ucis-o, că, în locul acesteia, l-a ucis pe soțul ei. Dar sângele găsit la fața locului nu era sângele soțului ei, era sângele lui Andrew Morrison. Acesta este singurul lucru pe care nu a încercat să-l explice, pentru că nu poate. Ea l-a ucis pe Andrew Morrison pe *Trandafirul negru* și sângele lui dovedește acest lucru.

Jurații nu au avut nevoie de mult timp. Au revenit a doua zi după ce judecătoarea Brunelli le-a dat instrucțiunile. Conrad nu va uita niciodată felul în care Danielle St. James s-a uitat pe neașteptate la el în clipa în care primul jurat a început să citească verdictul. Avea ochii triști, mâhniți, cu o urmă de resemnare, și chiar poate cu sentimentul că merita ceea ce știa că urma să i se întâmple.

Danielle St. James a fost declarată vinovată de uciderea lui Andrew Morrison. Câteva săptămâni mai târziu, în ultimul proces pe care îl înregistra Conrad în viața lui, ea a fost condamnată la închisoare pe viață fără posibilitate de eliberare condiționată.

Sentința a fost dată într-o vineri, ultima zi de muncă a lui Conrad. După o săptămână, a fost chemat la tribunal să semneze niște formulare legate de pensionarea lui. Era scuza pe care au folosit-o colegii lui pentru a-i organiza o mică petrecere-surpriză pentru lunga sa carieră. Ceilalți grefieri împreună cu câțiva judecători strânseseră bani și-i cumpăraseră un ceas frumos, nu un ceas auriu, bătător la ochi, ci unul normal, genul care îi plăcea lui să poarte.

Alice Brunelli a ținut discursul. A spus cât de mult îi plăcuse să lucreze cu el, cât de mult îi va simți lipsa. Avea de fapt ochii încețoșați de lacrimi, ceva ce nimeni din cei cu care lucra la tribunal nu văzuse la ea. Emoționat de acest simplu act de generozitate sentimentală, Conrad a sărutat-o pe obraz, ceea ce a declanșat aplauze furtunoase, și i-a spus că singurul lucru care i-ar fi făcut lunga carieră mai plăcută și mai frumos recompensată ar fi fost dacă toți judecătorii ar fi fost pe jumătate atât de buni cât era ea. Și apoi, pentru că impresiile erau atât de recente, a spus că lucrul pe care el îl regreta cel mai mult era că avocatul cel mai bun pe care el îl cunoscuse vreodată, Andrew Morrison,

nu era acolo cu ei, astfel încât el să-i poată zice asta, acum, că nu mai era angajatul tribunalului.

În următoarele câteva săptămâni, Conrad a început să facă pregătiri pentru ce el spera că va fi a doua lui carieră. El fusese grefierul curții într-un număr de procese importante și văzuse în direct talentul câtorva dintre cei mai mari avocați ai țării. Acestea fuseseră cazuri care umpluseră ziarele, cazuri faimoase vremelnic, dar acum uitate de mult, în cea mai mare parte. El voia să le aducă înapoi în memorie, să le ofere oamenilor șansa de a citi cum și-au făcut treaba cei mai buni avocați. Nimeni nu urma să parcurgă toate acele vechi transcrieri – Morrison a fost unul dintre singurii avocați care și-au citit măcar transcrierea propriului proces! –, dar el credea că, dacă rezuma la douăzeci-treizeci de pagini unele dintre cele mai palpitante procese, ar putea încă există persoane care să le găsească mai mult decât o lectură de timpul liber. De prima dată când Conrad a vorbit despre asta, Morrison, căruia nimic nu-i plăcea mai mult decât să-l audă vorbind despre marii avocați ai trecutului, nu contenise să-l încurajeze.

Conrad încă locuia în aceeași casă cu cinci camere pe care o cumpărase în primul an al scurtului lui mariaj. Camera de zi era plină de cărți, dormitorul al doilea devenise birou. Tocmai începuse să parcurgă transcrierea primului proces pe care urma să-l includă în volum, o crimă care se petrecuse cu aproape patruzeci de ani în urmă, când cineva a sunat la ușă: era portarul care-i aducea un pachet. A zâmbit pentru sine în timp ce ducea pachetul în casă. Judecătoarea Brunelli îi spusese că-i va trimite o carte pe care voia ca el să o aibă. S-a așezat la masa din bucătărie și a tăiat sfoara ce lega ambalajul de hârtie maronie. Înăuntru era o carte, dar nu era de la judecătoarea Brunelli și cuvintele, protejate de coperte din piele, fuseseră scrise de mână, cu tocul. Era un fel de jurnal, un raport, după cum a descoperit curând

Conrad, a tot ce făcuse Andrew Morrison, raportul pe care îl începuse el, potrivit datei din colțul din dreapta sus de pe prima pagină, care era chiar data zilei de după încheierea apărării lui Danielle St. James în ultimul proces din viața lui. În pachet mai era un plic cu numele lui Conrad tipărit pe el, împreună cu instrucțiunile de a-l deschide după ce va fi terminat de citit tot ce scrisese Morrison.

A început să citească și nu a lăsat caietul din mână până nu l-a terminat. Acesta descria tot ce se întâmplase din ziua în care Morrison o cunoscuse pe Danielle St. James până la acea croazieră fatală, în jurul Siciliei. Ultimul capitol fusese scris în noaptea de dinaintea morții. Cu fiecare pagină, cu fiecare nouă dezvăluire, Conrad și-a dat seama cât de puțin îl cunoscuse pe Morrison, cât de puțin îl înțelesese. Când a deschis scrisoarea, nu a știut ce să creadă. Era un singur paragraf, bătut la mașină care-i spunea că i se rezervase un bilet de avion, pe numele lui, pentru un zbor către Palermo, Sicilia, peste două zile. Scrisoarea nu era semnată. Singura explicație cu privire la cel ce făcuse aceasta era un rând enigmatic care spunea că povestea pe care o începuse Morrison se va sfârși și că nu exista niciun motiv de îngrijorare.

Conrad nu fusese în străinătate de când se întorsese din război. Războiul îi spulberase toate gândurile spre aventură. Nu avea o mare dorință să meargă în Sicilia sau oriunde altundeva. Dar, după ce citise ce citise, după ce aflase ce aflase, nu părea să existe altă cale: trebuia să afle ce se întâmplase cu adevărat în ultima noapte pe *Trandafirul negru,* în ultima noapte din viața lui Morrison.

Când a coborât din avion la Palermo, acolo îl aștepta un șofer cu o pancartă pe care era mâzgălit numele lui. Când Conrad l-a întrebat cine l-a trimis, șoferul a zis că el a venit unde i s-a spus să vină. Când Conrad a întrebat unde îl va duce,

șoferul a zâmbit larg și i-a zis numai că „într-un loc foarte frumos”.

Rulând pe autostradă, la un moment dat, șoferul a încetinit și a arătat cu degetul spre un monument și a început să-i povestească despre ce s-a întâmplat când a fost ucis Falcone într-o explozie, pe marginea drumului. A fost uluit de expresia ciudată de pe chipul pasagerului său. Conrad tocmai își amintise ce scrisese Morrison despre asta în jurnalul lui. A vrut să-l întrebe pe șofer dacă își amintea de un alt american pe care-l dusese de la aeroport în oraș, dar părea o prostie. În schimb, s-a lăsat pe spate pe banchetă și l-a ascultat pe șofer rostind cuvinte pe care le citise înainte, o poveste despre moartea judecătorului Falcone și cum, din această cauză, toată Sicilia pornise un război împotriva mafiei.

— Nu știați că veți sta aici? a întrebat cu graba secretului care putea fi spus în cele din urmă. Hotelul Villa Igiea este cel mai bun pe care-l avem pe-aici.

Recepționerul i-a dat lui Conrad cheia camerei de la etajul al patrulea. Aproape ca și cum le-ar fi văzut pentru a doua oară, s-a oprit în fața fotografiilor familiilor regale europene vechi de sute de ani, făcute chiar înainte de Războiul cel Mare.

Camera era exact așa cum citise despre ea, cu ferestre cu obloane încastrate adânc și cu vedere spre curtea străjuită de palmieri dinspre port și mare. Singurul lucru care lipsea era iahtul mare și alb, destul de impunător ca să fie *Trandafirul negru,* dar Conrad încă simțea ce putuse trăi Morrison, acum, că-i cunoștea povestea, în acea primă zi când sosise aici și se tot uita pe fereastră întrebându-se ce urma să se întâmple după ce o găsise pe femeia care-l trădase întâi și apoi îl distrusese.

Conrad era acolo pentru a întâlni pe cineva, dar nu cunoștea numele acestei persoane și nici cum să

ajungă la ea. Nu știa ce să facă. După ce și-a desfăcut bagajul, a decis să facă o plimbare, dar, chiar când ieșea din cameră, a sunat telefonul. Era recepționerul. Cineva îl aștepta pe Conrad la bar.

A luat liftul până la parter și s-a îndreptat spre bar, dar nu era nimeni acolo.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva, a început să-i explice barmanului care ștergea un pahar.

Acesta i-a făcut semn cu capul spre ușa de sticlă ce dădea către terasă.

Pe terasă erau răspândite vreo duzină de mese, dar, în fierbințeala după-amiezii târzii, nu era decât o persoană acolo. Stătea la o masă de lângă balustrada de piatră, uitându-se înspre mare. Când l-a auzit pe Conrad, s-a întors. Era ultima persoană la care se aștepta Conrad.

— Jack Taylor, a spus el ridicându-se repede și strângându-i mâna lui Conrad.

— Domnule Taylor, sunt…

— Surprins. Da, știu. De ce n-ai fi? Te rog, ia loc. Permite-mi să-ți aduc ceva de băut.

— Dumneata mi-ai trimis?…

— Da. Morrison a vrut să le ai… după ce terminam eu treaba.

— Dar, cum?…

— Este o poveste lungă, a zis Taylor zâmbind cu simpatie de confuzia în care se afla Conrad. I-a făcut semn chelnerului și a comandat câte o băutură pentru fiecare. Morrison mi-a vorbit foarte frumos despre dumneata. A spus că ești cinstit și integru, și că știa că poate avea încredere în tine.

Taylor s-a oprit și i-a căutat privirile proaspătului pensionat grefier.

— După tot ce a făcut pentru mine, am decis să am încredere în judecata lui. De aceea ți-am trimis jurnalul acela, acel raport al lui. Și de aceea îți voi da alte câteva documente care nu-mi trebuie, tot ce știm, tot ce-am putut descoperi despre conspirația Trandafirul negru și cât de departe duce ea.

Conrad era uluit.

— Vrei să spui că sunt mai multe arestări? Ați condamnat deja un fost președinte. Cine altcineva?…

Taylor a clătinat din cap a frustrare.

— Uneori, mă gândesc că problema este cine nu e implicat. Și-a pus mâna pe brațul lui Conrad și l-a strâns puternic, pentru o clipă. Am arestat numai foști oficiali de rang înalt, înțelegi ce vreau să spun? Există persoane pe care niciodată nu le vom putea atinge. Știrea oficială este că investigația s-a încheiat, dar adevărul e că investigația abia a început. Ei au oprit-o.

A dat drumul brațului lui Conrad și și-a ridicat băutura.

— Dar există câteva căi de a scoate adevărul la iveală. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Morrison.

Taylor abia dacă a sorbit din băutură și a pus paharul jos. Erau prea multe de spus, prea multe de explicat.

— M-am dus să-l văd pe Morrison, după proces. Știi asta, ai citit ce-a scris. Dar nu putea scrie despre ce nu știa. Nu m-am dus să-l avertizez… Ei bine, asta a fost o parte din scopul vizitei, îi datoram aceasta, dar motivul real a fost să-i spun că Nelson St. James era în viață. Am vrut să-i spun că fusese folosit, că tot ce-i zisese Danielle fusese o minciună, că această conspirație Trandafirul negru funcționa încă și că totul se întâmpla din cauza lui. Am vrut ca el să simtă că are o responsabilitate de a opri această conspirație.

— L-ai trimis la moarte! a protestat Conrad șocat de felul în care Taylor îl folosise pe Morrison pentru a obține ce voia el. Știai că St. James era în viață, știai că procesul era o farsă. Știai ce erau capabili să facă oamenii aceștia – știai ce făcuseră – și ai vrut ca Morrison să fie cu ei, singur, pe *Trandafirul negru?*

Taylor a zâmbit.

— Dacă Morrison nu ar fi plecat, dacă tot ceea ce s-a întâmplat acolo, chiar lângă coasta de nord a

Africii, nu s-ar fi întâmplat, Danielle nu s-ar fi simțit niciodată destul de în siguranță pentru a veni în Statele Unite. Noi nu am fi putut niciodată urca la bordul *Trandafirului negru* să-l prindem pe Nastasis și să avem mărturia lui, nu am fi putut niciodată captura vasul și toate dovezile pe care le-am găsit la bord. Niciodată nu le-am fi arestat pe persoanele pe care le-am arestat. Pe cinstite, după câte constat, a funcționat „perfect”!

— Perfect! Morrison este mort și voi tot nu l-ați prins pe Nelson St. James! El încă este în viață pe undeva, o amenințare încă… Și dumneata numești asta perfect?

Asta i-a amintit lui Conrad ceva ce se întâmplase în ziua de după sosirea pachetului cu jurnalul lui Morrison, când l-a citit pentru a doua oară. În felurile lor diferite, fiecare dintre ei – Morrison, St. James, Danielle – fusese condus de credința că tot ceea ce nu avea era mai important decât ce avea. Nu era destul să fii bogat și puternic, frumos și sclipitor, întotdeauna le trebuia să ai mai mult. Acesta fusese pentru fiecare păcatul fatal. Lui Conrad îi era de-ajuns.

— Ar fi trebuit să fii judecat împreună cu Danielle St. James, a spus în timp ce se ridica, gata de plecare. Ești la fel de responsabil de moartea lui Morrison ca și cum l-ai fi împușcat tu însuți.

— Stai jos! Nu sunt chiar atât de rău cum crezi. Taylor a zâmbit din nou, dar, de această dată, cu o expresie ce sugera că era ceva serios în joc, ceva care-l va face pe Conrad să simtă altceva. Stai măcar destul cât să vezi acel faimos iaht despre care s-a vorbit atât de des în timpul procesului.

Uluit, Conrad s-a așezat.

— Dar nu-i aici. M-am uitat.

— Mai uită-te o dată. Acolo, a spus arătându-i cu degetul direcția.

Conrad a privit în direcția arătată.

— Dar, acela nu este… *Trandafirul negru,* nu este…

— Nu… era negru. Noul proprietar l-a vopsit. Uite, vezi și tu singur.

A scos din buzunarul hainei un binoclu destul de mic pentru a-l ține în palmă.

Nu era *Trandafirul negru* numele scris cu litere de aur pe pupa vasului acum negru, strălucitor.

Conrad a dus binoclul la ochi, întrebându-se la ce se mai putea aștepta.

— Noul proprietar?… a întrebat el vag conștient de existența unei semnificații pe care nu o pătrunsese încă.

Ochii lui Taylor ascundeau secretul unei plăceri intime, un mister pe care numai el îl putea lămuri. L-a privit pe Conrad cu un zâmbet întunecat, conspirativ.

— În Sicilia circulă întotdeauna multe zvonuri – bârfe, secrete și minciuni. Noul proprietar al *Trandafirului negru?* Cineva retras și bogat, o enigmă, un om care, potrivit unuia dintre zvonuri, l-a câștigat într-o noapte, la un joc de cărți, de la St. James. Dar mai circulă un zvon care spune că Danielle St. James era îndrăgostită de el, iar soțul ei a aflat și că, în cearta pe care au avut-o, ea l-a împușcat mortal și că trupul lui nu a fost găsit niciodată. Există chiar unii care insistă că ei au pus împreună la cale uciderea lui, și asta doar pentru că ea va sfârși în închisoare, în vreme ce el va naviga liber cu *Trandafirul negru,* că niciodată el nu a iubit-o, că, de la bun început s-a folosit de ea. Tot ce știe lumea cu siguranță este că el a schimbat culoarea din alb în negru – deși ce semnificație are aceasta nu interesează pe nimeni – și că *Trandafirul negru* rareori rămâne mult timp într-un loc. Nu navighează niciodată mai departe de Coloanele lui Hercule și bântuie Mediterana ca și cum proprietarul nu are altă casă. Uite, privește din nou. Uneori, îl poți zări pe punte.

Conrad a luat binoclul și a privit din nou prin el. Un bărbat abia trecut de 40 de ani, cu pielea bronzată de fierbintele soare sicilian, cu părul

negru și lung, greu de sare și vânt, stătea lângă balustrada de la tribord privind drept înspre el cu un zâmbet straniu, misterios pe față pe care Conrad crezuse că nu o va mai vedea vreodată. A dat de două ori din cap cu un fel de gest final, probabil un adio, a fluturat din mână și apoi a dispărut.

— Morrison trăiește! a exclamat Conrad întorcându-se spre Taylor cu o privire întrebătoare. Dar asta înseamnă că Danielle a spus adevărul! Este în închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o!

Taylor a ridicat din umeri și a dat din cap.

— Este în închisoare pentru că a comis o crimă. Morrison este viu pentru că toți cred că ea a mințit când a fost achitată pentru uciderea lui St. James.

— Este în închisoare pentru că Mustafa Nastasis a mințit sub jurământ, i-a reamintit Conrad cât de categoric a putut.

— A fost primul lucru onest pe care l-a făcut. Admit că a avut oarecare neplăceri: trebuie să petreacă oarece timp într-o închisoare americană, în loc să fie trimis unuia dintre aliații noștri prietenoși din Orientul Mijlociu.

— Dar ce-a fost cu sângele? A fost al lui Morrison? ADN-ul?…

Taylor a privit în zare, dincolo de golf, exact spre locul din care *Trandafirul negru* tocmai pornea la drum.

— A fost un motiv pentru care am ținut să fii aici în vreme ce *Trandafirul negru* era ancorat.

Asta-i tot ce a zis despre această problemă, tot ce a avut nevoie să spună. Conrad a înțeles ce făcuse el și a înțeles și de ce.

— Dacă ar ști, ar înnebuni, a remarcat Conrad. Ce i-a făcut ea lui Morrison, asta i-a făcut el ei. Ea a mințit ca să scape de acuzația unei crime care nu s-a petrecut niciodată și el a făcut-o să creadă că, în baza dublei urmăriri, putea să scape de crima adevărată spunând adevărul.

Au stat multă vreme de vorbă despre Morrison și despre ce făcuse acesta. *Trandafirul negru* se îndepărta din ce în ce mai mult, până ce a devenit un punct la orizont, captiv pentru o clipă trecătoare în lumina purpurie a apusului, înainte de a dispărea, în cele din urmă, din vedere. Conrad a continuat să privească marea pustie, întrebându-se ce i se va întâmpla lui Morrison acum, că era în siguranță și singur.

— Ți-a zis vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea, în noaptea în care ea și-a împușcat soțul?

— Nu, a spus Taylor în timp ce se ridica de la masă și privea în depărtare. Acesta a fost un lucru despre care el nu a vrut să vorbească. Tot ce-a zis a fost că, atunci când a văzut-o împușcându-l, când i-a văzut expresia din ochi, a știut că el nu mai putea să se încreadă în sine însuși.

— Nu înțeleg. De ce ar fi?…

— Știa acum că putea ucide cu sânge rece și știa că nu conta, că el nu se putea stăpâni, că întotdeauna o va iubi pe Danielle St. James.

Taylor s-a oprit cu gândul la ceva ce-i spusese Morrison, ceva care, după privirea din ochii lui, îl șocase total.

— Acesta a fost motivul pentru care a sărit, motivul pentru care nu a rămas cu ea pe *Trandafirul negru,* conștiința faptului că, dacă rămânea, era pierdut. Este cea mai mare bazaconie pe care a trebuit să o aud vreodată. M-am trezit și noaptea gândindu-mă la asta. Când Morrison a sărit, nu știa defel dacă va ajunge la țărm. Nu-i păsa dacă se îneca. Tot ce știa era că trebuia să fugă, să scape de ceea ce tocmai aflase despre el, de răul din propriul suflet. Pe ea o ura și, în același timp, o iubea. Pusese la cale această schemă sclipitoare de răzbunare și totuși în ultimul moment, când ea era cu pistolul în mână, a știut, a știut cu certitudine, așa cum nu știuse niciodată ceva, că, dacă ea i-ar fi dat pistolul și i-ar fi cerut

să o facă, să-i ucidă soțul, să-l ucidă pe Nelson St. James, el ar fi făcut-o fără nicio ezitare.

„Sărmanul Morrison”, s-a gândit Conrad. Singurul om despre care știa că s-a pedepsit pentru ceea ce a crezut că ar putea face.

Și-au spus noapte bună, dar, înainte de a-l părăsi pe Taylor, i-a amintit că mai avea niște documente pentru el.

— Trebuie să scrii asta, să spui lumii adevărata poveste despre *Trandafirul negru* și despre persoanele implicate. Cineva trebuie să spună adevărul. Morrison s-a gândit că tu ești acela.

— Dar cum rămâne cu Morrison? Aceiași oameni de care zici că nu te poți atinge, cum să-i oprești să-l urmărească dacă el știe atât de multe câte spui dumneata că știe?

Taylor și-a pus brațul pe după umerii lui Conrad, în vreme ce traversau amândoi terasa.

— Toată lumea crede că este mort. Și, în plus, cine să găsească *Trandafirul negru?* Acesta este un zvon care dispare înainte ca tu să îl poți vedea: o navă-pirat, o poveste de istorisit numai noaptea. Nimeni nu-l va găsi pe Morrison. Tot ce putem spera este că, într-o zi, el se va regăsi pe sine.

virtual-project.eu

[1] Natura are oroare de vid (în lb. latină, în original) (n.tr.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27

Table of Contents

Capitolul 1	2
Capitolul 2	18
Capitolul 3	29
Capitolul 4	40
Capitolul 5	57
Capitolul 6	70
Capitolul 7	81
Capitolul 8	91
Capitolul 9	100
Capitolul 10	114
Capitolul 11	123
Capitolul 12	136
Capitolul 13	147
Capitolul 14	157
Capitolul 15	165
Capitolul 16	174
Capitolul 17	182
Capitolul 18	193
Capitolul 19	201
Capitolul 20	211
Capitolul 21	221
Capitolul 22	231
Capitolul 23	240
Capitolul 24	252
Capitolul 25	264
Capitolul 26	274
Capitolul 27	285